



EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 24.7.2013
COM(2013) 547 final

2013/0264 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

**om betaltjänster på den inre marknaden och om ändring av direktiven 2002/65/EG,
2013/36/EG och 2009/110/EG samt upphävande av direktiv 2007/64/EG**

(Text av betydelse för EES)

{SWD(2013) 282 final}

{SWD(2013) 288 final}

{SWD(2013) 289 final}

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

Motiv och syfte

De elektroniska betalningsmarknaderna i Europa ger stora möjligheter till innovationer. Bara under de senaste åren har konsumenterna avsevärt ändrat sina betalningsvanor. Förutom det växande antalet betalkorts- och kreditkortsbetalningar har den ökande e-handeln och de allt populärare smarttelefonerna banat väg för nya betalningssätt. Fördelarna på EU-nivå är väsentliga med en bättre marknadsintegration och en minskad fragmentering på området.

Detta initiativ innebär att konsumenter och näringsidkare fullt ut kommer att kunna utnyttja den inre marknaden, särskilt vad gäller e-handel. Syftet med förslaget är att bidra till att utveckla en EU-omfattande marknad för elektroniska betalningar för att konsumenter, detaljhandeln och andra aktörer på marknaden ska kunna dra full nytta av fördelarna med EU:s inre marknad i linje med Europa 2020-strategin och den digitala agendan. En sådan utveckling blir allt viktigare när världen går från traditionella affärsverksamheter mot en digital ekonomi.

För att åstadkomma detta och främja ökad konkurrens, effektivitet och innovation på området elektroniska betalningar krävs rättslig klarhet och lika villkor. Detta leder till sänkta kostnader och priser för betaltjänstanvändare och ökad valfrihet och insyn i betaltjänster, vilket skulle underlätta tillhandahållandet av innovativa betaltjänster och säkerställa säkra och transparenta betaltjänster.

Dessa mål ska uppnås genom att den nuvarande rättsliga ramen för betaltjänster uppdateras och kompletteras med regler för ökad insyn, innovation och säkerhet när det gäller massbetalningar och genom att de nationella reglerna görs mer enhetliga, med tonvikt på konsumenternas berättigade behov. Strävan är att genom de föreslagna åtgärderna åstadkomma detta på ett teknikneutralt sätt, som kommer att kunna användas i takt med att betaltjänsterna fortsätter att utvecklas.

Genom detta förslag införlivas och upphävs också Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/64/EG (nedan kallat betaltjänstdirektivet)¹ som utgör grunden för en harmoniserad rättslig ram för inrättandet av en integrerad betalningsmarknad med målet att skapa rättvisare villkor och förbättra tillträdet till de nuvarande betaltjänstsystemen för alla intressenter.

Eftersom skillnaden mellan betalningsinstitut (som regleras av betaltjänstdirektivet) och institut för elektroniska pengar (som regleras av Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/110/EG², det andra direktivet om elektroniska pengar) har blivit än mer otydlig då

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/64/EG av den 13 november 2007 om betaltjänster på den inre marknaden, EUT L 319, 5.12.2007, s. 1.

² Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/110/EG av den 16 september 2009 om rätten att starta och driva affärsverksamhet i institut för elektroniska pengar samt om tillsyn av sådan verksamhet ändring av direktiven 2005/60/EG och 2006/48/EG och om upphävande av direktiv 2000/46/EG, EUT L 267, 10.10.2009, s. 7.

teknik och företagsmodeller konvergerar, skulle en fullständig modernisering av den digitala betalningsramen vara optimal och resultera i att båda kategorierna av aktörer och respektive lagstiftning slås samman. Detta förutsätter dock att det görs en översyn av direktivet om elektroniska pengar för att säkra att det finns en konsekvent rättslig ram. Eftersom många medlemsstater har införlivat direktivet om elektroniska pengar sent har man dessvärre inte tillräcklig erfarenhet av direktivet för att kunna utvärdera det tillsammans med betaltjänstdirektivet och överväga möjliga synergier under översynen. En översyn av direktiv 2009/110/EG beräknas ske 2014.

Allmän bakgrund

Med det nuvarande regelverket för betalningar har massbetalningar utvecklats och förändrats avsevärt under de tolv senaste åren.

Betydande framsteg med integrationen av de europeiska massbetalningsmarknaderna har redan åstadkommits genom den rättsliga ram som inrättas i och med betaltjänstdirektivet på den inre marknaden, förordning (EG) nr 924/2009³ om gränsöverskridande betalningar och det andra direktivet om elektroniska pengar. Genom förordning (EU) nr 260/2012⁴ om övergången till Sepa och slutdatum tog utvecklingen ett steg framåt genom att tidsfrister fastställdes för övergången för unionsomfattande betalningar och gireringar, vilket innebär att de nationella systemen för nationella och gränsöverskridande eurobetalningar inom EU ersätts (den 1 februari 2014 för euroområdet). Den rättsliga ramen kompletteras dessutom av EU-domstolens rättspraxis och beslut som kommissionen inom konkurrenslagstiftningen fattar på området massbetalningar.

Marknaden för massbetalningar är mycket dynamisk och innovationstakten har varit snabb de senaste åren. Viktiga delar av marknaden, särskilt kortbetalningar och nya betalningsmedel, exempelvis internet- och mobilbetalningar, begränsas dock fortfarande ofta av nationsgränserna. Detta gör det svårt att på unionsnivå utveckla innovativa och lättanvända digitala betaltjänster på ett effektivt sätt och erbjuda konsumenter och detaljhandlare bekväma och säkra betalningsmetoder (eventuellt med undantag för kreditkort) så att de kan köpa fler olika typer av varor och tjänster. Den senaste marknadsutvecklingen har också avslöjat vissa luckor i det nuvarande regelverket för betalningar och marknadsmisslyckanden på marknaden för kort-, internet- och mobilbetalningar, vilka behandlas i detta initiativ.

Översynen av unionens regelverk på detta område, särskilt betaltjänstdirektivet och samrådet om kommissionens grönbok ”Mot en integrerad europeisk marknad för kort-, internet och mobilbetalningar”⁵ 2012 har utmynnat i slutsatsen att ytterligare åtgärder och uppdateringar av lagstiftningen, bland annat justeringar av betaltjänstdirektivet, krävs så att den rättsliga

³ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 924/2009 av den 16 september 2009 om gränsöverskridande betalningar i gemenskapen och om upphävande av förordning (EG) nr 2560/2001, EUT L 266, 9.10.2009, s. 11.

⁴ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 260/2012 av den 14 mars 2012 om antagande av tekniska och affärsmässiga krav för betalningar och autogireringar i euro och om ändring av förordning (EG) nr 924/2009, EUT L 94, 30.3.2012, s. 22.

⁵ Kommissionens grönbok Mot en integrerad europeisk marknad för kort-, internet och mobilbetalningar, KOM(2011) 941 slutlig.

ramen för betalningar bättre kan tillgodose behoven hos en effektiv unionsbetalningsmarknad, som bidrar till ett betalningsklimat som främjar konkurrens, innovation och säkerhet.

I kommissionens meddelande ”Inremarknadsakt II – Tillsammans för ny tillväxt”⁶ utpekas en modernisering av den rättsliga ramen för massbetalningar som en central prioritering med tanke på de möjligheter till ny tillväxt och innovation som detta kan medföra. Översynen av betaltjänstdirektivet och utarbetandet av ett lagstiftningsförslag om multilaterala förmedlingsavgifter för kortbetalningar fastställdes som en av kommissionens viktigaste uppgifter för 2013.

Gällande bestämmelser

Detta initiativ är en del av ett större paket med lagstiftningsåtgärder för betaltjänster. Syftet är att komplettera och uppdatera den befintliga rättsliga ramen för betaltjänster inom EU, särskilt följande rättsakter:

- Direktiv 2007/64/EG, för att skapa en harmoniserad rättslig ram för snabbare och enklare betalningar i hela EU, öka konkurrensen i betalningssystemen och skapa stordriftsfördelar. Genom detta direktiv underlättades också det operativa genomförandet av det gemensamma eurobetalningsområdet (Sepa).
- Förordning (EG) nr 924/2009 om gränsöverskridande betalningar i gemenskapen och om upphävande av förordning (EG) nr 2560/2001, genom vilken förordningens tillämpningsområde utvidgas till att omfatta autogireringar. Genom denna förordning avskaffades användarnas avgiftsskillnader mellan nationella och gränsöverskridande betalningar i euro inom EU. Den gäller för alla elektroniskt behandlade betalningar.
- Förordning (EU) nr 260/2012 om tidsfrister för övergången av unionsomfattande betalningar och gireringar, vilket innebär att de nationella systemen för nationella och gränsöverskridande eurobetalningar inom EU ersätts.
- Direktiv 2009/110/EG om elektroniska pengar, som utgör den rättsliga ramen för att ge ut och lösa in elektroniska pengar. Genom direktivet harmoniseras tillsynssystemet för elektroniska penninginstitut till kraven på betalningsinstitut i betaltjänstdirektivet.
- I förordning (EG) nr 1781/2006 fastställs regler för den information om betalaren som ska åtfölja överföringar av medel i betalningskedjan för att förebygga, undersöka och upptäcka penningtvätt och finansiering av terrorism.

Förutom den rättsliga ramen har konkurrensbegränsande beteende på betalningsmarknaden behandlats genom ett antal konkurrensförfaranden på unionsnivå och nationell nivå.

Förenlighet med Europeiska unionens politik och mål på andra områden

Förslagets mål är fullständigt förenliga med Europeiska unionens politik och mål. För det första kommer detta förslag bidra till att förbättra den inre betaltjänstmarknaden, och mer generellt för alla varor och tjänster med tanke på behovet av innovativa, effektiva och säkra betalningsmedel. Genom att underlätta ekonomiska transaktioner inom unionen kommer detta även att bidra till att de bredare målen i EU 2020-strategin kan uppnås och ny tillväxt främjas.

⁶ Kommissionens meddelande Inremarknadsakt II –Tillsammans för ny tillväxt, COM(2012) 573 final.

För det andra stöder detta initiativ EU-politik på andra områden, exempelvis dataskydd, administrativa påföljder, åtgärder mot penningtvätt och terroristfinansiering, särskilt

- Kommissionens lagstiftningsinitiativ om en digital agenda för Europa⁷ och särskilt kommissionens förslag om ett regelverk för elektronisk identifiering och betrodda tjänster för elektroniska transaktioner på den inre marknaden⁸ samt förslaget om åtgärder för att säkerställa en hög gemensam nivå på nät- och informationssäkerhet i hela unionen⁹ och de centrala prioriteringar som fastställs i meddelandet om e-handel och nättjänster¹⁰, som syftar till att inrätta en digital inre marknad.
- Kommissionens insatser för att öka konkurrensen genom att skapa lika skyldigheter, rättigheter och möjligheter för alla marknadsaktörer samt underlätta gränsöverskridande betaltjänster.
- Kommissionens lagstiftningsinitiativ om förmedlingsavgifter för betalkortstransaktioner och användningen av vissa begränsande affärsregler och metoder, som utarbetas samtidigt och i nära samordning med detta förslag.
- Direktiv 2011/83/EG om konsumenträttigheter¹¹, vars syfte är att skapa en verklig inre marknad i förhållandet mellan näringsidkare och konsumenter genom att göra rätt avvägning mellan ett gott konsumentskydd och konkurrenskraftiga företag, och därigenom minska handlarnas möjligheter att efter eget gottfinnande ta ut egna avgifter för användningen av betalningsinstrument.

2. SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSANALYS

Samråd med berörda parter

Den 11 januari 2012 offentliggjorde kommissionen sin grönbok ”Mot en integrerad europeisk marknad för kort-, internet och mobilbetalningar¹² som följdes av ett omfattande offentligt samråd. Kommissionen fick in över 300 svar från myndigheter, det civila samhället, näringslivsorganisationer och företag inom olika branscher, som företräder ett brett urval av aktörer. Ytterligare synpunkter, ståndpunktsdokument och bidrag mottogs utanför ramen för samrådet.

Den omfattande återkopplingen från intressenterna¹³ gav relevant information om ny utveckling på området och eventuella behov av ändringar av det nuvarande regelverket för betalningar. En offentlig utfrågning på samma tema hölls den 4 maj 2012, där omkring 350 berörda intressenter deltog.

⁷ Kommissionens meddelande En digital agenda för Europa (KOM (2010) 245 slutlig).

⁸ Kommissionens förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om elektronisk identifiering och betrodda tjänster för elektroniska transaktioner på den inre marknaden (COM (2012) 238 final).

⁹ Kommissionens förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om åtgärder för att säkerställa en hög gemensam nivå av nät- och informationssäkerhet i hela unionen (COM (2013) 48 final).

¹⁰ Kommissionens meddelande Samstämmiga ramar för att öka tilltron till en inre e-marknad för e-handel och nättjänster (KOM (2011) 942).

¹¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/83/EU av den 25 oktober 2011 om konsumenträttigheter och om ändring av rådets direktiv 93/13/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/44/EG och om upphävande av rådets direktiv 85/577/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG, EUT L304, 22.11.2011, s. 64.

¹² <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2011:0941:FIN:EN:PDF>.

¹³ http://ec.europa.eu/internal_market/payments/docs/cim/gp_feedback_statement_en.pdf.

Den 20 november 2012 antog Europaparlamentet resolutionen ”Mot en integrerad europeisk marknad för kort-, internet- och mobilbetalningar”¹⁴. I resolutionen bekräftas de mål och hinder för integrationen som anges i grönboken och parlamentet efterlyser lagstiftningsåtgärder på olika områden i fråga om kortbetalningar och parlamentet påpekar att internet- och mobilbetalningar bör hanteras mer försiktigt eftersom dessa marknader är mindre mogna. Parlamentet efterlyser dessutom en reform av styrningsmodellen för det gemensamma eurobetalningsområdet (Sepa).

Resultaten av samrådet visar att det krävs omfattande rättsliga anpassningar av det befintliga regelverket för en effektivare betalningsmarknad inom unionen och till ett betalningsklimat som främjar konkurrens, innovation och säkerhet.

Extern experthjälp

När det gäller översynen av betaltjänstdirektivet och förordningen om gränsöverskridande betalningar på den inre marknaden och det eventuella behovet av att revidera båda dessa rättsakter arbetade kommissionen dessutom med att samla in information på området och säkerställa alla intressenters deltagande.

Kommissionens översyn av effekten av betaltjänstdirektivet och förordningen om gränsöverskridande betalningar på den inre marknaden grundas på två externa undersökningar. Tack vare undersökningarna har kommissionen fått en helhetsbild av de ekonomiska och rättsliga följderna av betaltjänstdirektivet. Den första undersökningen, som utfördes av de externa konsulterna Tipik 2011, utgjordes av en bedömning av den rättsliga överensstämmelsen när det gäller införlivandet av betaltjänstdirektivet i de 27 medlemsstaterna¹⁵. I en andra undersökning som utarbetats av London Economics i samarbete med PaySys under 2012 analyserades effekten av betaltjänstdirektivet på den inre marknaden och tillämpningen av förordningen om betaltjänster. Dessutom insamlades bidrag från medlemsstaterna och berörda marknadsaktörer via kommissionens rådgivande kommittéer på betalningspolitikområdet, dvs. kommittén för betalningar (som består av företrädare för EU-medlemsstaterna) och expertgruppen för marknaden för betalsystem (som består av företrädare för marknaden från både efterfråge- och tillgångssidan). Dessutom rådfrågade kommissionen andra relevanta intressenter i särskilda frågor efter behov.

Konsekvensbedömning

Kommissionen genomförde en konsekvensbedömning¹⁶, där den analyserade de möjliga följderna av att en integrerad unionsbetalningsmarknad saknas. Kommissionen granskade särskilt följande problemkällor:

- Inkonsekvent tillämpning av de befintliga reglerna i medlemsstaterna, vilket beror på att det finns många olika alternativ och ofta mycket allmänna tillämpningskriterier.

¹⁴ Europaparlamentets resolution av den 20 november 2012 *Towards an integrated European market for card, internet and mobile payments* (2012/2040(INI)).

¹⁵ Studien finns på http://ec.europa.eu/internal_market/payments/framework/transposition/index_en.htm.

¹⁶ De olika politiska alternativen och deras konsekvenser diskuteras mer ingående i konsekvensbedömningen, som finns på [\[link to be added\]](#).

Vissa undantag i betaltjänstdirektivet förefaller vara alltför allmänna eller omoderna med tanke på marknadsutvecklingen, och tolkas dessutom på mycket olika sätt. Luckor i tillämpningsområdet uppstår också vid betalningar där en del av transaktionen finns utanför EES samt vid betalningar i valutor utanför EU, vilket leder till fortsatt marknadssplittring, regelarbitrage och snedvridning av konkurrensen.

- Det finns ett rättsligt tomrum för vissa nya internetjänsteleverantörer, exempelvis tredjepartstjänsteleverantörer som erbjuder internetbankbaserad betalningsinitiering. Dessa tjänster är ett praktiskt och ofta billigare alternativ till kortbetalningar, som även är attraktivt för konsumenter som saknar kort. De flesta av dessa leverantörer omfattas för närvarande inte av den befintliga rättsliga ramen eftersom de aldrig innehar medel. Detta rättsliga tomrum kan hindra innovation och lämpliga villkor för marknadstillträde.
- Den i olika grad och avseenden bristfälliga standardiseringen och kompatibiliteten mellan olika betalningslösningar (kort samt internet- och mobilbetalningar), särskilt på gränsöverskridande nivå, förvärrat av svaga styrningssystem för EU:s marknad för massbetalningar.
- Skilda och inkonsekventa metoder för avgiftsuttag (för handlarnas användning av ett visst betalningsinstrument) mellan medlemsstaterna (ungefär hälften av medlemsstaterna tillåter tilläggsavgifter medan det är halvt förbjudet i den andra hälften) förvirrar konsumenterna när de handlar utomlands eller på nätet och skapar dessutom olika villkor.
- När det gäller betalkort leder ett antal restriktiva affärsregler och affärsmetoder till att konkurrensen snedvrids (multilaterala förmedlingsavgifter, regler för val av betalningssätt och handlarnas flexibilitet när det gäller att godta kortbetalningar).

De problem som beskrivs ovan har fått konsekvenser för konsumenter, handlare, nya betaltjänstleverantörer och marknaden för betaltjänster i allmänhet.

Konsekvensbedömningens slutsats är att de bästa politiska alternativen för att förbättra situationen är de följande med avseende på betaltjänstdirektivet, för att i) underlätta lika villkor mellan etablerade och nya leverantörer av kort-, internet- och mobilbetalningar, ii) öka betalningsinstruments effektivitet, transparens och valmöjligheter för användarna (konsumenter och handlare), och iii) garantera en hög skyddsnivå:

- Förstärka Sepa-projektet och ge alla intressenter möjlighet att delta mer aktivt i utformningen och genomförandet av en politik för massbetalningar (ledning).
- Underlätta standardiseringsarbetet genom en lämplig ledningsstruktur och ett förbättrat deltagande av europeiska standardiseringsorganisationer (standardisering).
- Garantera rättssäkerhet på området förmedlingsavgifter för kortbaserade betalningar och klargöra vad som är en godtagbar affärsmodell för befintliga och framtida kortbaserade betalningsinitiativ (förmedlingsavgifter).
- Avskaffa begränsade affärsregler för kortbetalningar som leder till marknadssnedvridningar (kompletterande åtgärder för förmedlingsavgifter).
- Harmonisera medlemsstaternas politik för tilläggsavgifter i linje med lagstiftningsbesluten om förmedlingsavgifter (kompletterande åtgärder för förmedlingsavgifter).

- Fastställa villkor för tillgång till saldoinformation för tredjepartsleverantörer, inklusive tjänster för betalningsinitiering (tillämpningsområdet för betaltjänstdirektivet).
- Justera tillämpningsområdet och göra regelverket mer konsekvent (tillämpningsområdet för betaltjänstdirektivet).
- Förbättra genomförandet av det gällande betaltjänstdirektivet (justerande åtgärder).
- Förstärka rättigheterna för användare av betaltjänster och skydda konsumenternas rättigheter med tanke på lagstiftningsändringarna (tillämpningsområdet för betaltjänstdirektivet, kompletterande åtgärder för förmedlingsavgifter).

Konsekvensbedömningsnämnden avgav ett positivt utlåtande om konsekvensbedömningen vid en utfrågning den 20 mars 2013. I enlighet med nämndens rekommendationer gjordes flera ändringar av texten, särskilt följande:

- Betona att översynen av betaltjänstdirektivet är brådskande,
- samt skälen till att multilaterala förmedlingsavgifter bör regleras genom lagstiftning.
- Strama upp redogörelsen för lagstiftningens inverkan genom att fokusera på effekterna av de viktigaste alternativen i lagstiftningstexten och flytta mindre viktiga frågor till bilagorna.
- Förklara sambandet mellan olika alternativ och paket på ett bättre sätt.

De flesta av de föreslagna politiska åtgärderna behandlas i detta förslag. Detta gäller särskilt de områden som redan omfattas av de gällande reglerna i betaltjänstdirektivet, exempelvis marknadstillträde för tredjepartsleverantörer, tilläggsavgifter och regler för betalningsinstitut. Andra åtgärder, särskilt regleringen av multilaterala förmedlingsavgifter och kompletterande åtgärder, behandlas i ett särskilt lagstiftningsförslag som läggs fram parallellt med detta förslag.

Vissa av de åtgärder som beskrivs ovan bör lösas med hjälp av andra åtgärder än lagstiftning, exempelvis de frågor som rör deltagandet av europeiska standardiseringsorganisationer och ledningen av Sepa.

Arrangemangen för ledningen av Sepa måste stärkas, däribland rollen för det befintliga Sepa-rådet, ett temporärt ledningsorgan på hög nivå som har inrättats där kommissionen och Europeiska centralbanken delar på ordförandeskapet under en inledande tre årsperiod för att förbättra tredjeparters deltagande i Sepa. Sepa-rådets uppdrag måste därför förtydligas, dess sammansättning ses över och bättre balans skapas mellan tillgångs- och efterfrågesidans intressen så att Sepa-rådet ger kommissionen och Europeiska centralbanken ändamålsenliga råd om Sepa-projektets framtida inriktning och för att underlätta skapandet av en integrerad, konkurrenskraftig och innovativ marknad för massbetalningar, särskilt i euroområdet. Kommissionen kommer att samarbeta med Europeiska centralbanken för att kartlägga lämpliga sätt att hantera Sepas arbetsuppgifter, sammansättning, ordförandeskap och Sepas ledningsarrangemang.

3. FÖRSLAGETS RÄTTSLIGA ASPEKTER

Rättslig grund

Förslaget grundas på artikel 114 i EUF-fördraget.

Subsidiaritets- och proportionalitetsprinciperna

En integrerad EU-marknad för elektroniska massbetalningar bidrar till att uppnå målet om den inre marknaden i artikel 3 i fördraget om Europeiska unionen. Marknadsintegration är nödvändig för att EU:s medborgare fullt ut ska kunna utnyttja ett antal fördelar. Fördelarna är bland annat ökad konkurrens mellan betaltjänstleverantörerna och ökad valfrihet, innovation och säkerhet för användarna av betaltjänster, särskilt konsumenter. En integrerad betalningsmarknad underlättar dessutom gränsöverskridande tillhandahållande av varor och tjänster och bidrar därför till att skapa en verklig inre marknad. Översynen av betaltjänstdirektivet är tillräckligt djupgående för att vara proportionell till de problem som uppstått hittills. Direktivet fyller fortfarande sitt syfte generellt sett, men samtidigt måste EU:s rättsliga ram utvecklas för att ta hänsyn till den senaste tekniska utvecklingen och branschutvecklingen på området massbetalningar.

En integrerad betalningsmarknad som baseras på nätverk som överskrider de nationella gränserna kräver till sin natur ett unionsomfattande synsätt eftersom de tillämpliga principerna, reglerna, processerna och standarderna måste vara enhetliga i alla medlemsstater för att skapa rättslig klarhet och lika villkor för alla berörda marknadsaktörer. Mot bakgrund av marknadens aktuella fragmentering skulle individuella åtgärder på medlemsstatsnivå inte kunna uppnå målet med en integrerad och effektiv betalningsmarknad för både inhemska och gränsöverskridande varor och tjänster.

Den valda strategin stöder en fortsatt förbättring av det gemensamma eurobetalningsområdet och överensstämmer med den digitala agendan, särskilt inrättandet av en digital inre marknad. Förslaget bidrar dessutom till att främja teknisk innovation och skapa ny tillväxt och sysselsättning, särskilt när det gäller e- och m-handel.

4. BUDGETKONSEKVENSER

Direktivets budgetkonsekvenser framgår av den finansieringsöversikt som åtföljer förslaget.

5. ÖVRIGT

Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES)

Den föreslagna rättsakten har betydelse för EES och ska därför utvidgas till att även omfatta Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.

Förklarande dokument

Förslaget till nytt direktiv innehåller flera anpassningar av det befintliga direktivet och vissa nya skyldigheter för medlemsstaterna införs, med ett tillräckligt utrymme för bedömningar av hur dessa skyldigheter bör införlivas i den nationella lagstiftningen, exempelvis nya säkerhetsbestämmelser. Medlemsstaterna uppmanas därför att lämna in förklarande dokument om de införlivandeåtgärder som de kommer att vidta så att kommissionen bättre kan kartlägga de berörda nationella åtgärderna och kontrollera att direktivet införlivas korrekt.

Närmare redogörelse för förslaget

Syftet med den kortfattade sammanfattningen nedan är att underlätta beslutsprocessen genom att redogöra för de viktigaste ändringarna jämfört med betaltjänstdirektivet, som ska upphävas:

Artikel 2 – Räckvidd: En utvidgning av den geografiska räckvidden och omfattade valutor föreslås.

Artikel 2.1: Bestämmelserna om klara villkor och information i betaltjänstdirektivet kommer även att gälla för betalningstransaktioner till tredjeländer när endast en av betaltjänstleverantörerna är etablerad inom unionen, åtminstone för de delar av transaktionen som utförs utanför unionen.

Artikel 2.2: Bestämmelserna om öppenhets- och informationskrav kommer att utvidgas till att även omfatta alla valutor, och inte bara EU-valutor som är fallet för närvarande.

I artikel 3 – Undantag från tillämpningsområdet tydliggörs och de undantag uppdateras som fastställs i det gällande betaltjänstdirektivet, genom vilka ett antal betalnings(relaterade) verksamheter undantas från direktivets tillämpningsområde.

Artikel 3 b: Undantaget för ”handelsombud” har ändrats så att det endast gäller för handelsombud som agerar på antingen betalarens eller betalningsmottagarens vägnar men inte för dem som agerar på bägges vägnar. Undantaget enligt det nuvarande betaltjänstdirektivet har i allt större utsträckning använts på de betalningstransaktioner som utförs av e-handelsplattformar på både säljarens (betalningsmottagarens) och köparens (betalarens) vägnar. Denna användning går utöver undantagets syfte och bör således begränsas.

Artikel 3 k: Undantaget för begränsade nätverk har allt oftare använts för stora nätverk som hanterar stora betalningsvolymerna och ett stort utbud av varor och tjänster. Detta går helt klart utöver det ursprungliga syftet med undantaget, leder till att stora betalningsvolymerna hamnar utanför den rättsliga ramen och skapar konkurrensnackdelar för reglerade marknadsaktörer. Den nya definitionen som ligger i linje med definitionen av begränsade nätverk i direktiv 009/110(EG) bör bidra till att dessa risker begränsas.

Artikel 3.1: Det nuvarande digitala innehållet eller telekomundantaget omdefinieras med ett mer begränsat fokus, eftersom det enbart kommer att tillämpas på kompletterande betalningstjänster som genomförs av tillhandahållare av elektroniska kommunikationsnät eller tjänster, exempelvis telekomoperatörer. Undantaget kommer att gälla för tillhandahållande av digitalt innehåll som en tredjepart levererat och som är föremål för vissa tak som anges i direktivet. Den nya definitionen bör säkra likvärdiga förutsättningar för olika leverantörer och på ett mer effektivt sätt säkerställa behovet av konsumentskydd vid betalningar.

Den gamla artikel 3 o utgår: Undantaget för tjänster för uttagsautomater som tillhandahålls av oberoende uttagsautomataktörer i direktivet om betaltjänster ledde till att det skapades nätverk av uttagsautomater där konsumenterna fick betala höga uttagsavgifter. Denna bestämmelse verkar ha gett befintliga bankägda nätverk av uttagsautomater incitament till att säga upp sitt nuvarande avtalsförhållande med andra betaltjänstleverantörer för att kunna ta ut högre avgifter direkt av konsumenterna. Följaktligen bör detta undantag strykas.

Artikel 9 – Skyddskrav: Dessa krav kommer att rationaliseras och skyddskraven för betalningsinstitut som är auktoriserade enligt betaltjänstdirektivet harmoniseras ytterligare, särskilt genom att medlemsstaternas nuvarande möjligheter att begränsa eller utvidga skyddskraven minskas, liksom antalet möjliga skyddsmetoder, i syfte att skapa rättvisare villkor och öka rättssäkerheten.

Artikel 14 – En europeisk elektronisk ingång inom EBA: En enda europeisk elektronisk ingång bör ge ökad insyn i auktoriserade och registrerade betalningsinstitut genom att de nationella offentliga registren kopplas samman på EU-nivå.

Artikel 27 – Villkor: Möjlighet att använda ett ”lindrigare” system för ”små betalningsinstitut” kommer att utvidgas till att täcka fler små institut, eftersom vissa medlemsstater har haft negativa erfarenheter (exempelvis insolvens) med små betaltjänstleverantörer med aktiviteter utöver det nuvarande taket för undantagsregimen. Syftet är att få rätt balans och å ena sidan undvika en onödig regelbörda för mycket små institut och å andra sidan säkra att betaltjänstanvändarna skyddas på lämpligt sätt.

Artikel 29 – Tillträde till betalningssystem: Genom denna artikel justeras bestämmelserna om tillträde till betalningssystem genom att villkoren för indirekt tillgång för betalningsinstitut till betalningssystem som utsetts enligt direktiv 98/26/EG (direktivet om slutgiltig avveckling) blir jämförbara med tillträdesreglerna för mindre kreditinstitut.

Artikel 55.3 och 55.4 – Tillämpliga avgifter: Denna regel kommer att göra att användningen av tilläggsavgifter harmoniseras ytterligare med vederbörlig hänsyn till direktiv 2011/83/EU om konsumenträttigheter och kommissionens förslag till Europaparlamentets och rådets förordning (EU) XXX om förmedlingsavgifter för kortbaserade betalningstransaktioner, som läggs fram parallellt med detta förslag. Det gällande betaltjänstdirektivet är flexibelt på denna punkt och handlarna får begära en avgift från betalaren, erbjuda rabatt eller på annat sätt styra betalarna mot de effektivaste betalningssätten samtidigt som medlemsstaterna får förbjuda eller begränsa tilläggsavgifter på sina territorier. Detta har lett till extremt stora olikheter på marknaden. Tretton medlemsstater har använt sig av detta alternativ för att förbjuda tilläggsavgifter medan det nuvarande betaltjänstdirektivet varit giltigt. De olika ordningarna i medlemsstaterna skapar problem och oklarhet för både näringsidkare och konsumenter, särskilt vid gränsöverskridande försäljning eller inköp av varor och tjänster på internet. Det föreslagna förbudet för tilläggsavgifter är kopplat direkt till taket för förmedlingsavgifter enligt det ovannämnda förslaget till förordning om förmedlingsavgifter för kortbaserade transaktioner. Mot bakgrund av den kraftiga sänkningen av de avgifter som näringsidkaren måste betala sin bank, är tilläggsavgifter inte längre berättigade för kort som regleras av multilaterala förmedlingsavgifter, kort som kommer att utgöra mer än 95 % av konsumentkortsmarknaden. De föreslagna reglerna kommer att bidra till en bättre upplevelse för konsumenterna vid kortbetalningar inom hela unionen och till att betalkort används i större utsträckning än kontanter.

När det gäller kort som inte omfattas av förordningen om förmedlingsavgifter enligt ovannämnda förslag till förmedlingsavgifter för kortbaserade transaktioner, dvs. företagskort och trepartssystem för betalkort, kommer det fortfarande att vara tillåtet för näringsidkare att

ta ut tilläggsavgifter förutsatt att tilläggsavgiften motsvarar näringsidkarens verkliga kostnad med beaktande av direktiv 2011/93/EU.

Artiklarna 65 och 66 – Betaltjänstleverantörens och betalarens ansvar för icke auktoriserade betalningstransaktioner: De föreslagna ändringarna rationaliserar och harmoniserar ansvarsreglerna ytterligare genom att stärka skyddet av betalningsanvändarnas legitima intressen vid icke auktoriserade betalningstransaktioner. Utom vid bedrägeri eller grov vårdslöshet kommer det maximala belopp som en betalningsanvändare under alla omständigheter kan vara skyldig att betala vid en oauktoriserad betalningstransaktion att minska från nuvarande 150 euro till 50 euro. Det klargörs också att sen betalning inte nödvändigtvis medför återbetalning.

Artikel 67 – Återbetalning för betalningstransaktioner som initierats av eller genom betalningsmottagaren: Genom denna regel klargörs rätten till återbetalning för autogireringar så att reglerna överensstämmer med reglerna för grundläggande Sepa-autogiro, på villkor att den betalade varan eller tjänsten ännu inte har konsumerats. Enligt de nuvarande reglerna tillämpas olika återbetalningssystem för autogireringar, beroende på om auktoriseringen har givits tidigare och om beloppet överstiger det förväntade beloppet eller alternativt om en ytterligare rätt har överenskommit.

Artikel 85 – Säkerhetsåtgärder: De föreslagna reglerna behandlar säkerhets- och autentiseringsaspekter i enlighet med kommissionens förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om nät- och informationssäkerhet.

Avdelning I-IV och bilaga I punkt 7: Täckning av nya tjänster och tjänsteleverantörer för att möjliggöra tillträde till betalningskonton: Dessa aktörer omfattas inte av det gällande direktivet eftersom de aldrig har tillgång till betalarens eller betalningsmottagarens medel. Dessa tredjepartsleverantörer är alltså oreglerade för närvarande, åtminstone i vissa medlemsstater, vilket har föranlett frågor om säkerhet, uppgiftsskydd och ansvar, trots de potentiella fördelar som dessa tjänster och tjänsteleverantörer erbjuder. Genom förslaget kommer tredjepartstjänstleverantörer, särskilt de som erbjuder internetbankbaserade betalningsinitieringstjänster, att omfattas av tillämpningsområdet för betaltjänstdirektivet (bilaga I punkt 7). Detta bör stärka nya billiga e-betalningslösningar på nätet, samtidigt som lämpliga säkerhets-, uppgiftsskydds- och ansvarsnormer garanteras. För att kunna tillhandahålla betalningsinitieringstjänster måste tredjepartsleverantörer ansöka om tillstånd eller registrera sig för att få, och kommer att övervakas som betalningsinstitut (Avsnitt II). Precis som andra betaltjänstleverantörer kommer de att omfattas av harmoniserade rättigheter och skyldigheter och i synnerhet säkerhetskrav (artikel 85 och 86). De nya reglerna handlar särskilt om villkoren för tillgång till kontoinformation (artikel 58), krav som gäller autentisering (artikel 87) och rättelse av transaktioner (artiklarna 63 och 64) och en avvägd ansvarsfördelning (artiklarna 65 och 66). Även nya betaltjänstleverantörer kommer att gynnas av det nya systemet, oavsett om de förfogar över betalarens eller betalningsmottagarens medel vid en given tidpunkt.

Kapitel 6 – Tvistlösningsförfaranden för klagomål och prövning utanför domstol: Syftet är att se till att direktivet efterlevs korrekt. Kraven för förfaranden för klagomål och prövning utanför domstol samt lämpliga påföljder uppdateras genom de nya åtgärderna.

Artikel 92 – Påföljder: I linje med kommissionens aktuella förslag inom sektorn för finansiella tjänster kommer medlemsstaterna att åläggas anpassa de administrativa påföljderna, se till att lämpliga administrativa åtgärder och påföljder finns för överträdelser av direktivet och se till att de tillämpas på vederbörligt sätt.

Europeiska bankmyndigheten: Flera områden i direktivet är relevanta för EBA, som ska se till att tillsynen fungerar på ett konsekvent och enhetligt sätt (enligt förordning (EU) nr 1093/2010). EBA kommer särskilt att uppmanas att utfärda riktlinjer och utarbeta förslag till tekniska tillsynsstandarder på ett antal olika områden, exempelvis för att klargöra reglerna för ”passförfaranden” för betalningsinstitut som är verksamma i flera medlemsstater eller för att säkra införandet av lämpliga säkerhetskrav.

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

om betaltjänster på den inre marknaden och om ändring av direktiven 2002/65/EG, 2013/36/EG och 2009/110/EG samt upphävande av direktiv 2007/64/EG

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av yttrandet från Europeiska ekonomiska och sociala kommittén¹⁷,

med beaktande av Europeiska centralbankens yttrande¹⁸

efter att ha hört Europeiska datatillsynsmannen,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och

av följande skäl:

- (1) De senaste åren har stora framsteg gjorts med att integrera massbetalningar i unionen, särskilt inom EU:s rättsakter om betalningar, och särskilt Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/64/EG¹⁹, Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 924/2009²⁰, Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/110/EG²¹ samt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 260/2012²². Den rättsliga ramen för betaltjänster har ytterligare kompletterats genom att en uttrycklig gräns fastställs för näringsidkarnas möjligheter att ta ut

¹⁷ EUT C [...], [...], s. [...].

¹⁸ EUT C [...], [...], s. [...].

¹⁹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/64/EG av den 13 november 2007 om betaltjänster på den inre marknaden, EUT L 319, 5.12.2007, s. 1.

²⁰ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 924/2009 av den 16 september 2009 om gränsöverskridande betalningar i gemenskapen och om upphävande av förordning (EG) nr 2560/2001, EUT L 266, 9.10.2009, s. 11.

²¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/110/EG av den 16 september 2009 om rätten att starta och driva affärsverksamhet i institut för elektroniska pengar samt om tillsyn av sådan verksamhet, om ändring av direktiven 2005/60/EG och 2006/48/EG och om upphävande av direktiv 2000/46/EG (EUT L 267, 10.10.2009, s. 7).

²² Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 260/2012 av den 14 mars 2012 om antagande av tekniska och affärsmässiga krav för betalningar och autogireringar i euro och om ändring av förordning (EG) nr 924/2009, EUT L 94, 30.03.2012, s. 22.

tilläggsavgifter av sina kunder för användningen av vissa betalningsmedel, vilket skett genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/83/EU²³.

- (2) Direktiv 2007/64/EG antogs i december 2007 på grundval av ett kommissionsförslag från december 2005. Sedan dess har stora tekniska innovationer skett på marknaden för massbetalningar. Tillväxten har varit stark för antalet elektroniska betalningar och mobilbetalningar och nya typer av betaltjänster har uppkommit på marknaden.
- (3) Översynen av unionens regelverk om betaltjänster, särskilt konsekvensbedömningen av direktiv 2007/64/EG och samrådet om kommissionens grönbok *Mot en integrerad europeisk marknad för kort-, internet- och mobilbetalningar*²⁴, har visat att utvecklingen har gett upphov till stora utmaningar ur ett rättsligt perspektiv. Viktiga områden av betalningsmarknaden, särskilt kort-, internet- och mobilbetalningar, är ofta fortfarande splittrade efter nationsgränserna. Många innovativa betalningsprodukter eller tjänster omfattas inte av tillämpningsområdet för direktiv 2007/64/EG överhuvudtaget eller omfattas i mycket liten utsträckning. Tillämpningsområdet för direktiv 2007/64/EG, och särskilt de delar som undantas, exempelvis undantagen från de allmänna reglerna för vissa betalningsrelaterade verksamheter, har i vissa fall visat sig vara oklara, för allmänna eller helt enkelt omoderna med hänsyn till marknadsutvecklingen. Detta har i sin tur gett upphov till rättsosäkerhet, eventuella säkerhetsrisker i betalningskedjan och bristande konsumentskydd på vissa områden. Innovativa och lättanvända digitala betaltjänster har haft svårt att komma igång och erbjuda konsumenterna och näringsidkare effektiva, bekväma och säkra betalningsmetoder inom unionen.
- (4) Den digitala ekonomins utveckling gör det mycket viktigt att en integrerad inre marknad för elektroniska betalningar inrättas för att säkra att konsumenterna, näringsidkarna och företagen kan utnyttja den inre marknaden fullt ut.
- (5) Det behövs nya regler för att åtgärda dessa luckor i lagstiftningen, samtidigt som den rättsliga klarheten ökas och en enhetlig tillämpning av regelverket i EU säkras. Likvärdiga driftsvillkor bör garanteras för både befintliga och nya aktörer på marknaden genom åtgärder som gör det lättare för betalningsmetoder att nå ut till en större marknad och säkerställer en hög konsumentskyddsnivå vid användningen av dessa betaltjänster i hela unionen. Detta bör i sin tur tendensiellt sänka kostnader och priser för betaltjänstanvändare och öka valfrihet och insyn i betaltjänsterna.
- (6) Säkerhetsriskerna för elektroniska betalningar har ökat under de senaste åren, vilket beror på att elektroniska betalningar har blivit mer tekniskt komplicerade samtidigt som elektroniska betalningars globala volymer hela tiden har ökat och nya betaltjänster har uppkommit. Eftersom säkra och tillförlitliga betaltjänster är en grundläggande förutsättning för en välfungerande marknad för betaltjänster, bör betaltjänstanvändarna skyddas väl mot sådana risker. Betaltjänster är viktiga för upprätthållandet av ekonomiska och samhällsliga nyckelverksamheter och betaltjänstleverantörer som kreditinstitut har därför kvalificerats som marknadsoperatörer i enlighet med artikel 3.8 i Europaparlamentets och rådets direktiv [pls insert number of NIS Directive after adoption]²⁵.

²³ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/83/EU av den 25 oktober 2011 om konsumenträttigheter och om ändring av rådets direktiv 93/13/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/44/EG och om upphävande av rådets direktiv 85/577/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG, EUT L 304, 22.11.2011, s. 64. COM(2012) 941 final.

²⁴ ²⁵ Europaparlamentets och rådets direktiv om åtgärder för att säkerställa en hög gemensam nivå av nät- och informationssäkerhet i hela unionen EUT L [...], [...], s. [...].

- (7) Förutom de allmänna åtgärder som medlemsstaterna ska vidta enligt direktiv [pls insert number of NIS Directive after adoption] bör säkerhetsrisker i samband med betalningstransaktioner även behandlas på betaltjänstleverantörernas nivå. De säkerhetsåtgärder som betaltjänstleverantörerna ska vidta måste stå i proportion till de berörda säkerhetsriskerna. Ett system för regelbunden rapportering bör inrättas för att säkra att betaltjänstleverantörerna årligen förser de berörda myndigheterna med uppdaterad information om bedömningen av deras säkerhetsrisker och om de (kompletterande) åtgärder som de har vidtagit som svar på dessa risker. För att minimera skador för andra betaltjänstleverantörer och betalningssystem och för användarna, exempelvis allvarliga störningar i betalningssystemet, är det viktigt att betaltjänstleverantörerna är skyldiga att utan dröjsmål rapportera allvarliga säkerhetsincidenter till Europeiska bankmyndigheten.
- (8) Det reviderade regelverket för betaltjänster kompletteras dessutom med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) [XX/XX/XX]²⁶. Genom förordningen införs regler för uttag av multilaterala och bilaterala förmedlingsavgifter för alla betal- och kreditkortstransaktioner för privatpersoner samt elektroniska betalningar och mobilbetalningar som baseras på dessa transaktioner, och begränsningar införs för vissa affärsregler med avseende på korttransaktioner. Denna förordning syftar också till att ytterligare skynda på inrättandet av en effektiv integrerad marknad för kortbaserade betalningar.
- (9) För att undvika att olika metoder tillämpas i medlemsstaterna till nackdel för konsumenterna bör bestämmelserna om öppenhets- och informationskrav för betaltjänstleverantörer i detta direktiv även gälla för transaktioner där betalarens eller betalningsmottagarens betaltjänstleverantör är etablerad inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (nedan kallat EES) och den andra betaltjänstleverantören är etablerad utanför EES. Det är även lämpligt att tillämpningen av öppenhets- och informationsbestämmelserna utvidgas till transaktioner i alla valutor mellan betaltjänstleverantörer som är etablerade inom EES.
- (10) Definitionen av betaltjänster bör vara teknikneutral och medge utveckling av nya typer av betaltjänster, samtidigt som likvärdiga driftsvillkor garanteras för både befintliga och nya betaltjänstleverantörer.
- (11) Undantaget för betalningstransaktioner via ett handelsombud som agerar på betalarens eller betalningsmottagarens vägnar enligt direktiv 2007/64/EG tillämpas på mycket olika sätt i medlemsstaterna. Vissa medlemsstater tillåter att undantaget används av e-handelsplattformar som agerar som mellanhänder på både enskilda köparens och säljarens vägnar, utan att ha något verkligt förhandlingsutrymme om eller slutföra försäljning eller inköp av varor eller tjänster. Detta strider mot undantagets syfte och kan öka riskerna för konsumenterna eftersom dessa leverantörer fortfarande inte omfattas av lagstiftningens skydd. Olika tillämpning av reglerna leder också till snedvridningar på betalningsmarknaden. Definitionen bör göras mer exakt och tydligare för att lösa dessa problem.
- (12) Återkoppling från marknaden visar att de betalningsverksamheter som omfattas av undantaget för begränsade nätverk ofta handlar om mycket stora betalningsvolymerna och värden och erbjuder konsumenterna hundra- eller tusentals olika produkter och tjänster, vilket strider mot syftet med undantaget för begränsade nätverk i enlighet med direktiv 2007/64/EG. Detta medför ökade risker och avsaknad av rättsligt skydd för betaltjänstanvändare, särskilt konsumenter, och innebär klara nackdelar för reglerade marknadsaktörer. För att begränsa dessa risker krävs en mer exakt definition av begränsade nätverk i enlighet med direktiv 2009/110/EG. Det bör alltså

²⁶ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr XX/XX/XX (datum) om förmedlingsavgifter för kortbaserade betalningstransaktioner.

anses att ett betalningsinstrument används inom ett sådant begränsat nätverk om det endast kan användas vid inköp av varor eller tjänster i en särskild affär eller affärskedja eller också för ett begränsat urval av varor eller tjänster, oavsett var försäljningsstället befinner sig geografiskt. Sådana instrument kan omfatta affärskort, bensinkort, medlemskort, kollektivtrafikskort, rabattkuponger för måltider eller kuponger för särskilda tjänster som ibland omfattas av särskild beskattning eller en arbetsrättslig ram som utformats för att främja användningen av sådana instrument för att uppfylla målen i social lagstiftning. När ett sådant instrument för särskilda ändamål utvecklas till att bli ett allmänt instrument, bör det inte längre undantas från detta direktivs tillämpningsområde. Instrument som kan användas för inköp i affärer hos näringsidkare som är upptagna i en förteckning, bör inte vara undantagna från direktivs tillämpningsområde, eftersom sådana instrument typiskt sett är utformade för ett nätverk av tjänstleverantörer som växer kontinuerligt. Undantaget bör tillämpas i kombination med en skyldighet för potentiella betaltjänstleverantörer att anmäla sådan verksamhet som omfattas av definitionen på ett begränsat nätverk.

- (13) Undantagna från tillämpningsområdet för direktiv 2007/64/EG är vissa betalningstransaktioner som utförs med hjälp av teleutrustning eller informationsteknisk utrustning där operatören inte bara är en mellanhand vid digitala varors och tjänsters leverans genom utrustningen utan även tillför dessa varor eller tjänster ett mervärde. Genom undantaget tillåts s.k. operatörsfakturerings eller inköp där faktureringen sker via telefon vilket började med köp av ringsignaler och premium-sms-tjänster vilket bidrar till nya affärsmodeller som grundas försäljning av **digitalt** innehåll till låga belopp. Återkopplingen från marknaden visar inga tecken på att denna betalningsmetod – som konsumenterna anser vara pålitlig vid betalning av låga belopp – skulle ha blivit en allmän betalningsförmedlingstjänst. Det gällande undantagets oklara formulering har dock gjort att det tillämpats olika i medlemsstaterna. Detta innebär att operatörer och konsumenter inte har någon rättssäkerhet och att andra betalningsförmedlingstjänster ibland har kunnat åberopa undantaget om att direktiv 2007/64/EG inte ska tillämpas. Det är därför lämpligt att begränsa direktivets tillämpningsområde. Undantaget bör således specifikt fokusera på mikrobetalningar för digitalt innehåll som exempelvis ringsignaler, bakgrundsbilder, musik, spel, videor eller applikationer. Undantaget bör endast tillämpas på betalningstjänster som erbjuds som tjänster anknutna till elektroniska kommunikationstjänster (dvs. den berörda operatörens kärnverksamhet).
- (14) Från tillämpningsområdet för direktiv 2007/64/EG undantas likaså betaltjänster som tillhandahålls av uttagsautomatsaktörer som är oberoende av banker eller andra betaltjänstleverantörer. Denna bestämmelse utformades ursprungligen som ett incitament för att installera fristående uttagsautomater i avlägsna och glest befolkade områden genom att leverantörerna fick ta ut extraavgifter utöver avgifterna till de betaltjänstleverantörer som utfärdat korten. Den var inte avsedd att användas av uttagsautomatsaktörer med nätverk bestående av hundra- eller tusentals uttagsautomater som täcker en eller flera medlemsstater. Undantaget leder till att direktivet inte är tillämpligt på en allt större del av uttagsautomatsmarknaden, med negativa effekter på konsumentskyddet. Det lockar även befintliga leverantörer av uttagsautomater att ändra sina affärsmodeller och avbryta det normala avtalsförhållandet med betaltjänstleverantörer för att kunna ta ut högre avgifter direkt av konsumenterna. Undantaget bör därför upphävas.
- (15) Tjänstleverantörer som vill utnyttja ett undantag enligt direktiv 2007/64/EG frågar ofta inte myndigheterna om deras verksamheter omfattas av eller är undantagna från direktiv 2007/64/EG, utan förlitar sig på sina egna bedömningar. Betaltjänstleverantörer verkar till och med ha utnyttjat vissa undantag för att ändra affärsmodeller, så att betalningsverksamheter står

utanför direktivets tillämpningsområde. Detta kan medföra ökade risker för användare av betaltjänster och olika villkor för betaltjänstleverantörer på den inre marknaden. Tjänsteleverantörerna bör därför vara skyldiga att anmäla vissa verksamheter till de behöriga myndigheterna för att säkra en enhetlig tolkning av reglerna på hela den inre marknaden.

- (16) Det är viktigt att inkludera ett krav för potentiella betaltjänstleverantörer att anmäla sin avsikt att tillhandahålla verksamhet inom ramen för ett begränsat nätverk om betalningstransaktionernas volym överstiger ett visst tak. De behöriga myndigheterna bör granska och fatta motiverade beslut på grundval av kriterierna i artikel 3 k om huruvida verksamheten kan anses vara en sådan verksamhet som tillhandahålls inom ramen för ett begränsat nätverk.
- (17) De nya reglerna bör överensstämma med förhållningssättet i direktiv 2007/64/EG och omfatta alla typer av elektroniska betaltjänster. Det är därför fortfarande olämpligt att de nya reglerna är tillämpliga på tjänster där överföringen av medel från betalaren till betalningsmottagaren eller transport av dessa utförs enbart i sedlar och mynt eller där överföringen är baserad på papperscheckar, pappersbaserade växlar, skuldebrev eller andra instrument, pappersbaserade kuponger eller kort vilka är dragna på en betaltjänstleverantör eller annan part i syfte att ställa medel till betalningsmottagarens förfogande.
- (18) Sedan direktiv 2007/64/EG antogs har nya typer av betalningstjänster uppkommit, särskilt på området internetbetalningar. Ett särskilt nytt tillskott på marknaden är tredjepartsleverantörer som tillhandahåller så kallade betalningsinitieringstjänster till konsumenter och handlare, ofta utan att de kommer i besittning av de medel som ska överföras. Dessa tjänster underlättar e-handelsbetalningar genom att med hjälp av programvara skapa en ”bro” mellan handlarens webbplats och konsumentens internetbankplattform för att via internet initiera betalningar eller autogirering. Tredjepartsleverantörerna erbjuder ett lågkostnadsalternativ till kortbetalningar för både handlare och konsumenter och ger konsumenterna möjlighet att handla på nätet även om de inte har kreditkort. Eftersom tredjepartsleverantörer för närvarande inte omfattas av tillämpningsområdet för direktiv 2007/64/EG övervakas de inte nödvändigtvis av en behörig myndighet och behöver inte följa kraven i direktiv 2007/64/EG. Detta reser en rad rättsliga frågor, exempelvis konsumentskydds-, säkerhets- och ansvarsfrågor samt konkurrens- och uppgiftsskyddsfrågor. Dessa problem bör därför åtgärdas genom de nya reglerna.
- (19) Penningöverföring är en enkel betaltjänst, som normalt grundas på att en betalare lämnar kontanter till en betaltjänstleverantör som förmedlar motsvarande belopp, exempelvis via ett kommunikationsnät, till en betalningsmottagare eller en betaltjänstleverantör som agerar på betalningsmottagarens vägnar. I vissa medlemsstater erbjuder snabbköp, grossister och andra återförsäljare allmänheten en motsvarande tjänst, som innebär att räkningar från allmännyttiga företag och andra återkommande hushållsräkningar kan betalas. Sådana betaltjänster bör behandlas som penningöverföring, såvida inte de behöriga myndigheterna anser att verksamheten avser en annan betaltjänst.
- (20) Det är nödvändigt att specificera de kategorier av betaltjänstleverantörer som lagligen får tillhandahålla betaltjänster inom unionen, dvs. kreditinstitut som från användare tar emot insättningar som kan användas för att finansiera betalningstransaktioner, vilka även i fortsättningen bör omfattas av tillsynskraven i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EG²⁷, institut för elektroniska pengar som ger ut elektroniska pengar för finansiering av

²⁷ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG, EUT L 176, 27.6.2013, s. 338.

betalningstransaktioner och som även i fortsättningen bör omfattas av tillsynskraven i direktiv 2009/110/EG, och slutligen de betalningsinstitut och postgiroinstitut som har rätt till detta enligt nationell lagstiftning.

- (21) I detta direktiv bör bestämmelser fastställas för utförande av betalningstransaktioner, där medlen är elektroniska pengar enligt direktiv 2009/110/EG. Utgivning av elektroniska pengar bör dock inte regleras genom detta direktiv, som inte heller innebär någon ändring av verksamhetsregleringen för institut för elektroniska pengar enligt det direktivet. Betalningsinstitut bör därför inte få ge ut elektroniska pengar.
- (22) Genom direktiv 2007/64/EG inrättas ett tillsynssystem, bland annat en enda auktorisation för alla betaltjänstleverantörer som inte tar emot insättningar eller ger ut elektroniska pengar. För detta ändamål infördes en ny kategori av betaltjänstleverantörer genom direktiv 2007/64/EG (nedan kallade *betalningsinstitut*) genom att föreskriva att fysiska och juridiska personer som faller utanför de befintliga kategorierna på stränga och heltäckande villkor får auktoriseras att tillhandahålla betaltjänster inom unionen. Således bör samma villkor gälla för sådana tjänster i hela unionen.
- (23) Villkoren för beviljande och behållande av auktorisation som betalningsinstitut har inte ändrats väsentligt. Precis som i direktiv 2007/64/EG innebär villkoren tillsynskrav som står i proportion till de operativa och finansiella risker som dessa institut ställs inför i sin verksamhet. I detta sammanhang behövs en sund ordning för startkapital i kombination med löpande kapitalkrav, i sinom tid med mer sofistikerad utformning alltefter marknadens behov. På grund av mångfalden på området för betaltjänster bör direktivet tillåta olika metoder i kombination med ett visst utrymme för valmöjligheter vid tillsynen, så att det säkerställs att samma risker behandlas på samma sätt för alla betaltjänstleverantörer. Kraven på betalningsinstituten bör avspegla det faktum att dessa ägnar sig åt mer specialiserad och begränsad verksamhet, som skapar risker som är mer begränsade och lättare att övervaka och kontrollera än de risker som uppstår inom kreditinstitutens bredare verksamhetsutbud. Betalningsinstitut bör i synnerhet förbjudas att ta emot insättningar från användare och de bör få tillåtelse att utnyttja medel som de tagit emot från användare endast för att utföra betaltjänster. Tillsynskraven, inklusive kraven för startkapital, bör stå i proportion till risken med respektive betalningsinstituts betaltjänst. Tjänster som enbart ger åtkomst till betalkonton, utan att erbjuda konton, bör anses innebära en medelhög risk för startkapitalet.
- (24) Det bör införas bestämmelser om att kundmedel ska hållas åtskilda från betalningsinstituten medel för annan affärsverksamhet. Skyddskraven förefaller emellertid endast nödvändiga när betalningsinstitutet är i besittning av kundens medel. Betalningsinstituten bör också omfattas av effektiva krav på förhindrande av penningtvätt och finansiering av terrorism.
- (25) Detta direktiv bör inte medföra ändringar av betalningsinstituten skyldigheter med avseende på redovisning och granskning av deras årsbokslut och sammanställda redovisningar. Betalningsinstituten bör upprätta sina årsbokslut och sammanställda redovisningar i enlighet med rådets direktiv 78/660/EEG²⁸ och vid behov rådets direktiv 83/349/EEG²⁹ samt rådets direktiv 86/635/EEG³⁰. Årsboksluten och de sammanställda redovisningarna bör granskas,

²⁸ Rådets direktiv 78/660/EEG av den 25 juli 1978 om årsbokslut i vissa typer av bolag, EGT L 222, 14.08.1978, s. 11.

²⁹ Rådets direktiv 83/349/EEG av den 13 juni 1983 om sammanställd redovisning, EGT L 193, 18.07.1983, s. 1.

³⁰ Rådets direktiv 86/635/EEG av den 8 december 1986 om årsbokslut och sammanställd redovisning för banker och andra finansiella institut, EGT L 372, 31.12.1986, s. 1.

såvida institutet inte är befriat från denna skyldighet enligt direktiv 78/660/EEG och om tillämpligt direktiven 83/349/EEG och 86/635/EEG.

- (26) Under de senaste åren har ett utbud av kompletterande tjänster uppkommit i och med den tekniska utvecklingen, som saldo- och kontoinformationstjänster. Dessa tjänster bör också omfattas av direktivet, så att konsumenterna skyddas väl och det råder rättslig säkerhet om deras ställning.
- (27) När betalningsleverantörer ägnar sig åt att tillhandahålla en eller flera av de betaltjänster som omfattas av detta direktiv, bör alltid ha betalkonton som uteslutande används för betalningstransaktioner. För att betalningsinstitutet ska kunna tillhandahålla betaltjänster måste de ha tillträde till betalkonton. Medlemsstaterna bör se till att tillträdet ges på ett sätt som är proportionellt mot det berättigade syftet.
- (28) I detta direktiv bör betalningsinstitutets beviljande av kredit dvs. beviljande av kreditutrymmen och utfärdande av kreditkort, endast regleras när det är nära kopplat till betaltjänster. Endast om en kredit beviljas för att underlätta betaltjänster och den krediten är kortfristig och beviljas för en period som inte överskrider tolv månader, inklusive revolverande kredit, är det lämpligt att tillåta betalningsinstitutet att bevilja sådan kredit för sin gränsöverskridande verksamhet. Villkoret är att den huvudsakligen refinansieras ur betalningsinstitutets egen kapitalbas och andra medel från kapitalmarknaderna, men inte ur de kundmedel som innehas för betaltjänster. Sådana regler bör inte påverka tillämpningen av Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/48/EG³¹ eller annan tillämplig unionslagstiftning eller nationell lagstiftning om villkoren för beviljande av konsumentkrediter som inte harmoniseras av detta direktiv.
- (29) Samarbetet mellan de behöriga nationella myndigheter som auktoriserar betalningsinstitut, utför kontroller och beslutar om återkallande av auktorisationerna har generellt visat sig fungera tillfredsställande. Samarbetet mellan de behöriga myndigheterna bör emellertid förbättras både med avseende på den information som utbyts och en konsekvent tillämpning och tolkning av direktivet, när den auktoriserade betalningsinstitutionen vill tillhandahålla betaltjänster även i andra medlemsstater än i sin hemmedlemsstat genom att utnyttja etableringsrätten eller friheten att tillhandahålla tjänster ("passförfaranden"). Europeiska bankmyndigheten (EBA) bör därför uppmanas att utarbeta riktlinjer om samarbete och informationsutbyte.
- (30) För att öka insynen i betalningsinstitut som auktoriserats eller registrerats av behöriga myndigheter, inklusive deras ombud och filialer, bör en webbplats som fungerar som en europeisk elektronisk kontaktpunkt inrättas hos EBA där de nationella registren är sammankopplade. Dessa genomförandeåtgärder bör bidra till att stärka samarbetet mellan de behöriga myndigheterna.
- (31) Tillgången till korrekt och uppdaterad information bör ökas genom att betalningsinstitutet förpliktigas att utan onödigt dröjsmål underrätta de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten om eventuella ändringar som påverkar för auktorisationen lämnad information och uppgifter, inklusive ytterligare ombud, filialer eller enheter till vilka verksamheter utkontrakterats. De behöriga myndigheterna ska också i tveksamma fall kontrollera att den mottagna informationen är korrekt.
- (32) I detta direktiv anges de minimibefogenheter som behöriga myndigheter bör ha vid övervakning av betalningsinstitutet men dessa befogenheter ska utövas med respekt för de grundläggande rättigheterna, bl.a. rätten till ett privatliv. Vid utövandet av de befogenheter som kan innebära

³¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/48/EG av den 23 april 2008 om konsumentkreditavtal och om upphävande av rådets direktiv 87/102/EEG, EUT L 133, 22.5.2008, s. 66.

allvarliga intrång i rätten till ett privat- och familjeliv bör medlemsstaterna införa lämpliga och effektiva skyddsåtgärder mot alla former av missbruk eller godtycklighet, exempelvis genom ett förhandsgodkännande av den berörda medlemsstatens rättsliga myndighet, när så är lämpligt.

- (33) Det är viktigt att säkra att alla personer som tillhandahåller penningöverföringstjänster omfattas av vissa rättsliga minimikrav. Det är därför önskvärt att kräva registrering av namn och adress på alla fysiska och juridiska personer som tillhandahåller penningöverföringstjänster inklusive personer som inte kan uppfylla alla villkor för auktorisation som betalningsinstitut. Detta tillvägagångssätt är i linje med specialrekommendation VI från Finansiella aktionsgruppen mot penningtvätt som anger en möjlighet för betaltjänstleverantörer som inte kan uppfylla alla villkor i rekommendationen att trots allt kunna behandlas som betalningsinstitut. I detta syfte bör medlemsstaterna ta upp dessa personer i registret över betalningsinstitut utan att alla villkor för auktorisation tillämpas. Denna möjlighet till undantag måste dock förenas med stränga krav på betalningstransaktionernas volym. Betalningsinstitut som omfattas av ett undantag bör varken ha etableringsrätt eller frihet att tillhandahålla tjänster och bör inte heller indirekt utöva dessa rättigheter när de blir medlemmar i ett betalningssystem.
- (34) För alla betaltjänstleverantörer är det av avgörande betydelse att ha tillträde till betalningssystemens tekniska infrastruktur. Tillträdet bör dock vara underställt lämpliga krav, så att systemens integritet och stabilitet garanteras. Varje betaltjänstleverantör som ansöker om att få delta i ett betalningssystem bör för systemdeltagarna styrka att dess interna organisation har tillräcklig motståndskraft mot alla former av risker. I dessa betalningssystem ingår ofta exempelvis fyrpartskortsystemen samt andra större system för behandling av betalningar och autogirering. För att i hela unionen säkerställa lika behandling av de olika kategorierna av auktoriserade betaltjänstleverantörer enligt villkoren i deras auktorisation, är det nödvändigt att klargöra reglerna för tillträde till tillhandahållande av betaltjänster och tillträde till betalningssystem.
- (35) Åtgärder bör vidtas för att förhindra diskriminering av auktoriserade betalningsinstitut och kreditinstitut, så att alla betaltjänstleverantörer som konkurrerar på den inre marknaden kan använda tjänsterna i dessa betalningssystemens tekniska infrastruktur på lika villkor. Eftersom deras respektive verksamhetsramar är olika, bör olika behandling föreskrivas för auktoriserade betaltjänstleverantörer och de betaltjänstleverantörer som omfattas av undantaget enligt detta direktiv och undantaget i artikel 3 i direktiv 2009/110/EG. Under alla förhållanden bör skiljaktiga prisvillkor endast tillåtas när detta motiveras av skillnader mellan betaltjänstleverantörernas kostnader. Detta bör inte påverka medlemsstaternas rätt att begränsa åtkomsten till systemviktiga system i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG³² eller Europeiska centralbankens och Europeiska centralbankssystemets (ECBS) behörighet vad gäller tillträde till betalningssystem.
- (36) I vissa fall har medlemsstaterna beviljat särskilda betaltjänstleverantörer indirekt tillträde till betalningssystem utsedda i enlighet med direktiv 98/26/EG. Detta får de berörda medlemsstaterna besluta om. För att garantera rättvis konkurrens mellan betaltjänstleverantörerna bör det i detta direktiv föreskrivas att om en medlemsstat har beviljat en betaltjänstleverantör indirekt tillträde till sådana system, bör andra betaltjänstleverantörer som befinner sig i samma situation ha rätt till samma icke-diskriminerande behandling.
- (37) Under de senaste åren har vissa tredjepartsbetalningssystem, där systemet agerar som den enda betaltjänstleverantören för både betalaren och betalningsmottagaren, blivit respekterade aktörer

³² Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG av den 19 maj 1998 om slutlig avveckling i system för överföring och betalningar och värdepapper, EUT L 166, 11.06.98, s. 45.

på betalningsmarknaden. Det är därför inte längre motiverat att låta sådana system omfattas av ett undantag för tillträdet till andra betaltjänstleverantörer, om andra betalsystem inte kan utnyttja detta undantag.

- (38) Ett regelverk bör fastställas för att säkerställa krav på klara villkor för och tydlig information om betaltjänster.
- (39) Direktivet bör inte tillämpas på betalningstransaktioner med kontanter, eftersom en gemensam betalningsmarknad för kontanter redan existerar, och inte heller på sådana betalningstransaktioner som baseras på papperscheckar, eftersom dessa på grund av sin karaktär inte kan behandlas lika effektivt som andra betalningsmedel. God praxis på detta område bör emellertid utgå från principerna i detta direktiv.
- (40) Eftersom konsumenter och företag inte är i samma situation, behöver de inte samma skyddsnivå. Trots att det är viktigt att sörja för konsumenternas rättigheter genom att införa bestämmelser där det inte går att avtala om undantag, är det rimligt att låta företag och organisationer avtala om andra villkor när de inte har kontakt med konsumenter. Medlemsstaterna bör emellertid ha möjligheten att föreskriva att mikroföretag, enligt definitionen i kommissionens rekommendation 2003/361/EG³³, bör behandlas på samma sätt som konsumenter. Under alla förhållanden bör vissa centrala bestämmelser i detta direktiv dock alltid vara tillämpliga, oavsett användarens ställning.
- (41) Detta direktiv bör specificera betaltjänstleverantörernas skyldigheter att lämna information till betaltjänstanvändarna, som bör få lika klar information om betaltjänster, så att de kan fatta välgrundade beslut och fritt välja bland erbjudanden inom EU. För att insynen ska värnas, bör i direktivet fastställas harmoniserade krav, vilka behövs för att garantera att nödvändig och tillräcklig information lämnas till betaltjänstanvändarna om betaltjänstavtalet och betalningstransaktionerna. För en väl fungerande inre marknad för betaltjänster bör medlemsstaterna inte få anta andra bestämmelser om information än bestämmelserna i detta direktiv.
- (42) Konsumenterna bör skyddas mot otillbörliga och vilseledande metoder i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/29/EG³⁴, Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/31/EG³⁵ samt Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/65/EG³⁶. De kompletterande bestämmelserna i de direktiven är tillämpliga även i fortsättningen. Förhållandet mellan de krav på att lämna information innan ett avtal ingås som föreskrivs i detta direktiv och de som föreskrivs i direktiv 2002/65/EG bör dock särskilt klargöras.
- (43) Den begärda informationen bör stå i proportion till användarnas behov och meddelas i standardiserad form. Informationskraven på enstaka betalningstransaktioner bör dock skilja sig från kraven på ramavtal om en serie betalningstransaktioner.
- (44) I praktiken är ramavtal och betalningstransaktioner som omfattas av sådana mycket vanligare och ekonomiskt viktigare än enstaka betalningstransaktioner. Om det finns ett betalkonto eller ett särskilt betalningsinstrument, ska det finnas ett ramavtal. Kraven på förhandsinformation om

³³ Kommissionens rekommendation 2003/361/EG av den 6 maj 2003 om definitionen av mikroföretag samt små och medelstora företag, EUT L 124, 20.5.2003, s. 36.

³⁴ Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/29/EG av den 11 maj 2005 om otillbörliga affärsmetoder som tillämpas av näringsidkare gentemot konsumenter på den inre marknaden, EUT L 149, 11.06.2005, s. 22.

³⁵ Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/31/EG av den 8 juni 2000 om vissa rättsliga aspekter på informationssamhällets tjänster, särskilt elektronisk handel, på den inre marknaden, EGT L 178, 17.07.2000, s. 1.

³⁶ Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/65/EG av den 23 september 2002 om distansförsäljning av finansiella tjänster till konsumenter, EGT L 271, 9.10.2002, s. 16.

ramavtal bör därför vara relativt omfattande och informationen bör alltid lämnas på papper eller via något annat varaktigt medium, exempelvis kontoutdragsskrivare, cd-romskivor, dvd-skivor och hårddiskar i persondatorer på vilka e-post kan lagras samt webbplatser, såvida de är tillgängliga för användning i framtiden under en tid som är lämplig för informationens syfte, och som tillåter oförändrad återgivning av den lagrade informationen. Det bör dock vara möjligt för betaltjänstleverantören och betaltjänstanvändaren att i ramavtalet själva komma överens om på vilket sätt information om genomförda betalningstransaktioner därefter ska lämnas, exempelvis att all information om betalkontot vid internetbanktjänster ska tillhandahållas online.

- (45) Vid enstaka betalningstransaktioner bör endast den viktigaste informationen alltid lämnas på betaltjänstleverantörens eget initiativ. I och med att betalaren vanligtvis är närvarande när betalningsordern ges, behöver det inte krävas att information i varje enskilt fall ska lämnas på papper eller via något annat varaktigt medium. Betaltjänstleverantören kan lämna muntlig information vid betjäningen eller göra informationen åtkomlig på annat sätt, exempelvis genom att anslå villkoren i lokalerna. Det bör också informeras om var närmare upplysningar finns att tillgå (exempelvis webbadressen). Den viktigaste informationen bör dock lämnas på papper eller via något annat varaktigt medium, om konsumenten så begär.
- (46) I detta direktiv bör det föreskrivas att konsumenten har rätt till kostnadsfri relevant information innan denne binds av ett betaltjänstavtal. När som helst under avtalsförhållandet bör konsumenten också kunna begära att få förhandsinformation och ramavtalet på papper kostnadsfritt för att kunna jämföra betaltjänstleverantörernas tjänster och villkor och vid tvist kontrollera sina avtalade rättigheter och skyldigheter. Dessa bestämmelser bör vara förenliga med direktiv 2002/65/EG. De utförliga bestämmelserna om kostnadsfri information i det här direktivet bör inte medföra att avgifter kan tas ut för information till konsumenter enligt andra tillämpliga direktiv.
- (47) Det sätt på vilket betaltjänstleverantören ska ge betaltjänstanvändaren erforderlig information bör beakta såväl betaltjänstanvändarens behov som praktiska tekniska aspekter och kostnadseffektivitet och baseras på vad som överenskommits i avtalet om betaltjänster. I detta direktiv bör två metoder särskiljas för betaltjänstleverantörens information. I det ena fallet bör informationen lämnas, dvs. aktivt lämnas av betaltjänstleverantören vid lämplig tidpunkt enligt detta direktiv utan att betaltjänstanvändaren så begär. I det andra fallet bör informationen tillhandahållas av betaltjänstanvändaren, med beaktande av dennes eventuella begäran om ytterligare information. I det senare fallet bör betaltjänstanvändaren vidta någon aktiv åtgärd för att få informationen, exempelvis genom att uttryckligen begära den från betaltjänstleverantören, logga in till en bankkontobrevlåda eller föra in ett bankkort i en kontoutdragsskrivare. Betaltjänstleverantören bör i detta syfte garantera åtkomst till informationen och att informationen är tillgänglig för betaltjänstanvändaren.
- (48) Konsumenten bör utan extra avgift få grundinformation om genomförda betalningstransaktioner. Vid enstaka betalningstransaktioner bör betaltjänstleverantören inte ta ut en särskild avgift för denna information. Den efterföljande månatliga informationen om betalningstransaktioner enligt ett ramavtal bör likaså lämnas kostnadsfritt. Med hänsyn till vikten av insyn i prissättningen och kunders olika behov, bör parterna kunna avtala om avgifter för information som lämnas oftare eller som komplettering. Med tanke på skillnader i nationell praxis bör medlemsstaterna tillåtas att fastställa bestämmelser som föreskriver att månatliga kontoutdrag för betalkonton i pappersform alltid ska lämnas kostnadsfritt.

- (49) För att underlätta kundernas rörlighet bör konsumenterna kunna avsluta ett ramavtal efter ett år utan att debiteras avgifter. För konsumenter bör den avtalade uppsägningstiden inte vara längre än en månad och för betaltjänstleverantörer inte kortare än två månader. Detta direktiv bör inte påverka betaltjänstleverantörens skyldighet att enligt annan relevant unionslagstiftning eller nationell lagstiftning avsluta ett betaltjänstavtal vid extraordinära omständigheter, exempelvis enligt lagstiftning mot penningtvätt och finansiering av terrorism, åtgärder för att frysa tillgångar eller varje annan särskild åtgärd i samband med förebyggande och utredning av brott.
- (50) Betalningsinstrument för låga belopp bör vara ett billigt alternativ som är lätt att använda för varor och tjänster till låga priser och bör inte överbelastas med överdrivna krav. De tillhörande informationskraven och genomförandereglererna bör därför begränsas till väsentlig information, men även beakta de tekniska möjligheter som på goda grunder kan förväntas av instrument som är avsedda för betalning av låga belopp. Trots de mindre omfattande bestämmelserna bör betaltjänstanvändarna åtnjuta ett adekvat skydd med tanke på de begränsade riskerna med dessa betalningsinstrument, särskilt vad gäller förskottsbetalade betalningsinstrument.
- (51) Det är nödvändigt att fastställa kriterier för när tredjepartsleverantörer bör få tillträde till och använda information om tillgängliga medel på konton som betaltjänstanvändare har hos en annan betaltjänstleverantör. Nödvändiga dataskydds- och säkerhetskrav som fastställs eller som det hänvisas till i detta direktiv eller som ingår i Europeiska bankmyndighetens riktlinjer bör följas av både tredjepartsleverantören och den betaltjänstleverantör som förvaltar betaltjänstanvändarens konto. Betalarna bör ge sitt uttryckliga samtycke till att tredjepartsleverantörer får åtkomst till deras betalkonton och bör informeras på lämpligt sätt om åtkomstens omfattning. För att andra betaltjänstleverantörer som inte kan motta insättningar ska kunna utvecklas är det nödvändigt att kreditinstituten lämnar information till dem om tillgängliga medel, om betalaren har gett sitt samtycke till att denna information får meddelas till den betaltjänstleverantör som utfärdar betalningsinstrumentet.
- (52) Betaltjänstanvändarnas och betaltjänstleverantörernas rättigheter och skyldigheter bör anpassas på lämpligt sätt för att vid betalningsinitieringstjänster ta hänsyn till tredjepartsleverantörers deltagande i transaktionen. En välavvägd fördelning av skyldigheterna mellan den betaltjänstleverantör som förvaltar kontot och den tredjepartsleverantör som deltar i transaktionen bör innebära att varje part tar ansvar för den del av transaktionen som de kontrollerar och tydligt anger vilken part som är ansvarig i händelse av incidenter. I händelse av bedrägeri eller tvist bör tredjepartsleverantören uttryckligen förpliktigas att lämna transaktionsreferenser samt auktorisationsinformation om transaktionen ifråga till betalaren och den kontoförvaltande betaltjänstleverantören.
- (53) För att minska riskerna med och konsekvenserna av icke auktoriserade eller felaktigt utförda betalningstransaktioner bör betaltjänstanvändaren så snart som möjligt informera betaltjänstleverantören om alla påstått icke auktoriserade eller felaktigt genomförda betalningstransaktioner, under förutsättning att betaltjänstleverantören har uppfyllt sin informationsskyldighet enligt detta direktiv. Om tidsfristen för att underrätta betaltjänstleverantören respekteras av betaltjänstanvändaren, bör denne ha möjlighet att föra talan inom de preskriptionstider som föreskrivs i den nationella lagstiftningen. Detta direktiv bör inte påverka andra tvister mellan betaltjänstanvändare och betaltjänstleverantörer.
- (54) I händelse av icke auktoriserade betalningstransaktioner bör beloppet för respektive transaktion omedelbart återbetalas till betalaren. För att förhindra nackdelar för betalaren bör valuteringsdagen för krediteringen av återbetalningen inte infalla senare än det datum då respektive belopp har debiterats. För att skapa incitament för betaltjänstanvändaren att utan

onödigt dröjsmål underrätta sin leverantör om ett stulet eller förlorat betalningsinstrument och således minska risken för icke auktoriserade betalningstransaktioner, bör användaren enbart vara ansvarig för ett mycket begränsat belopp, såvida inte denne har handlat bedrägligt eller visat grov vårdslöshet. I detta sammanhang förefaller ett belopp på 50 euro vara lämpligt för att garantera ett harmoniserat och starkt skydd för användare inom unionen. Så snart som en användare har underrättat en betaltjänstleverantör om att vederbörandes betalningsinstrument har kommit i orätta händer, bör användaren inte vara skyldig att stå för några ytterligare förluster till följd av icke auktoriserad användning av instrumentet. Detta direktiv bör inte påverka betaltjänstleverantörens ansvar för sina egna produkters tekniska säkerhet.

- (55) För att betaltjänstanvändarens eventuella vårdslöshet ska kunna bedömas, bör alla omständigheter beaktas. Bevis för och omfattningen av den påstådda vårdslösheten bör generellt prövas enligt nationell rätt. Som ogiltiga bör sådana avtalsbestämmelser och avtalsvillkor betraktas som för tillhandahållandet och användningen av ett betalningsinstrument innebär att bevisbördan ökar för konsumenten eller minskar för utgivaren. I vissa situationer, särskilt när betalningsinstrumentet saknas på försäljningsplatsen, exempelvis vid onlinebetalningar via internet, förefaller det lämpligt att betaltjänstleverantören bevisar påstådd vårdslöshet, eftersom betalaren har mycket små möjligheter att göra detta i sådana fall.
- (56) Bestämmelser bör införas om fördelning av förluster till följd av icke auktoriserade betalningstransaktioner. Utom i fall av bedrägeri och grov oaktsamhet bör en konsument aldrig behöva betala mer än högst 50 euro vid en icke-auktoriserad transaktion från sitt konto. Olika bestämmelser kan gälla för betaltjänstanvändare som inte är konsumenter, eftersom sådana användare normalt har bättre förutsättningar att bedöma bedrägeririsken och vidta motåtgärder.
- (57) I detta direktiv bör det fastställas regler för återbetalning för att skydda konsumenten, när den utförda betalningstransaktionen överstiger det belopp som rimligen kunde ha förväntats. För att förhindra att betalaren lider ekonomisk nackdel är det nödvändigt att säkerställa att valuteringsdagen för krediteringen av eventuell återbetalning inte infaller senare än det datum då respektive belopp debiterats. När det gäller autogireringstjänster bör betaltjänstleverantörerna kunna erbjuda sina kunder ännu förmånligare villkor med en ovillkorlig rätt till återbetalning av varje omtvistad betalningstransaktion. En ovillkorlig rätt till återbetalning som garanterar den högsta konsumentskyddsnivån förefaller emellertid inte motiverad i fall där handlaren redan har genomfört avtalet och den motsvarande varan eller tjänsten redan har konsumerats. Om användaren begär återbetalning av en betalningstransaktion, bör återbetalningsrätten inte påverka betalarens skyldigheter mot betalningsmottagaren för den bakomliggande förbindelsen, exempelvis för varor eller tjänster som beställts, konsumerats eller rättmätigt fakturerats, eller användarens rätt att återkalla en betalningsorder.
- (58) För att kunna planera sin ekonomi och fullgöra sina betalningsförpliktelser i tid måste konsumenter och företag vara säkra på hur lång tid det tar att genomföra en betalningsorder. Genom detta direktiv bör det därför införas en tidpunkt då rättigheter och skyldigheter börjar gälla, dvs. då betaltjänstleverantören tar emot betalningsordern. Det innebär när denne hade möjlighet att ta emot den genom de kommunikationsmedel om vilka överenskommelse träffats i betaltjänstavtalet, oaktat eventuellt tidigare deltagande i det förfarande som leder fram till upprättandet och överföringen av betalningsordern, exempelvis säkerhets- och täckningskontroller, information om användningen av det personliga identifieringsnumret eller utfärdande av ett betalningslöfte. Vidare bör mottagandet av en betalningsorder inträffa när betalarens betaltjänstleverantör tar emot den betalningsorder som ska debiteras betalarens konto. Ingen relevans i detta avseende bör den dag eller tidpunkt ha då en betalningsmottagare till sin tjänstleverantör överför betalningsorder för inkassering av exempelvis kortbetalning

eller autogireringar eller då betalningsmottagaren beviljas en förskottsfinansiering av de aktuella beloppen av sin betaltjänstleverantör (genom en kredit kopplad till sitt konto). Användarna bör kunna lita på att en betalningsorder genomförs korrekt och fullständigt, om inte betaltjänstleverantören har avtalad eller laga grund för vägran. Om betaltjänstleverantören avvisar en betalningsorder, bör betaltjänstanvändaren snarast möjligt underrättas om detta och om orsaken, om inte annat följer av unionslagstiftning och nationell lagstiftning.

- (59) Med tanke på hur snabbt moderna helautomatiserade betalningssystem hanterar betalningstransaktioner, vilket gör att betalningsorder inte kan återkallas efter en viss tidpunkt utan höga kostnader för manuella insatser, är det nödvändigt att ange en klar tidsgräns för återkallelse av betalningen. Alltefter typen av betaltjänst och betalningsorder kan dock tidpunkten variera enligt avtal mellan parterna. Återkallelse är i detta sammanhang bör endast vara tillämplig på förhållandet mellan betaltjänstanvändaren och betaltjänstleverantören och påverkar således inte att betalningstransaktioner i betalningssystem är oåterkalleliga och definitiva.
- (60) Sådan oåterkallelighet bör inte påverka en betaltjänstleverantörs rätt eller skyldighet enligt lagarna i vissa medlemsstater att på grundval av betalarens ramavtal eller nationella lagar och andra författningar eller riktlinjer återbetala den genomförda betalningstransaktionens belopp till betalaren vid tvist mellan betalaren och betalningsmottagaren. En sådan återbetalning bör betraktas som en ny betalningsorder. Utom i dessa fall bör rättsliga tvister som uppstår inom det förhållande som ligger bakom betalningsordern avgöras endast mellan betalaren och betalningsmottagaren.
- (61) Att hela det belopp som betalaren överför krediteras betalningsmottagarens konto är av avgörande betydelse för en helt integrerad direkthantering av betalningar, och för rättssäkerheten vad gäller underliggande inbördes skyldigheter mellan betaltjänstanvändare,. Det bör därför inte vara möjligt för någon av de mellanhänder som deltar i genomförandet av betalningstransaktioner att göra avdrag från det överförda beloppet. Det bör dock vara möjligt för betalningsmottagaren att ingå ett avtal med sin betaltjänstleverantör enligt vilket den senare får dra av sina egna avgifter. För att betalningsmottagaren ska kunna kontrollera att det utestående beloppet betalas korrekt, bör det emellertid i den efterföljande informationen om betalningstransaktionen lämnas uppgift inte bara om hela det överförda beloppet, utan även om eventuella avgifters storlek.
- (62) Erfarenheten visar att det effektivaste systemet är att avgifterna delas mellan betalare och betalningsmottagare, eftersom detta underlättar direkthantering av betalningarna. Det bör därför fastställas bestämmelser om att de respektive betaltjänstleverantörerna i normala fall bör ta ut avgifterna direkt av betalaren och betalningsmottagaren. Detta bör dock endast gälla när betalningstransaktionen inte fordrar valutaväxling. De avgifter som tas ut kan också vara lika med noll, eftersom bestämmelserna i detta direktiv inte påverkar praxis enligt vilken betaltjänstleverantören inte tar ut någon avgift från konsumenterna för kreditering av deras konton. Beroende på avtalsvillkoren kan en betaltjänstleverantör på samma sätt ta ut en avgift för användning av betaltjänsten endast av betalningsmottagaren (handlaren), vilket medför att betalaren inte åläggs någon avgift. Avgiftsuttaget i betalningssystemet får utgöras av en abonnemangsavgift. Bestämmelserna om överfört belopp eller avgifter får inga direkta följder för prissättningen mellan betaltjänstleverantörer eller eventuella mellanhänder.
- (63) Olika nationell praxis för avgiftsuttag vid användning av ett visst betalningsinstrument (nedan kallat *tilläggsavgifter*) har lett till att unionens betalningsmarknad är ytterst heterogen. Detta har blivit en källa till förvirring för konsumenterna, särskilt när det gäller e-handel och i

gränsöverskridande sammanhang. Handlare som är etablerade i medlemsstater där tilläggsavgifter är tillåtna erbjuder produkter och tjänster i medlemsstater där sådana avgifter är förbjudna, men tar ändå ut tilläggsavgifter av konsumenterna. Ett starkt skäl till att se över användningen av tilläggsavgifter är att regler om multilaterala förmedlingsavgifter för kortbetalningar fastställs i förordning (EU) xxx/yyyy. Eftersom förmedlingsavgifter är den största orsaken till att (de flesta) kortbetalningar blir dyra – och uttag av tilläggsavgifter i praktiken är begränsade till kortbaserade betalningar – bör reglerna om förmedlingsavgifter kompletteras med en översyn av reglerna för uttag av tilläggsavgifter. För att främja insyn i kostnaderna och användningen av de mest effektiva betalningsinstrumenten bör medlemsstaterna och betaltjänstleverantörerna inte förhindra betalningsmottagaren från att begära en avgift från betalaren för användning av ett betalningsinstrument, med vederbörlig hänsyn till bestämmelserna i direktiv 2011/83/EU. Betalningsmottagarens rätt att begära en tilläggsavgift bör emellertid endast gälla för betalningsinstrument vars förmedlingsavgifter är oreglerade. Detta borde utgöra en styrmekanism mot de billigaste betalningsmedlen.

- (64) För effektivare betalningar inom unionen bör en maximal tid på en dag tillämpas för alla betalningsorder som initierats av betalaren i euro eller valutan i en medlemsstat utanför euroområdet, inbegripet gireringar och penningöverföringar. För alla övriga betalningar, exempelvis betalningar som initierats av eller via en betalningsmottagare, däribland autogireringar och kortbetalningar, bör samma genomförandetid på en dag tillämpas det saknas ett uttryckligt avtal mellan betaltjänstleverantören och betalaren om längre genomförandetid. Det bör vara möjligt att förlänga ovannämnda tider med ytterligare en bankdag, om betalningsordern görs på papper. På så sätt är det möjligt att fortsätta att tillhandahålla betaltjänster för kunder som endast är vana vid pappersdokument. Om autogirosystem används, bör betalningsmottagarens betaltjänstleverantör överföra inkasseringsordern inom de tidsgränser som har överenskommit mellan denne och betalningsmottagaren, så att betalning på överenskommen dag sker. Med tanke på att infrastrukturerna för betalningar ofta är mycket effektiva, bör medlemsstaterna, för att förhindra att de nuvarande servicenivåerna försämras, i lämpliga fall dock få behålla eller fastställa bestämmelser om kortare genomförandetider än en bankdag.
- (65) Bestämmelserna om betalning av beloppet i dess helhet och om genomförandetid bör ses som god praxis, när någon av betaltjänstleverantörerna inte är etablerad inom unionen.
- (66) Det är viktigt att betaltjänstanvändarna känner till de faktiska kostnaderna och avgifterna för betaltjänster, så att de kan göra sitt val. I linje med detta bör otydligt redovisade prissättningsmetoder inte vara tillåtna, eftersom det är allmänt känt att sådana metoder gör det ytterst svårt för användarna att fastställa det faktiska priset för en betaltjänst. I synnerhet bör användning av valuteringsdagar som missgynnar användarna inte tillåtas.
- (67) För att betalningssystemet ska fungera friktionsfritt och effektivt måste användaren kunna lita på att betaltjänstleverantören utför betalningstransaktionen korrekt och inom avtalad tid. Leverantören har i regel förutsättningar att bedöma betalningstransaktionens risker. Det är leverantören som tillhandahåller betalningssystemet, vidtar åtgärder för att återkalla felaktigt placerade medel och i de flesta fall beslutar om vilka mellanhänder som ska bidra till att utföra betalningstransaktionen. Mot denna bakgrund är det, utom under onormala och oförutsägbara förhållanden, helt klart lämpligt att betaltjänstleverantören åläggs utföra en betalningstransaktion som denne har tagit emot från användaren, utom för betalningsmottagarens betaltjänstleverantörs handlingar och underlåtelser, som endast betalningsmottagaren bär ansvaret för. För att emellertid inte lämna betalaren skyddslös i osannolika sammansättningar där det kan stå öppet (*non liquet*) om betalningsbeloppet

vederbörligen mottogs av betalningsmottagarens betaltjänstleverantör eller ej, bör den motsvarande bevisbördan ligga på betalarens betaltjänstleverantör. Som regel kan det förväntas att det förmedlande institutet kommer att lagra kontouppgifterna och vid behov kunna tillhandahålla dessa, vanligtvis ett ”neutralt” organ såsom en centralbank eller en clearingorganisation, som överför betalningsbeloppet från den sändande till den mottagande betaltjänstleverantören. När betalningsbeloppet har krediterats den mottagande betaltjänstleverantörens konto, bör betalningsmottagaren omedelbart ha en fordran på sin betaltjänstleverantör för kreditering på sitt konto.

- (68) Betalarens betaltjänstleverantör bör ha ansvaret för att betalningar utförs korrekt, särskilt vad gäller betalning av betalningstransaktionens hela belopp och tiden för utförandet, samt fullt ansvar om andra parter i betalningskedjan fram till betalningsmottagarens konto eventuellt inte agerar på rätt sätt. Om hela beloppet inte eller för sent krediteras betalningsmottagarens betaltjänstleverantör, följer av detta ansvar att betalarens betaltjänstleverantör bör korrigera betalningstransaktionen eller utan onödigt dröjsmål omedelbart återbetala den berörda delen av transaktionsbeloppet till betalaren, utan att detta påverkar eventuella andra anspråk som kan resas enligt nationell lagstiftning. Till följd av betaltjänstleverantörens ansvar bör varken betalaren eller betalningsmottagaren behöva bära eventuella kostnader i samband med en felaktig betalning. I händelse av icke genomförda, bristfälliga eller sent gjorda betalningstransaktioner bör medlemsstaterna se till att valuteringsdagen för de korrigeringar som görs av betaltjänstleverantören alltid är densamma som valuteringsdagen för en korrekt genomförd transaktion.
- (69) Detta direktiv bör endast gälla skyldigheter och ansvar enligt avtalet mellan betaltjänstanvändaren och dennes betaltjänstleverantör. För att gireringar och andra betaltjänster ska fungera på rätt sätt fordras emellertid att betaltjänstleverantörerna och deras mellanhänder, exempelvis betalningsbehandlare, har avtalat om sina ömsesidiga rättigheter och skyldigheter. Ansvarsfrågor utgör en väsentlig del av dessa enhetliga avtal. För att tillförlitligheten hos betaltjänstleverantörer och mellanhänder som deltar i betalningstransaktionen ska säkerställas, är det av rättssäkerhetsskäl nödvändigt att fastställa att icke ansvariga betaltjänstleverantörer ska kompenseras för uppkomna förluster eller belopp som utbetalats enligt bestämmelserna om ansvar i detta direktiv. Ytterligare rättigheter och detaljer om omfattningen av regress och hur anspråk på den betaltjänstleverantör eller mellanhänder som orsakat en felaktig betalningstransaktion ska hanteras bör överlåtas till avtalsöverenskommelser.
- (70) Det bör vara möjligt för betaltjänstleverantören att klart ange vilken information som krävs för att utföra betalningsordern korrekt. För att undvika uppsplittring och inte äventyra inrättandet av integrerade betalningssystem inom unionen bör medlemsstaterna dock inte kunna kräva att en särskild identifikationskod används för betalningstransaktioner. Detta bör emellertid inte hindra medlemsstaterna från att kräva att betalarens betaltjänstleverantör iakttar tillbörlig försiktighet och – när det är tekniskt möjligt och inte kräver manuellt ingripande – kontrollerar att den unika identifikationskoden stämmer och, om så inte är fallet, vägrar att utföra betalningsordern och informerar betalaren om detta. Betaltjänstleverantörens ansvar bör begränsas till att varje betalningstransaktion ska utföras korrekt i enlighet med betaltjänstanvändarens betalningsorder.
- (71) För att göra det möjligt att effektivt förebygga bedrägerier och bekämpa betalningsbedrägerier i hela unionen bör ett effektivt uppgiftsutbyte föreskrivas mellan betaltjänstleverantörerna, som bör tillåtas att samla in, behandla och utbyta personuppgifter om personer som ägnar sig åt

betalningsbedrägerier. Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG³⁷ och de nationella regler varigenom Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001³⁸ införlivas är tillämpliga på den behandling av personuppgifter som fastställs i detta direktiv.

- (72) Detta direktiv står i överensstämmelse med de grundläggande rättigheter och principer som erkänns i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, däribland rätten till ett privatliv och familjeliv, rätten till skydd av personuppgifter, näringsfrihet, rätten till ett effektivt rättsmedel och rätten att inte bli dömd eller straffad två gånger för samma brott. Direktivet måste genomföras i enlighet med dessa rättigheter och principer.
- (73) Det är nödvändigt att se till att de bestämmelser i nationell lag som antas enligt detta direktiv genomförs effektivt. Därför bör lämpliga förfaranden inrättas så att klagomål kan resas mot betaltjänstleverantörer som inte iakttar bestämmelserna och som säkerställer att lämpliga, effektiva, proportionella och avskräckande påföljder kan åläggas vid behov. För att garantera en effektiv efterlevnad av detta direktiv bör medlemsstaterna utse behöriga myndigheter som uppfyller villkoren enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010³⁹ och är självständiga i förhållande till betaltjänstleverantörerna. Av insynsskäl bör medlemsstaterna informera kommissionen om vilka myndigheter de har utsett, med en tydlig beskrivning av deras ansvarsuppgifter enligt detta direktiv.
- (74) Medlemsstaterna bör, utan påverkan på kundernas rätt att väcka talan inför domstol, säkerställa lättillgängliga och smidiga lågkostnadslösningar utanför domstol, vid tvister mellan betaltjänstleverantörer och konsumenter om de rättigheter och skyldigheter som föreskrivs i detta direktiv. Genom Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 593/2008⁴⁰ fastställs att det skydd som tillförsäkras konsumenten enligt tvingande regler i lagen i det land där denne har sin hemvist inte kan undergrävas genom avtalsbestämmelser om tillämplig lag. För ett effektivt och ändamålsenligt tvistlösningsförfarande bör medlemsstaterna se till att betaltjänstleverantörerna inför ett effektivt klagomålsförfarande som konsumenterna kan följa innan tvisten hänskjuts för lösning utanför eller i domstol. Klagomålsförfarandet bör ha korta och tydligt angivna tidsfrister för betaltjänstleverantörens besvarande av klagomål.
- (75) Medlemsstaterna bör avgöra om de behöriga myndigheter som utses för att auktorisera betalningsinstitut också kan vara behöriga myndigheter för förfaranden för klagomål och tvistlösning utanför domstol.
- (76) Detta direktiv bör inte påverka bestämmelser i nationell lagstiftning om ansvar för bristande formulering eller överföring av meddelanden.
- (77) Detta direktiv bör inte påverka bestämmelser om mervärdesskattebehandlingen av betaltjänster i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/112/EG⁴¹.

³⁷ Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter, EUT L 281, 23.11.1995, s. 31.

³⁸ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter, EGT L 266, 9.10.1981, s. 1.

³⁹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG, EUT L 331, 15.12.2010, s. 12.

⁴⁰ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 593/2008 av den 17 juni 2008 om tillämplig lag för avtalsförpliktelser (Rom I), EUT L 177, 4.7.2008, s. 6.

⁴¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt, EUT L 347, 11.12.2006, s.1.

- (78) För rättslig säkerhet bör övergångsbestämmelser införas, så att personer under viss tid kan fortsätta att bedriva verksamhet som betalningsinstitut i den berörda medlemsstaten som de inlett i enlighet med gällande nationell lagstiftning redan innan direktiv 2007/64/EG trädde i kraft.
- (79) Kommissionen bör ha befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt i syfte att anpassa hänvisningen i rekommendation 2003/361/EG på de ställen där den rekommendationen ändras för att i händelse av inflation eller viktig utveckling på marknaden uppdatera den genomsnittsvolymen på betalningstransaktioner som betaltjänstleverantörer verkställer och som används som en tröskel för de medlemsstater som utnyttjar möjligheten att göra undantag från (delar) av licensieringskraven för mindre betalningsinstitut. Det är särskilt viktigt att kommissionen under det förberedande arbetet kan genomföra lämpliga samråd, även på expertnivå. När kommissionen förbereder och utarbetar delegerade akter, bör den se till att relevanta handlingar översänds samtidigt, i god tid och på rätt sätt till Europaparlamentet och rådet.
- (80) För att garantera en enhetlig tillämpning av detta direktiv bör kommissionen kunna förlita sig på Europeiska bankmyndighetens sakkunskap och stöd, som bör få uppgiften att utarbeta riktlinjer och utforma tekniska tillsynsstandarder för betaltjänsters säkerhetsaspekter och om medlemsstaternas samarbete kring tillhandahållande av tjänster och inrättande av auktoriserade betalningsinstitut i andra medlemsstater. Kommissionen bör ges befogenhet att anta dessa tekniska tillsynsstandarder. Dessa särskilda uppgifter är helt förenliga med Europeiska bankmyndighetens funktion och ansvar i enlighet med förordning (EU) nr 1093/2010 om inrättandet av EBA.
- (81) Eftersom målet för detta direktiv, nämligen inrättandet av en inre marknad för betaltjänster, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna, eftersom det kräver harmonisering av ett stort antal skilda regler i de olika medlemsstaternas rättssystem, och det därför bättre kan uppnås på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.
- (82) I enlighet med den gemensamma politiska förklaringen från medlemsstaterna och kommissionen om förklarande dokument av den 28 september 2011⁴², har medlemsstaterna åtagit sig att i berättigade fall låta anmälan av införlivandeåtgärder åtföljas av ett eller flera dokument som förklarar förhållandet mellan de olika delarna i direktivet och motsvarande delar i de nationella införlivandeinstrumenten. Med avseende på detta direktiv anser lagstiftaren att översändandet av sådana dokument är motiverat.
- (83) Mot bakgrund av antalet ändringar som måste göras i direktiv 2007/64/EG är det lämpligt att direktivet upphävs och ersätts.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

⁴² *Joint Political Declaration of Member States and the Commission of 28 September 2011 on explanatory documents* EUT C 369, 17.12.2011, s. 14.

AVDELNING I

SYFTE, TILLÄMPNINGSSOMRÅDE OCH DEFINITIONER

Artikel 1

Syfte

1. I detta direktiv föreskrivs hur medlemsstaterna ska skilja mellan följande sex kategorier av betaltjänstleverantörer:
 - (a) Kreditinstitut i den mening som avses i artikel 4.1.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013⁴³, inbegripet inom unionen belägna filialer enligt artikel 4.1.17 i förordningen, till kreditinstitut med huvudkontor inom eller, i enlighet med artikel 47 i direktiv 2013/36/EU, utanför unionen.
 - (b) Institut för elektroniska pengar enligt artikel 2.1 i direktiv 2009/110/EG.
 - (c) Postgiroinstitut som enligt nationell lagstiftning har rätt att tillhandahålla betaltjänster.
 - (d) Betalningsinstitut enligt artikel 4.4 i detta direktiv.
 - (e) Europeiska centralbanken och nationella centralbanker, när de inte agerar i egenskap av monetär myndighet eller andra offentliga myndigheter.
 - (f) Medlemsstaterna eller deras regionala eller lokala myndigheter, när de inte agerar i egenskap av offentliga myndigheter.
2. I detta direktiv föreskrivs även krav på klara villkor för och uppgifter om betaltjänster samt om betaltjänstanvändares och betaltjänstleverantörers respektive rättigheter och skyldigheter vid tillhandahållande av betaltjänster som regelbunden sysselsättning eller affärsverksamhet.

Artikel 2

Tillämpningsområde

1. Detta direktiv ska tillämpas på betaltjänster som tillhandahålls inom unionen, om såväl betalarens som betalningsmottagarens betaltjänstleverantör, eller den ende betaltjänstleverantören i en betalningstransaktion, är etablerad(e) i unionen. Artikel 78 och avdelning III ska även vara tillämpliga på betalningstransaktioner, om endast en av betaltjänstleverantörerna är belägen i unionen med avseende på de delar av betalningstransaktionen som utförs i unionen.
2. Avdelning III ska tillämpas på betaltjänster i alla valutor. Avdelning IV ska tillämpas på betaltjänster som genomförs i euro eller valutan i en medlemsstat utanför euroområdet.
3. Medlemsstaterna får undanta alla institut enligt artikel 2.5.2—2.5.23 i direktiv 2013/36/EU från tillämpningen av alla eller vissa bestämmelser i det här direktivet, med undantag av de som avses i punkt 5.2 och 5.3 i den artikeln.

Artikel 3

Undantag från tillämpningsområdet

Detta direktiv ska inte tillämpas på följande:

⁴³ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012, EUT L 176, 27.6.2013, s. 1.

- (a) Betalningstransaktioner direkt från betalaren till betalningsmottagaren vilka uteslutande verkställs kontant utan medverkan av mellanhand.
- (b) Betalningstransaktioner från betalaren till betalningsmottagaren genom ett handelsombud som auktoriserats att förhandla om eller slutföra försäljning eller köp av varor eller tjänster på antingen betalarens eller betalningsmottagarens vägnar.
- (c) Yrkesmässig fysisk transport av sedlar och mynt, inbegripet dessas insamling, hantering och leverans.
- (d) Betalningstransaktioner som består av ej yrkesmässig insamling och leverans av kontanter inom ramen för ideell verksamhet eller välgörenhet.
- (e) Tjänster som innebär att betalningsmottagaren förser betalaren med kontanter som en del av en betalningstransaktion efter uttrycklig begäran av betaltjänstanvändaren omedelbart före verkställandet av betalningstransaktionen avseende betalning för inköp av varor eller tjänster.
- (f) ”Cash to cash”-transaktioner, om medlen inte innehas på ett betalkonto.
- (g) Betalningstransaktioner baserade på följande handlingar, dragna på betaltjänstleverantören för att ställa medel till betalningsmottagarens förfogande:
 - i) Papperscheckar som regleras av Genèvekonventionen av den 19 mars 1931 om gemensam checklag.
 - ii) Papperscheckar som liknar dem som avses i led i och som regleras av lagstiftningen i de medlemsstater som inte är parter i Genèvekonventionen av den 19 mars 1931 om enhetlig checklag.
 - iii) Dragna pappersväxlar enligt Genèvekonventionen av den 7 juni 1930 om enhetlig lagstiftning för växlar och skuldebrev.
 - iv) Dragna pappersväxlar som liknar dem som avses i led iii och som regleras av lagstiftningen i de medlemsstater som inte är parter i Genèvekonventionen av den 7 juni 1930 om enhetlig lagstiftning för växlar och skuldebrev.
 - v) Pappersbaserade kuponger.
 - vi) Pappersbaserade resecheckar.
 - vii) Pappersbaserade postanvisningar enligt Världspostunionens definition.
- (h) Betalningstransaktioner som genomförs inom ett system för avveckling av betalningar eller värdepapper mellan avvecklingsagenter, centrala motparter, clearingorganisationer och/eller centralbanker och andra deltagare i systemet, samt betaltjänstleverantörer, utan att detta påverkar tillämpningen av artikel 29.
- (i) Betalningstransaktioner som avser förvaltning av värdepapper, inbegripet utdelningar, inkomst eller annan fördelning, eller inlösen eller försäljning, vilka genomförs av de personer som avses i led h eller av värdepappersföretag, kreditinstitut, fondbolag eller kapitalförvaltningsbolag som tillhandahåller investeringstjänster samt andra enheter som har tillstånd att förvara finansiella instrument.
- (j) Tjänster som tillhandahålls av leverantörer av tekniska tjänster som stöder tillhandahållandet av betaltjänster, utan att de vid någon tidpunkt kommer i besittning av de medel som ska överföras, inklusive behandling och lagring av uppgifter, förtroendeskapande tjänster och integritetsskydd, autentisering av uppgifter och enheter,

tillhandahållande av nät för informationsteknik (IT) och kommunikationsnät samt tillhandahållande och underhåll av terminaler och utrustning för betaltjänster, med undantag för tjänster för betalningsinitiering och kontoinformationstjänster.

- (k) Tjänster som baseras på särskilda instrument som är avsedda för specifika behov och som endast kan användas i begränsad omfattning, eftersom de gör det möjligt för dess innehavare att köpa varor eller tjänster i utfärdarens lokaler eller inom ett begränsat nätverk av tjänsteleverantörer som har ett direkt kommersiellt avtal med en professionell utfärdare eller eftersom de endast kan användas för att köpa ett begränsat urval varor eller tjänster.
- (l) Betalningstransaktioner som genomförs av en leverantör av elektroniska kommunikationsnätverk eller tjänster där transaktionen tillhandahålls en abonnent av nätverket eller tjänsten för inköp av digitalt innehåll som en tjänst anknuten till elektroniska kommunikationstjänster, oavsett vilken anordning som används för inköp eller konsumtion av innehållet, förutsatt att den enskilda betalningstransaktionens värde inte överstiger 50 euro och att betalningstransaktionernas sammanlagda värde inte överstiger 200 euro under en faktureringsmånad.
- (m) Betalningstransaktioner för egen räkning som genomförs mellan betaltjänstleverantörer, deras ombud eller filialer.
- (n) Betalningstransaktioner mellan ett moderföretag och dess dotterföretag eller mellan dotterföretag till ett och samma moderföretag, utan medverkan av någon annan betaltjänstleverantör än ett företag inom koncernen.

Artikel 4

Definitioner

I detta direktiv gäller följande definitioner:

1. **hemmedlemsstat:**
 - i) den medlemsstat där betaltjänstleverantörens säte är beläget, eller
 - ii) om betaltjänstleverantören enligt nationell lagstiftning saknar säte, den medlemsstat där dess huvudkontor är beläget.
2. **värdmedlemsstat:** en annan medlemsstat än hemmedlemsstaten, där en betaltjänstleverantör har ett ombud eller en filial eller tillhandahåller betaltjänster.
3. **betaltjänst:** en affärsverksamhet som förtecknas i bilaga I.
4. **betalningsinstitut:** en juridisk person som har beviljats auktorisation i enlighet med artikel 10 att tillhandahålla och utföra betaltjänster inom unionen.
5. **betalningstransaktion:** en åtgärd som initieras av betalaren eller av betalningsmottagaren på dennes vägnar vid placering, överföring eller uttag av medel, oberoende av eventuella underliggande förpliktelser mellan betalaren och betalningsmottagaren.
6. **betalningssystem:** ett system för överföring av medel med formella och standardiserade rutiner och gemensamma regler för behandling, clearing och/eller avveckling av betalningstransaktioner.
7. **betalare:** en fysisk eller juridisk person som är betalkontoinnehavare och som godkänner en betalningsorder från detta betalkonto eller, i avsaknad av detta, en fysisk eller juridisk person som lämnar en betalningsorder.

8. *betalningsmottagare*: en fysisk eller juridisk person som är den avsedda mottagaren av medel som har omfattats av en betalningstransaktion.
9. *betaltjänstleverantör*: sådana organ som avses i artikel 1.1 och juridiska och fysiska personer som omfattas av undantaget enligt artikel 27.
10. *kontoförvaltande betaltjänstleverantör*: en betaltjänstleverantör som tillhandahåller och underhåller betalkonton för en betalare.
11. *tredjepartsbetaltjänstleverantör*: en betaltjänstleverantör som bedriver affärsverksamhet enligt punkt 7 i bilaga I.
12. *betaltjänstanvändare*: en fysisk eller juridisk person som utnyttjar en betaltjänst i egenskap av betalare och/eller betalningsmottagare.
13. *konsument*: en fysisk person som enligt de betaltjänstavtal som omfattas av detta direktiv agerar vid sidan av sin närings- eller yrkesverksamhet.
14. *ramavtal*: ett betaltjänstavtal som reglerar det kommande genomförandet av enskilda och successiva betalningstransaktioner och som kan innehålla skyldigheter och villkor för att öppna ett betalkonto.
15. *penningöverföring*: en betaltjänst där medel tas emot från en betalare, utan att något betalkonto öppnas i betalarens eller betalningsmottagarens namn, uteslutande i syfte att överföra motsvarande belopp till en betalningsmottagare eller en annan betaltjänstleverantör som agerar på betalningsmottagarens vägnar, och/eller där dessa medel tas emot på betalningsmottagarens vägnar och ställs till dennes förfogande.
16. *betalkonto*: ett konto i en eller flera betaltjänstanvändares namn och som används för genomförandet av betalningstransaktioner.
17. *medel*: sedlar och mynt, kontotillgodohavanden samt elektroniska pengar enligt definitionen i artikel 2.2 i direktiv 2009/110/EG.
18. *betalningsorder*: varje instruktion som en betalare eller betalningsmottagare ger sin betaltjänstleverantör om att en betalningstransaktion ska genomföras.
19. *valuteringsdag*: den referenstidpunkt som en betaltjänstleverantör använder för beräkningen av räntan på de medel som debiterats eller krediterats ett betalkonto.
20. *referensväxelkurs*: den växelkurs som ligger till grund för beräkningen av eventuell valutaväxling och som betaltjänstleverantören tillhandahåller eller som härrör från en offentligt tillgänglig källa.
21. *autentisering*: ett förfarande genom vilket en betaltjänstleverantör kan kontrollera identitetsuppgifter för en användare av ett specifikt betalningsinstrument, inklusive personliga säkerhetsanordningar eller kontroll av personliga identitetshandlingar.
22. *sträng kundautentisering*: ett förfarande för att validera identifieringen av en fysisk eller juridisk person som grundas på användning av två eller flera element som kategoriseras som kunskap, innehav och oupplöslig förbindelse, och som är oberoende i förhållande till varandra i den bemärkelsen att överträdelse av ett av elementen inte äventyrar de andra elementens tillförlitlighet, och som är utformat för att skydda autentiseringsuppgifternas sekretess.
23. *referensräntesats*: en räntesats som ligger till grund för beräkningen av eventuell tillämplig ränta och som härrör från en offentligt tillgänglig källa som kan kontrolleras av båda parterna i ett avtal om betaltjänster.

24. *unik identifikationskod*: en kombination av bokstäver, siffror eller symboler som betaltjänstleverantören tillhandahåller betaltjänstanvändaren och som denne ska uppge för att på ett otvetydigt sätt identifiera den andre betaltjänstanvändaren och/eller dennes betalkonto för en betalningstransaktion.
25. *ombud*: en fysisk eller juridisk person som agerar för ett betalningsinstituts räkning vid tillhandahållandet av betaltjänster.
26. *betalningsinstrument*: varje form av personliga(a) konstruktion(er) och/eller rutiner som betaltjänstanvändaren och betaltjänstleverantören har avtalat om och som används av betaltjänstanvändaren för att initiera en betalningsorder.
27. *teknik för distanskommunikation*: varje teknik som kan användas för att ingå betaltjänstavtal, utan att betaltjänstleverantören och betaltjänstanvändaren samtidigt är fysiskt närvarande på samma plats.
28. *varaktigt medium*: varje instrument som betaltjänstanvändaren kan använda för att lagra information som är riktad till honom eller henne personligen, på ett sätt som är tillgängligt för användning i framtiden under en tid som är lämplig för informationens syfte och som tillåter oförändrad återgivning av den bevarade informationen.
29. *mikroföretag*: företag som, när betaltjänstavtalet ingås, är ett företag i enlighet med definitionen i artiklarna 1, 2.1 och 2.3 i bilagan till rekommendation 2003/361/EG av den 6 maj 2003.
30. *bankdag*: en dag då betalarens eller betalningsmottagarens betaltjänstleverantör, när denne medverkar till genomförandet av en betalningstransaktion, har öppet för verksamhet i den utsträckning som krävs för genomförande av en betalningstransaktion.
31. *autogiro*: en betaltjänst för debitering av en betalares betalkonto, där en betalningstransaktion initieras av betalningsmottagaren på grundval av betalarens medgivande till betalningsmottagaren, betalningsmottagarens betaltjänstleverantör eller betalarens egen betaltjänstleverantör.
32. *betalningsinitieringstjänst*: en betaltjänst som ger tillgång till ett betalkonto som tillhandahålls av en tredjepartsbetaltjänstleverantör, där betalaren kan delta aktivt i betalningsinitieringen eller använda tredjepartsbetaltjänstleverantörens programvara, eller där betalningsinstrument kan användas av betalaren eller betalningsmottagaren för att överföra betalarens identifieringsinformation till den betaltjänstleverantör som förvaltar kontot.
33. *kontoinformationstjänst*: en betaltjänst där sammanställd och användarvänlig information lämnas till en betaltjänstanvändare om ett eller flera betalkonton som denne innehar hos en eller flera betaltjänstleverantörer som förvaltar kontona.
34. *filial*: ett annat driftställe än huvudkontoret och som utgör en del av ett betalningsinstitut och inte är en juridisk person och självständigt utför alla eller vissa av de transaktioner som är hänförliga till betalningsinstitutets verksamhet. Alla driftställen i en medlemsstat som är inrättade av ett betalningsinstitut med huvudkontor i en annan medlemsstat ska anses utgöra en enda filial.
35. *koncern*: en grupp av företag som består av ett moderföretag, dess dotterföretag och de enheter i vilka moderföretaget eller dess dotterföretag har ägarintressen samt företag som är knutna till varandra genom ett sådant förhållande som avses i artikel 12.1 i direktiv 83/349/EEG.

- 36. *elektroniskt kommunikationsnät*: ett nät enligt definitionen i artikel 2 a i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/21/EG⁴⁴.
- 37. *elektronisk kommunikationstjänst*: en tjänst enligt definitionen i artikel 2 c i direktiv 2002/21/EG.
- 38. *digitalt innehåll*: varor eller tjänster enligt definitionen i artikel 2.11 i direktiv 2011/83/EU.

⁴⁴ Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/21/EG av den 7 mars 2002 om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (ramdirektiv), EGT L 108, 24.4.2002, s. 33.

AVDELNING II

BETALTJÄNSTLEVERANTÖRER

KAPITEL 1

Betalningsinstitut

AVSNITT 1

ALLMÄNNA REGLER

Artikel 5

Ansökningar om auktorisation

För att få auktoriseras som betalningsinstitut ska en ansökan inlämnas till de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten tillsammans med följande:

- (a) En verksamhetsplan, där det bland annat anges vilka slag av betaltjänster som planeras.
- (b) En affärsplan med en budgetprognos för de tre första räkenskapsåren, där det visas att den sökande har förmåga att utnyttja system, resurser och förfaranden som är lämpliga och väl anpassade för en sund verksamhet.
- (c) Bevis för att betalningsinstitutet har det startkapital som avses i artikel 6.
- (d) För betalningsinstitut enligt artikel 9.1, en beskrivning av de åtgärder som vidtagits för att skydda betaltjänstanvändarnas medel i enlighet med artikel 9.
- (e) En beskrivning av den sökandes styrsystem och interna kontrollmekanismer, inklusive förvaltnings-, riskhanterings- och redovisningsförfaranden, vilken ska visa att dessa styrsystem, kontrollmekanismer och förfaranden är proportionella, lämpliga, sunda och tillräckliga.
- (f) En beskrivning av de förfaranden som finns för att övervaka, hantera och följa upp säkerhetsincidenter och säkerhetsrelaterade kundklagomål, inklusive en rapporteringsmekanism för incidenter som beaktar betalningsinstitutets informationsskyldigheter enligt artikel 86.
- (g) En beskrivning av den process som har införts för att övervaka, spåra och begränsa åtkomsten till känsliga betalningsuppgifter samt logiska och fysiska kritiska resurser, som nät, system och databaser.
- (h) En beskrivning av arrangemang för verksamhetens driftskontinuitet, inklusive en tydlig angivelse av nyckelverksamheter, effektiva beredskapsplaner och ett förfarande för att regelbundet kontrollera och se över dessa planers lämplighet och effektivitet.
- (i) En beskrivning av de principer och definitioner som tillämpas på insamling av statistiska uppgifter om resultat, transaktioner och bedrägerier.
- (j) Ett säkerhetspolicydokument, en detaljerad riskbedömning av betaltjänsterna och en beskrivning av de säkerhetskontroll- och begränsningsåtgärder som vidtagits för att på lämpligt sätt skydda betaltjänstanvändarna mot de belagda riskerna, bland annat bedrägeri och olaglig användning av känsliga uppgifter och personuppgifter.

- (k) En beskrivning av de mekanismer för intern kontroll som sökanden har fastställt för att fullgöra skyldigheterna i fråga om penningtvätt och finansiering av terrorism enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG⁴⁵ och Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1781/2006⁴⁶.
- (l) En beskrivning av sökandens organisationsstruktur, som i tillämpliga fall även ska omfatta en beskrivning av avsedd användning av ombud och filialer, lösningarna för utkontraktering och sökandens deltagande i ett nationellt eller internationellt betalningssystem.
- (m) Identitetsuppgifter om personer som direkt eller indirekt har ett kvalificerat innehav i sökanden i den mening som avses i artikel 3.1.33 i direktiv 2013/36/EU, storleken på deras innehav och bevis på deras lämplighet med hänsyn till att en sund och ansvarsfull ledning av betalningsinstitutet ska garanteras.
- (n) Identitetsuppgifter om direktörer och personer som leder betalningsinstitutet och i tillämpliga fall om personer som leder betalningsinstitutets betaltjänstverksamhet samt bevis på att dessa har gott anseende och enligt betalningsinstitutets hemmedlemsstat har den kunskap och erfarenhet som krävs för att tillhandahålla betaltjänster.
- (o) I tillämpliga fall identitetsuppgifter om lagstadgade revisorer och revisionsföretag enligt definitionen i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/43/EG⁴⁷.
- (p) Den sökandes rättsliga ställning och bolagsordning.
- (q) Adressen till den sökandes huvudkontor.

För syftena enligt leden d, e, f och l ska sökanden tillhandahålla en beskrivning av sina revisionsarrangemang samt de organisatoriska arrangemangen för att alla rimliga åtgärder ska vidtas för att skydda användarnas intressen samt trygga kontinuitet och tillförlitlighet vid utförandet av betaltjänsterna.

I de säkerhetskontroll- och begränsningsåtgärder som avses i punkt j ska det anges på vilket sätt de säkrar en hög teknisk säkerhet, däribland för de programvaru- och it-system som används av sökanden eller de företag som sökanden utkontrakterar hela eller delar av sin verksamhet till. Dessa åtgärder ska också omfatta de säkerhetsåtgärder som fastställs i artikel 86.1. Dessa åtgärder ska ta hänsyn till Europeiska bankmyndighetens riktlinjer för säkerhetsåtgärder som avses i artikel 86.2 när de har införts.

Artikel 6 **Startkapital**

Medlemsstaterna ska kräva att betalningsinstitutet vid tidpunkten för auktorisationen har ett startkapital bestående av kapital enligt artikel 12 i direktiv 2013/36/EU enligt följande:

- (a) Om betalningsinstitutet endast tillhandahåller betaltjänsten enligt punkt 6 i bilaga I, får dess kapital aldrig underskrida 20 000 euro.

⁴⁵ Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG av den 26 oktober 2005 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt och finansiering av terrorism, EUT L 309, 25.11.2005, s. 15.

⁴⁶ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1781/2006 av den 15 november 2006 om information om betalaren som skall åtfölja överföringar av medel, EUT L 345, 8.12.2006, s. 1.

⁴⁷ Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/43/EG av den 17 maj 2006 om lagstadgad revision av årsbokslut och sammanställd redovisning och om ändring av rådets direktiv 78/660/EEG och 83/349/EEG samt om upphävande av rådets direktiv 84/253/EEG, EUT L 157, 9.6.2006, s. 87

- (b) Om betalningsinstitutet tillhandahåller betaltjänsten enligt punkt 7 i bilaga I, får dess kapital aldrig underskrida 50 000 euro.
- (c) Om betalningsinstitutet tillhandahåller någon av betaltjänsterna enligt punkterna 1–5 i bilaga I, får dess kapital aldrig underskrida 125 000 euro.

Artikel 7

Kapitalbas

1. Betalningsinstitutens kapitalbas får inte underskrida det belopp som krävs enligt artiklarna 6 eller 8 i detta direktiv beroende på vilket som är högst.
2. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att förhindra att de poster som får ingå i kapitalbasen används flera gånger, när betalningsinstitutet tillhör samma koncern som ett annat betalningsinstitut, kreditinstitut, värdepappersföretag, kapitalförvaltningsbolag eller försäkringsföretag. Denna punkt ska även tillämpas när betalningsinstitutet är av hybridkaraktär och bedriver annan verksamhet än att tillhandahålla de betaltjänster.
3. Om villkoren enligt artikel 7 i förordning (EU) nr 575/2013 är uppfyllda, får medlemsstaterna eller deras behöriga myndigheter välja att inte tillämpa artikel 8 i detta direktiv på betalningsinstitut som omfattas av den gruppbaseade tillsynen av moderkreditinstitutet enligt direktiv 2013/36/EU.

Artikel 8

Beräkning av kapitalbas

1. Oaktat de inledande kapitalkrav som fastställs i artikel 6, ska medlemsstaterna kräva att betalningsinstitutet alltid har en kapitalbas beräknad med en av följande tre metoder enligt vad de behöriga myndigheterna fastställt i enlighet med nationell lagstiftning:

Metod A

Betalningsinstitutets kapitalbas ska uppgå till lägst 10 % av dess fasta omkostnader föregående år. De behöriga myndigheterna får justera detta krav om det har skett en väsentlig förändring av betalningsinstitutets verksamhet sedan föregående år. Om ett betalningsinstitut inte har fullföljt ett helt års affärsverksamhet vid tidpunkten för beräkningen, ska kravet vara att kapitalbasen ska uppgå till lägst 10 % av motsvarande fasta omkostnader enligt dess affärsplan, såvida inte de behöriga myndigheterna kräver en justering av planen.

Metod B

Betalningsinstitutets kapitalbas ska minst uppgå till summan av följande poster, multiplicerad med den skalfaktor k som anges i punkt 2, där betalningsvolymen (BV) utgör en tolfedel av det sammanlagda beloppet av de betalningstransaktioner som betalningsinstitutet genomförde under föregående år:

- (a) 4,0 % av den del av BV som ej överstiger 5 miljoner euro,
samt
- (b) 2,5 % av den del av BV som överstiger 5 miljoner euro men ej 10 miljoner euro
samt
- (c) 1 % av den del av BV som överstiger 10 miljoner euro men ej 100 miljoner euro

samt

(d) 0,5 % av den del av BV som överstiger 100 miljoner euro men ej 250 miljoner euro

samt

(e) 0,25 % av den del av BV som överstiger 250 miljoner euro.

Metod C

Betalningsinstitutets kapitalbas ska minst uppgå till den relevanta indikatorn enligt led a, multiplicerad med faktorn enligt led b och med skalfaktorn k enligt punkt 2:

(f) Den relevanta indikatorn ska vara summan av

- ränteinkomster,
- ränteutgifter,
- mottagen kommission och mottagna avgifter, och
- övriga rörelseintäkter.

Varje post ska summeras med sitt positiva eller negativa tecken. Inkomster från extraordinära eller irreguljära poster får inte tas med i beräkningen av den relevanta indikatorn. Kostnaderna för tjänster som utkontrakterats till tredje man får dras av från den relevanta indikatorn, om de härrör från ett företag som är föremål för tillsyn enligt detta direktiv. Den relevanta indikatorn ska beräknas på grundval av den tolv månaders observation som gjorts vid utgången av föregående räkenskapsår. Den relevanta indikatorn ska beräknas på det föregående räkenskapsåret. Kapitalbaser som beräknats enligt metod C får emellertid inte ligga under 80 % av den relevanta indikatorns medelvärde under de tre föregående räkenskapsåren. Om inga reviderade uppgifter finns tillgängliga får företagets egna skattningar användas.

(g) Multiplikationsfaktorn ska vara

- i) 10 % för den del av den relevanta indikatorn som ej överstiger 2,5 miljoner euro,
- ii) 8 % för den del av den relevanta indikatorn som överstiger 2,5 miljoner euro men ej 5 miljoner EUR,
- iii) 6 % för den del av den relevanta indikatorn som överstiger 5 miljoner euro men ej 25 miljoner EUR,
- iv) 3 % för den del av den relevanta indikatorn som överstiger 25 miljoner euro men ej 50 miljoner euro,
- v) 1,5 % över 50 miljoner euro.

2. Den skalfaktor k som ska användas i metoderna B och C ska vara

- (a) 0,5, om betalningsinstitutet tillhandahåller endast den betaltjänst som förtecknas i punkt 6 i bilaga I,
- (b) 1, om betalningsinstitutet tillhandahåller någon av de betaltjänster som förtecknas i punkterna 1–5 eller 7 i bilaga I.

3. De behöriga myndigheterna får, på grundval av en utvärdering av betalningsinstitutets riskhanteringsprocesser, förlustdatabas och interna kontrollmekanismer, kräva att det har en kapitalbas som är upp till 20 % högre än det belopp som skulle bli resultatet av tillämpningen av den metod som valts i enlighet med punkt 1 eller tillåta betalningsinstitutet att ha en

kapitalbas som är upp till 20 % lägre än det belopp som skulle bli resultatet av tillämpningen av den metod som valts i enlighet med punkt 1.

Artikel 9 **Skyddskrav**

1. Medlemsstaterna eller de behöriga myndigheterna ska kräva att ett betalningsinstitut som tillhandahåller någon betaltjänst och samtidigt bedriver annan affärsverksamhet som avses i artikel 17.1 c på följande sätt ska skydda alla medel som för genomförandet av betalningstransaktioner har tagits emot av betaltjänstanvändare eller genom en annan betaltjänstleverantör på något av följande sätt:
 - (a) Medlen ska inte vid någon tidpunkt sammanblandas med de medel som innehas för någon annan fysisk eller juridisk persons räkning än betaltjänstanvändarnas och ska, när medlen fortfarande innehas av betalningsinstitutet men ännu inte har sänts till betalningsmottagaren eller överförts till en annan betaltjänstleverantör vid slutet av bankdagen efter den dag då medlen mottogs, deponeras på ett särskilt konto hos ett kreditinstitut eller investeras i säkra, likvida lågrisktillgångar i enlighet med vad hemmedlemsstatens behöriga myndigheter fastställer, och i betaltjänstanvändarnas intresse hållas åtskilda i enlighet med nationell lagstiftning mot anspråk från betalningsinstitutets övriga kreditorer, särskilt vid insolvens.
 - (b) Medlen ska omfattas av en försäkring eller annan jämförlig garanti från ett försäkringsbolag eller ett kreditinstitut som inte tillhör samma koncern som betalningsinstitutet, uppgående till det belopp som skulle ha avskilts i avsaknad av en försäkring eller annan jämförbar garanti, vilket ska utbetalas om betalningsinstitutet inte kan uppfylla sina finansiella skyldigheter.
2. Om ett betalningsinstitut är skyldigt att skydda medel enligt punkt 1 och en andel av dessa medel ska användas för kommande betalningstransaktioner och det återstående beloppet ska användas för tjänster som inte är en betaltjänst, ska den andel av medlen som ska användas för kommande betalningstransaktioner omfattas av punkt 1. Om denna andel är variabel eller okänd på förhand, får medlemsstaterna tillåta att betalningsinstitutet tillämpar denna punkt på grundval av en representativ andel som ska antas användas för betaltjänster, förutsatt att det på grundval av historiska uppgifter kan göras en rimlig uppskattning av denna representativa andel vilken godtas av de behöriga myndigheterna.

Artikel 10 **Beviljande av auktorisation**

1. Av företag som avser att tillhandahålla betaltjänster ska medlemsstaterna kräva att de har auktoriserats som betalningsinstitut innan de börjar tillhandahålla dessa tjänster, med undantag av de företag som avses i artikel 1.1 a–c, e och f och juridiska eller fysiska personer som omfattas av undantaget i artikel 27. Auktorisation får endast beviljas en juridisk person som är etablerad i en medlemsstat.
2. Auktorisation ska beviljas om den information och de bestyrkanden som åtföljer ansökan uppfyller kraven enligt artikel 5 och de behöriga myndigheterna efter att ha granskat ansökan gör en positiv sammanlagd bedömning. Innan auktorisation beviljas, får de behöriga myndigheterna vid behov höra den nationella centralbanken eller andra berörda offentliga myndigheter.

3. Ett betalningsinstitut som enligt den nationella lagstiftningen i sin hemmedlemsstat är skyldig att ha ett säte ska ha sitt huvudkontor i den medlemsstat där det har sitt säte.
4. De behöriga myndigheterna får bara bevilja auktorisation, om betalningsinstitutet för tryggheten av en sund och ansvarsfull ledning har effektiva styrsystem för sin betaltjänstverksamhet, bl.a. en tydlig organisationsstruktur med en väl definierad, överblickbar och konsekvent ansvarsfördelning, effektiva förfaranden för att kartlägga, hantera, övervaka och rapportera de risker som betalningsinstitutet utsätts eller kan utsättas för och tillfredsställande rutiner för intern kontroll, däribland sunda förfaranden för administration och redovisning; styrsystemen, metoderna och rutinerna ska omfatta hela verksamheten och stå i proportion till arten och omfattningen av de betaltjänster som betalningsinstitutet tillhandahåller och till deras komplexitet.
5. Om ett betalningsinstitut tillhandahåller någon av de betaltjänster som förtecknas i bilaga I och samtidigt bedriver annan affärsverksamhet får den berörda myndigheten kräva att det upprättas en separat enhet för betaltjänstverksamheten, om den verksamhet hos betalningsinstitutet som inte avser betaltjänster försämrar eller kan komma att försämma betalningsinstitutets finansiella sundhet eller de behöriga myndigheternas förmåga att övervaka att betalningsinstitutet iakttar alla sina skyldigheter enligt detta direktiv.
6. De behöriga myndigheterna ska neka auktorisation om de, med hänsyn till behovet av att försäkra sig om sund och ansvarsfull ledning av ett betalningsinstitut, inte är förvissade om att aktieägare eller andra medlemmar med kvalificerade innehav är lämpliga.
7. Om det dessutom finns nära förbindelser enligt definitionen i artikel 4.1.38 i förordning (EU) nr 575/2013 mellan betalningsinstitutet och andra fysiska eller juridiska personer, ska de behöriga myndigheterna bevilja auktorisation endast om dessa förbindelser inte hindrar ett effektivt utövande av deras tillsyn.
8. De behöriga myndigheterna får bevilja auktorisation endast om ett effektivt utövande av deras tillsyn inte hindras av lagar och andra författningar i ett tredjeland, som gäller för en eller flera fysiska eller juridiska personer till vilka betalningsinstitutet har nära förbindelser, eller hindras av svårigheter vid tillämpningen av dessa lagar och andra författningar.
9. Auktorisationen ska gälla i alla medlemsstater och göra det möjligt för det berörda betalningsinstitutet att tillhandahålla betaltjänster inom hela unionen med stöd av antingen friheten att tillhandahålla tjänster eller etableringsfriheten, förutsatt att auktorisationen omfattar sådana tjänster.

Artikel 11

Meddelande om beslut

Inom tre månader från mottagandet av en ansökan eller, om ansökan skulle vara ofullständig, från mottagandet av all den information som krävs för beslut, ska de behöriga myndigheterna underrätta sökanden om huruvida auktorisationen har beviljats eller avslagits. Om auktorisation nekas, ska skälen för detta anges.

Artikel 12

Återkallande av auktorisation

1. De behöriga myndigheterna får endast återkalla en auktorisation som beviljats ett betalningsinstitut om institutet omfattas av något av följande fall:

- (a) inte utnyttjar auktorisationen inom tolv månader, uttryckligen avstår från auktorisationen, eller inte har bedrivit någon verksamhet på minst sex månader, om den berörda medlemsstaten inte har infört bestämmelser om att auktorisationen ska upphöra att gälla i sådana fall,
 - (b) har erhållit auktorisationen på grundval av oriktiga uppgifter eller på något annat sätt i strid mot gällande regler,
 - (c) inte längre uppfyller villkoren för beviljande av auktorisation eller underlåter att underrätta den behöriga myndigheten om viktiga händelser i detta avseende,
 - (d) skulle utgöra ett hot mot betalningssystemets stabilitet om det fortsatte att bedriva sin betaltjänstverksamhet,
 - (e) omfattas av något annat stadgande där det i nationell lag om att auktorisationen ska återkallas.
- 2. Ett återkallande av en auktorisation ska motiveras och de som berörs av beslutet ska underrättas om detta.
 - 3. Återkallandet av en auktorisation ska offentliggöras, även i de register som avses i artiklarna 13 och 14.

Artikel 13

Registrering i hemmedlemsstaten

Medlemsstaterna ska upprätta ett offentligt register över auktoriserade betalningsinstitut, deras ombud och filialer samt över fysiska och juridiska personer, deras ombud och filialer som omfattas av ett undantag enligt artikel 27 liksom över de institut enligt artikel 2.3 som enligt nationell lagstiftning har rätt att tillhandahålla betaltjänster. De ska införas i hemmedlemsstatens register.

Registret ska innehålla uppgift om de betaltjänster för vilka betalningsinstitutet är auktoriserat eller för vilka de fysiska eller juridiska personerna har registrerats. Auktoriserade betalningsinstitut ska upptas i en separat förteckning i registret och skiljas från de fysiska och juridiska personer som införts i registret enligt artikel 27. Registret ska vara allmänt tillgängligt, även online, och ska uppdateras regelbundet.

Artikel 14

Webbportal vid Europeiska bankmyndigheten

- 1. Europeiska bankmyndigheten (EBA) ska inrätta en webbportal som fungerar som en europeisk elektronisk ingång varigenom de offentliga register som anges i artikel 13 sammankopplas. EBA ska utveckla och driva den elektroniska ingången.
- 2. Systemet av sammankopplade offentliga register ska bestå av
 - (a) medlemsstaternas centrala register,
 - (b) portalen som fungerar som en europeisk elektronisk ingång.
- 3. Medlemsstaterna ska säkra åtkomst till deras offentliga register genom ingången.
- 4. EBA ska utarbeta utkast till tekniska tillsynsstandarder på EU-nivå som fastställer tekniska krav för åtkomst till informationen i de offentliga registren som anges i artikel 13. EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska tillsynsstandarder till kommissionen senast den [...within two years of the date of entry into force of this Directive].

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska tillsynsstandarder som avses i första stycket i enlighet med förfarandet i artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 15

Upprätthållande av auktorisation

Varje förändring som påverkar riktigheten av den information och de uppgifter som tillhandahållits i enlighet med artikel 5, ska av betalningsinstitutet utan onödigt dröjsmål meddelas de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten.

Artikel 16

Redovisning och lagstadgad revision

1. På betalningsinstitut ska även direktiv 78/660/EEG tillämpas, och i tillämpliga fall direktiven 83/349/EEG och 86/635/EEG samt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1606/2002⁴⁸.
2. Om de inte är undantagna enligt direktiv 78/660/EEG och i tillämpliga fall direktiven 83/349/EEG och 86/635/EEG, ska betalningsinstitutens årsbokslut och sammanställda redovisning revideras av lagstadgade revisorer eller revisionsföretag i den mening som avses i direktiv 2006/43/EG.
3. Ur kontrollsynpunkt ska medlemsstaterna ställa krav på att betalningsinstitut lämnar separata redovisningsuppgifter om betaltjänster och om verksamhet enligt artikel 17.1 för vilken en revisionsberättelse ska lämnas. Denna revisionsberättelse ska i tillämpliga fall sammanställas av lagstadgade revisorer eller ett revisionsföretag.
4. När det gäller betaltjänstverksamhet ska förpliktelser enligt artikel 63 i direktiv 2013/36/EU i tillämpliga delar också gälla betalningsinstitutens lagstadgade revisorer eller revisionsföretag.

Artikel 17

Verksamhet

1. Med undantag för tillhandahållande av betaltjänster ska betalningsinstitut ha rätt att utöva följande verksamhet:
 - (a) Tillhandahållande av operativa och anknutna sidotjänster, exempelvis säkerställande av genomförandet av betalningstransaktioner, valutaväxlingstjänster, förvaringsverksamhet samt lagring och behandling av uppgifter.
 - (b) Drift av betalningssystem utan att detta påverkar tillämpningen av artikel 29.
 - (c) Annan verksamhet än tillhandahållandet av betaltjänster, med hänsyn till tillämplig unionslagstiftning och nationell lagstiftning.
2. När betalningsinstitut tillhandahåller en eller flera av de betaltjänster, får de endast ha betalkonton som uteslutande används för betalningstransaktioner. Medlemsstaterna ska se till att tillgången till dessa betalkonton är proportionell.
3. Eventuella medel som sådana betalningsinstitut tar emot från betaltjänstanvändare för att tillhandahålla betaltjänster ska inte betraktas som insättningar eller andra återbetalbara medel i

⁴⁸ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1606/2002 av den 19 juli 2002 om tillämpning av internationella redovisningsstandarder, EGT L 243, 11.9.2002, s. 1.

den mening som avses i artikel 9 i direktiv 2013/36/EU eller elektroniska pengar i den mening som avses i artikel 2.2 i direktiv 2009/110/EG.

4. Betalningsinstitut får endast bevilja en kredit för betaltjänster enligt punkt 4 eller 5 i bilaga I om följande villkor är uppfyllda:
 - (a) Kreditgivningen ska vara en sidoverksamhet och kredit ska beviljas endast i samband med genomförandet av en betalningstransaktion.
 - (b) Utan hinder av nationella bestämmelser om kreditgivning med kreditkort ska den kredit som beviljas i samband med en betalning och som verkställs i enlighet med artiklarna 10.9 och 26 återbetalas inom en kort tidsperiod som inte får överstiga tolv månader.
 - (c) En sådan kredit får inte beviljas ur medel som erhållits eller innehas för att genomföra en betalningstransaktion.
 - (d) Betalningsinstitutet ska alltid ha en för tillsynsmyndigheterna tillfredställande kapitalbas med hänsyn till det totala kreditbelopp som är beviljat.
5. Betalningsinstitut får inte bedriva verksamhet som består i att ta emot insättningar eller andra återbetalbara medel i den mening som avses i artikel 9 i direktiv 2013/36/EU.
6. Detta direktiv ska inte heller påverka Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/48/EG⁴⁹ eller annan tillämplig unionslagstiftning eller nationella åtgärder avseende villkoren för beviljande av konsumentkrediter som inte harmoniseras genom detta direktiv i enlighet med unionslagstiftningen.

AVSNITT 2 ÖVRIGA KRAV

Artikel 18

Användning av ombud, filialer eller enheter till vilka verksamhet utkontrakteras

1. Om ett betalningsinstitut avser att tillhandahålla betaltjänster via ett ombud ska det lämna följande information till de behöriga myndigheterna i sin hemmedlemsstat:
 - (a) Ombudets namn och adress.
 - (b) En beskrivning av de mekanismer för intern kontroll som ombuden kommer att använda för att fullgöra skyldigheterna när det gäller penningtvätt och finansiering av terrorism enligt direktiv 2005/60/EG.
 - (c) Identitetsuppgifter om direktörer och personer som hanterar det ombud som ska användas för tillhandahållande av betaltjänster samt styrkande av deras lämplighet.
2. När de behöriga myndigheterna erhåller den information som anges i punkt 1 får de ta upp ombudet i registret enligt artikel 13.
3. Innan ombudet tas upp i registret får de behöriga myndigheterna, om de bedömer att den information som de fått är felaktig, vidta ytterligare åtgärder för att kontrollera informationen.
4. Om de behöriga myndigheterna efter kontroll av informationen inte är förvissade om att informationen som lämnats till dem enligt punkt 1 är korrekt, ska de vägra att införa ombudet i registr enligt artikel 13.

⁴⁹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/48/EG av den 23 april 2008 om konsumentkreditavtal och om upphävande av rådets direktiv 87/102/EEG, EUT L 133, 22.5.2008, s. 66.

5. Om betalningsinstitutet genom ombud vill tillhandahålla betaltjänster i en annan medlemsstat, ska det tillämpa de förfaranden som föreskrivs i artikel 26. Innan ombudet i det fallet får registreras enligt denna artikel ska hemmedlemsstatens behöriga myndigheter informera värdmedlemsstatens behöriga myndigheter om att den avser att registrera ombudet och beakta deras uppfattning.
6. Om den föreslagna värdmedlemsstatens behöriga myndigheter har skälig anledning att misstänka att penningtvätt eller finansiering av terrorism enligt direktiv 2005/60/EG sker eller har skett i samband med det avsedda anlitaandet av ombudet eller inrättandet av filialen, eller att anlitaandet av ett sådant ombud eller inrättandet av en sådan filial kan öka risken för penningtvätt eller finansiering av terrorism, ska de informera hemmedlemsstatens behöriga myndigheter, som får vägra att registrera ombudet eller filialen eller får återkalla registreringen av ombudet eller filialen, om den redan gjorts.
7. Om ett betalningsinstitut avser att utkontraktera operativa betaltjänstfunktioner, ska det meddela detta till de behöriga myndigheterna i sin hemmedlemsstat.

Utkontraktering av viktiga operativa funktioner får inte ske på så sätt att det väsentligt försämrar kvaliteten på betalningsinstitutets interna kontroll och de behöriga myndigheternas möjligheter att övervaka att betalningsinstitutet fullgör alla sina skyldigheter enligt detta direktiv.

Vid tillämpningen av andra stycket ska en operativ funktion betraktas som viktig om ett fel eller en brist vid utförandet av denna väsentligt skulle försämma ett betalningsinstituts förmåga att fortsätta uppfylla villkoren i dess enligt denna avdelning begärda auktorisation eller iaktta andra skyldigheter enligt detta direktiv, eller dess finansiella resultat eller dess betaltjänsters sundhet eller kontinuitet. Om betalningsinstitut utkontrakterar viktiga operativa funktioner ska medlemsstaterna säkerställa att betalningsinstituten uppfyller följande villkor:

 - (a) Utkontraktering får inte leda till att den högsta ledningen delegerar sitt ansvar.
 - (b) Betalningsinstitutets förhållande till och skyldigheter gentemot sina betaltjänstanvändare enligt detta direktiv får inte förändras.
 - (c) De villkor som betalningsinstitutet ska uppfylla för att bli och förbli auktoriserat enligt denna avdelning får inte undergrävas.
 - (d) Inget av de andra villkoren enligt vilka betalningsinstitutets auktorisation beviljades ska upphävas eller ändras.
8. Betalningsinstitut ska försäkra sig om att ombud eller filialer som agerar för deras räkning vederbörligen informerar betaltjänstanvändarna om detta.
9. Betalningsinstitut ska utan onödigt dröjsmål underrätta de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten om eventuella ändringar i användningen av ombud, bland annat om ytterligare ombud, filialer eller enheter till vilka verksamheter utkontrakteras, samt i enlighet med detta uppdatera informationen i punkt 1.

Artikel 19

Ansvar

1. Medlemsstaterna ska försäkra sig om att ett betalningsinstitut som anlitar tredje man för genomförandet av operativa funktioner vidtar skäliga åtgärder för att säkerställa att kraven i detta direktiv är uppfyllda.

2. Medlemsstaterna ska kräva att betalningsinstitutet har fullt ansvar för de anställdas agerande eller för alla ombud, filialer eller enheter till vilka verksamhet utkontrakterats.

Artikel 20

Bevarande av uppgifter

Medlemsstaterna ska kräva att betalningsinstituten lagrar alla relevanta uppgifter enligt denna avdelning i minst fem år, utan påverkan på tillämpningen av direktiv 2005/60/EG eller annan relevant unionslagstiftning.

AVSNITT 3

BEHÖRIGA MYNDIGHETER OCH TILLSYN

Artikel 21

Val av behöriga myndigheter

1. Till behöriga myndigheter med ansvar för auktorisation och tillsyn av betalningsinstitut som ska utföra åliggandena enligt denna avdelning ska medlemsstaterna utse antingen offentliga myndigheter eller sådana organ som erkänns i nationell lagstiftning eller av offentliga myndigheter som enligt nationell lagstiftning uttryckligen har fått sådant bemyndigande, inklusive nationella centralbanker.

De behöriga myndigheterna ska se till att de är oberoende av ekonomiska organ och undvika intressekonflikter. Utan påverkan på tillämpningen av första stycket ska betalningsinstitut, kreditinstitut, institut för elektroniska pengar eller postgiroinstitut inte utses till behöriga myndigheter.

Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om detta.

2. Medlemsstaterna ska se till att de enligt punkt 1 utsedda behöriga myndigheterna har alla befogenheter som de behöver för att fullgöra sina uppgifter.
3. Om det i en medlemsstat finns mer än en myndighet med behörighet i frågor som omfattas av denna avdelning, ska medlemsstaterna försäkra sig om att myndigheterna har ett nära samarbete, så att de kan genomföra sina uppgifter på ett effektivt sätt. Detsamma ska gälla, om myndigheterna med behörighet i frågor enligt denna avdelning inte är behöriga myndigheter med ansvar för tillsyn av kreditinstitut.
4. Ansvar för de uppgifter som enligt punkt 1 utsedda behöriga myndigheter ska utföra ska ligga på hemmedlemsstatens behöriga myndigheter.
5. Punkt 1 ska inte medföra att de behöriga myndigheterna måste övervaka någon annan del av betalningsinstitutens affärsverksamhet än tillhandahållande av betaltjänster och de verksamheter som förtecknas i artikel 17.1 a.

Artikel 22

Tillsyn

1. Medlemsstaterna ska se till att de kontroller som de behöriga myndigheterna genomför för att kontrollera löpande överensstämmelse med denna avdelning är proportionerliga, tillräckliga och motsvarar de risker som betalningsinstituten är exponerade för.

För att kontrollera att denna avdelning efterlevs ska de behöriga myndigheterna särskilt ha rätt att vidta följande åtgärder:

- (a) Kräva att betalningsinstitutet tillhandahåller all information som krävs för att övervaka efterlevnaden.
 - (b) Genomföra inspektion på plats på betalningsinstitutet, hos ombud eller filialer som tillhandahåller betaltjänster under betalningsinstitutets ansvar eller hos enheter till vilka betaltjänstverksamhet har utkontrakterats.
 - (c) Utfärda rekommendationer och riktlinjer och, i tillämpliga fall, bindande administrativa bestämmelser.
 - (d) Tillfälligt upphäva eller återkalla auktorisation i de fall som avses i artikel 12.
2. När betalningsinstitut överträder bestämmelser i lagar och andra författningar om tillsyn av och om verksamhet i form av betaltjänstverksamhet, ska medlemsstaterna – utan påverkan på förfaranden för återkallande av auktorisationer och bestämmelser i straffrättslig lagstiftning – tillse att deras behöriga myndigheter mot betalningsinstitutet och mot dem som har ett bestämmande inflytande över betalningsinstitutets verksamhet kan besluta om sanktioner eller vidta åtgärder för att särskilt avbryta konstaterade överträdelser eller orsakerna till sådana överträdelser.
3. Utan påverkan på kraven i artiklarna 6, 7.1 7.2 och 8 ska medlemsstaterna säkerställa att de behöriga myndigheterna har rätt att vidta de åtgärder som avses i punkt 1 i denna artikel för att se till att det finns ett tillräckligt kapital för att kunna utföra betaltjänster, särskilt i de fall när den del av betalningsinstitutets verksamhet som inte avser betaltjänster försämrar eller kan komma att försämma betalningsinstitutets finansiella sundhet.

Artikel 23

Tystnadsplikt

- 1. Medlemsstaterna ska se till att alla personer som arbetar eller har arbetat för de behöriga myndigheterna och experter som handlar på myndigheternas vägnar är bundna av tystnadsplikt, utan påverkan på fall som omfattas av straffrättslig lagstiftning.
- 2. Vid informationsutbytet enligt artikel 25 ska tystnadsplikt tillämpas strikt för att garantera skyddet av enskildas och företags rättigheter.
- 3. Medlemsstaterna får tillämpa denna artikel med beaktande även av artiklarna 53–61 i direktiv 2013/36/EU.

Artikel 24

Rätt till domstolsprövning

- 1. Medlemsstaterna ska se till att sådana beslut får bestridas inför domstol som de behöriga myndigheterna fattat om ett betalningsinstitut, med stöd av de lagar och andra författningar som antagits i enlighet med detta direktiv.
- 2. Punkt 1 ska även tillämpas på underlåtenhet att agera.

Artikel 25

Utbyte av information

- 1. Medlemsstaternas behöriga myndigheter ska samarbeta med varandra och, i lämpliga fall, med Europeiska centralbanken och medlemsstaternas nationella centralbanker, Europeiska

- bankmyndigheten samt andra relevanta behöriga myndigheter som utsetts enligt unionslagstiftning eller nationell lagstiftning som är tillämplig på betaltjänstleverantörer.
2. Medlemsstaterna ska dessutom tillåta utbyte av information mellan sina behöriga myndigheter och följande organ:
- (a) Andra medlemsstaters behöriga myndigheter som ansvarar för auktorisation av och tillsyn över betalningsinstitut.
 - (b) Europeiska centralbanken och medlemsstaternas nationella centralbanker i deras egenskap av penningpolitiska myndigheter och tillsynsmyndigheter och, i förekommande fall, andra offentliga myndigheter med ansvar för tillsyn av betalnings- och avvecklingssystem.
 - (c) Andra relevanta myndigheter som utses enligt detta direktiv, direktiv 2005/60/EG och annan unionslagstiftning som är tillämplig på betaltjänstleverantörer, exempelvis lagstiftning avseende penningtvätt och finansiering av terrorism.
 - (d) Europeiska bankmyndigheten, enligt sitt uppdrag att bidra till att de övervakningsmekanismer som avses i artikel 1.5 a i förordning (EU) nr 1093/2010 fungerar enhetligt och konsekvent.

Artikel 26

Utövande av rätten till etablering och friheten att tillhandahålla tjänster

1. Ett auktoriserat betalningsinstitut som önskar tillhandahålla betaltjänster för första gången i en annan medlemsstat än hemmedlemsstaten genom att utöva etableringsrätten eller friheten att tillhandahålla tjänster ska underrätta de behöriga myndigheterna i sin hemmedlemsstat om detta.
- Inom en månad efter mottagandet av denna information ska de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten underrätta de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten om betalningsinstitutets namn och adress, namnen på de personer som är ansvariga för filialens ledning, dess organisatoriska struktur och det slag av betaltjänster som det avser att tillhandahålla inom värdmedlemsstatens territorium.
- För att kunna genomföra de kontroller och vidta de nödvändiga åtgärder som föreskrivs i artikel 22 beträffande i en annan medlemsstat etablerade ombud, filialer eller enheter till vilka ett betalningsinstituts verksamhet har utkontrakterats, ska de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten samarbeta med värdmedlemsstatens behöriga myndigheter.
2. Genom samarbete enligt punkterna 1 och 2 ska de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten underrätta de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten när de avser att genomföra en kontroll på plats inom den senares territorium.
- Uppgiften att genomföra kontroller på plats av de berörda instituten får de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten dock delegera till de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten.
3. De behöriga myndigheterna ska till varandra överlämna all väsentlig och/eller relevant information, särskilt vad gäller överträdelser eller misstänkta överträdelser från ombud, filialer eller enheter vars verksamhet har utkontrakterats. De behöriga myndigheterna ska i detta avseende på begäran lämna all relevant information och på eget initiativ all väsentlig information.

4. Punkterna 1–4 får inte påverka de behöriga myndigheternas skyldighet enligt direktiv 2005/60/EG och förordning (EG) nr 1781/2006, särskilt artikel 37.1 i direktiv 2005/60/EG och artikel 15.3 i förordning (EG) nr 1781/2006, att utöva tillsyn över eller övervaka iakttagandet av dessa rättsregler.
5. Europeiska bankmyndigheten ska i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 utfärda riktlinjer för behöriga myndigheter om vilka faktorer som ska beaktas vid beslut om huruvida etableringsrätten eller friheten att tillhandahålla tjänster omfattar den verksamhet som betalningsinstitutet har uppgett att det har för avsikt att tillhandahålla i en annan medlemsstat enligt punkt 1 i denna artikel. Dessa riktlinjer ska utfärdas den [insert date... within two years of the date of entry into force of this Directive].
6. EBA ska utarbeta förslag till tekniska tillsynsstandarder för att ange den ram inom vilken hemmedlemsstatens behöriga myndigheter enligt punkt 1 i denna artikel ska samarbeta och utbyta information med de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten i enlighet med denna artikel och artikel 18. I utkastet till tekniska tillsynsstandarder ska samarbetets metoder, sätt och detaljer specificeras vid gränsöverskridande betalningsinstituts underrättelser och särskilt av den utbytta informationens omfattning och behandling, däribland en gemensam terminologi samt standardiserade underrättelsemallar för att säkra ett konsekvent och effektivt underrättelseförfarande.
EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska tillsynsstandarder till kommissionen senast den [insert date... within two years of the date of entry into force of this Directive].
7. EBA ska också utarbeta förslag till tekniska tillsynsstandarder för att ange den ram inom vilken hemmedlemsstatens behöriga myndigheter ska samarbeta och utbyta information med de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten i enlighet med punkterna 2, 3 och 4 i denna artikel och artikel 22. I utkastet till tekniska tillsynsstandarder ska samarbetets metoder, sätt och detaljer specificeras vid tillsynen av gränsöverskridande betalningsinstitut och särskilt av den utbytta informationens omfattning och behandling för att säkra en konsekvent och effektiv tillsyn över betalningsinstitut som tillhandahåller gränsöverskridande betaltjänster.
EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska tillsynsstandarder till kommissionen senast den [insert date... within two years of the date of entry into force of this Directive].
8. Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska tillsynsstandarder som avses i punkterna 6 och 7 i enlighet med förfarandet i artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

AVSNITT 4

UNDANTAG

Artikel 27

Villkor

1. Oaktat artikel 13 får medlemsstaterna avstå eller tillåta sina behöriga myndigheter att avstå från att helt eller delvis tillämpa de förfaranden och villkor som föreskrivs i avsnitten 1–3, med undantag för artiklarna 21, 23, 24 och 25 och tillåta att fysiska eller juridiska personer tas upp i registret enligt artikel 13, om följande gäller:
 - (a) Genomsnittet av de föregående tolv månadernas sammanlagda betalningstransaktioner som den berörda personen genomfört, inklusive varje ombud som den tar fullt ansvar för, inte överstiger 1 miljon euro per månad; detta krav ska bedömas med hänsyn till de

förväntade totala betalningstransaktionerna i dennes affärsplan om inte de behöriga myndigheterna kräver en ändring i denna plan.

- (b) Ingen av de fysiska personer som ansvarar för ledningen eller driften av affärsverksamheten har dömts för brott som rör penningtvätt eller finansiering av terrorism eller annan ekonomisk brottslighet.
- 2. Alla fysiska eller juridiska personer som är registrerade i enlighet med punkt 1 ska ha sitt huvudkontor eller sin hemvist i den medlemsstat där de faktiskt bedriver sin verksamhet.
- 3. De personer som avses i punkt 1 ska behandlas på samma sätt som betalningsinstitut, men de ska inte omfattas av artikel 10.9 och artikel 26.
- 4. Medlemsstaterna får också föreskriva att alla fysiska eller juridiska personer som är registrerade i enlighet med punkt 1 endast får delta i vissa verksamheter enligt artikel 17.
- 5. De personer som avses i punkt 1 ska underrätta de behöriga myndigheterna om alla förändringar som har betydelse för det villkor som anges i den punkten. Om villkoren i punkterna 1, 2 och 4 inte längre uppfylls, ska medlemsstaterna vidta nödvändiga åtgärder för att se till att de berörda personerna ansöker om auktorisation inom 30 kalenderdagar i enlighet med förfarandet i artikel 10.
- 6. Punkterna 1–5 ska inte tillämpas på bestämmelser i direktiv 2005/60/EG eller på nationella bestämmelser om bekämpning av penningtvätt.

Artikel 28

Anmälan och information

Om en medlemsstat utnyttjar undantaget i artikel 27 ska den underrätta kommissionen om detta senast den **[insert date (the final date of transposition)]** om sitt beslut samt genast underrätta kommissionen om varje senare förändring. Medlemsstaten ska dessutom underrätta kommissionen om hur många fysiska och juridiska personer som berörs och på årsbasis om det totala beloppet för genomförda betalningstransaktioner per den 31 december varje kalenderår enligt vad som avses i artikel 27.1 a.

KAPITEL 2

Gemensamma bestämmelser

Artikel 29

Tillträde till betalningssystem

- 1. När det gäller auktoriserade eller registrerade betaltjänstleverantörer som är juridiska personer ska medlemsstaterna försäkra sig om att tillträdesreglerna till betalningssystem är objektiva, icke-diskriminerande och proportionella, och att dessa regler inte hindrar tillträde i större utsträckning än vad som är nödvändigt för att skydda mot särskilda risker, som avvecklingsrisk, operativ risk och affärsrisk och för att skydda betalningssystemets finansiella och operativa stabilitet.

Betalningssystem får inte innebära något av följande krav på betaltjänstleverantörer, betaltjänstanvändare eller andra betalningssystem:

- (a) Regler som begränsar faktiskt deltagande i andra betalningssystem.
- (b) Regler som diskriminerar auktoriserade eller registrerade betaltjänstleverantörer i fråga om rättigheter, skyldigheter och deltagarnas befogenheter.

- (c) Begränsningar på grundval av institutets status.
- 2. Punkt 1 ska inte gälla
 - (a) betalningssystem som betecknats enligt direktiv 98/26/EG,
 - (b) betalningssystem som uteslutande består av betaltjänstleverantörer som tillhör en grupp av enheter med inbördes kapitalanknytning, om en av de anknutna enheterna har faktisk kontroll över de andra.

För syftena enligt led a första stycket ska medlemsstaterna, när ett betecknat betalningssystem tillåter att betaltjänstleverantörer vidarebefordrar överföringsuppdrag genom systemet via en direkt deltagare, se till att ett sådant indirekt tillträde till systemtjänsterna på begäran också ska ges andra auktoriserade eller registrerade betaltjänstleverantörer enligt punkt 1.

Artikel 30

Förbud för andra än betaltjänstleverantörer att tillhandahålla betaltjänster och underrättelseskyldighet

1. Medlemsstaterna ska förbjuda fysiska eller juridiska personer som varken är betaltjänstleverantörer eller uttryckligen är undantagna från detta direktivs tillämpningsområde med avseende på tillhandahållande av betaltjänster.
2. Medlemsstaterna ska kräva att innan tjänstleverantörer inleder en sådan verksamhet som avses i artikel 3 k, där betalningstransaktionernas volym som beräknas i enlighet med artikel 27.1 a överstiger det tröskelvärde som anges i denna bestämmelse, ska tjänstleverantörerna anmäla sin avsikt till de behöriga myndigheterna och ansöka om att erkännas som ett begränsat nätverk.

Inom en månad efter mottagandet av ansökan om erkännande ska den behöriga myndigheten fatta ett motiverat beslut på grundval av de kriterier som anges i artikel 3 k om att erkänna eller inte erkänna verksamheten som ett begränsat nätverk och informera tjänstleverantören om sitt beslut. En sammanfattning av beslutet ska göras allmänt tillgänglig i det offentliga registret enligt artikel 13.

De behöriga myndigheterna ska underrätta kommissionen om beslut som fattats i enlighet med andra stycket.

AVDELNING III

KLARHET OM VILLKOREN OCH INFORMATIONSKRAVEN FÖR BETALTJÄNSTER

KAPITEL 1

Allmänna regler

Artikel 31

Tillämpningsområde

1. Denna avdelning ska tillämpas på enstaka betalningstransaktioner, ramavtal och sådana betalningstransaktioner som dessa omfattar. Parterna får avtala om att den helt eller delvis inte ska tillämpas, när betaltjänstanvändaren inte är en konsument.
2. Medlemsstaterna får besluta att bestämmelserna i denna avdelning ska tillämpas på mikroföretag på samma sätt som på konsumenter.
3. Detta direktiv får inte påverka direktiv 2008/48/EG eller annan tillämplig unionslagstiftning eller nationella åtgärder avseende villkoren för beviljande av konsumentkrediter som inte harmoniseras genom detta direktiv i enlighet med unionslagstiftningen.

Artikel 32

Andra bestämmelser i unionslagstiftningen

Bestämmelserna i denna avdelning ska inte påverka sådan unionsslagstiftning som innehåller ytterligare krav på förhandsinformation.

Om direktiv 2002/65/EG också är tillämpligt ska emellertid de informationskrav som anges i artikel 3.1 i det direktivet, utom leden 2 c–g, 3 a, d och e samt 4 b i den artikeln, ersättas med artiklarna 37, 38, 44 och 45 i detta direktiv.

Artikel 33

Informationsavgifter

1. Betaltjänstleverantören får inte ta ut någon avgift av betaltjänstanvändaren för tillhandahållande av information enligt denna avdelning.
2. Betaltjänstleverantören och betaltjänstanvändaren får avtala om avgifter för extra eller frekventare information som lämnas på begäran av betaltjänstanvändaren, eller överföring med hjälp av andra kommunikationsmedel än dem som anges i ramavtalet.
3. När betaltjänstleverantören får ta ut avgifter för information i enlighet med punkt 2, ska avgifterna vara rimliga och stå i proportion till betaltjänstleverantörens faktiska kostnader.

Artikel 34

Bevisbörda för informationskrav

Medlemsstaterna får föreskriva att bevisbördan ska ligga på betaltjänstleverantören när det gäller att visa att denne har uppfyllt informationskraven i denna avdelning.

Artikel 35

Undantag från informationskraven för betalningsinstrument som avser låga belopp och elektroniska pengar

1. När det gäller betalningsinstrument som enligt ramavtalet endast rör enskilda betalningstransaktioner på högst 30 euro eller som har en utgiftströskel på 150 euro eller sparar medel som inte vid något tillfälle överstiger 150 euro
 - (a) ska betaltjänstleverantören genom undantag från artiklarna 44, 45 och 49 lämna betalaren information endast om betaltjänstens viktigaste kännetecken, inklusive hur betalningsinstrumentet kan användas, om ansvar, uttagna avgifter och annan väsentlig information som behövs för att fatta ett informerat beslut samt meddela var annan information och villkor enligt artikel 45 lätt kan hittas,
 - (b) får man komma överens om att betaltjänstleverantören genom undantag från artikel 47 inte ska behöva föreslå ändringar av villkoren i ramavtalet på det sätt som föreskrivs i artikel 44.1,
 - (c) får man komma överens om att betaltjänstleverantören genom undantag från artiklarna 50 och 51 efter genomförandet av en betalningstransaktion
 - i) ska tillhandahålla eller endast göra tillgänglig en hänvisning som gör det möjligt för betaltjänstanvändaren att identifiera betalningstransaktionen, dess belopp, eventuella avgifter och/eller vid flera betalningstransaktioner av samma typ till samma betalningsmottagare, information om betalningstransaktionernas totalbelopp och totala avgifter,
 - ii) inte ska behöva tillhandahålla eller göra tillgänglig information enligt led i om betalningsinstrumentet används anonymt eller om betaltjänstleverantören av andra skäl inte har tekniska möjligheter att tillhandahålla informationen. Betaltjänstleverantören ska emellertid ge betalaren möjlighet att kontrollera det lagrade beloppet.
2. För nationella betalningstransaktioner får medlemsstaterna eller deras behöriga myndigheter sänka eller fördubbla beloppen enligt punkt 1. För förbetalda betalningsinstrument får medlemsstaterna höja dem till högst 500 euro.

KAPITEL 2

Enstaka betalningstransaktioner

Artikel 36

Tillämpningsområde

1. Detta kapitel ska tillämpas på enstaka betalningstransaktioner som inte omfattas av ett ramavtal.
2. Om en betalningsorder för en enstaka betalningstransaktion överförs med ett betalningsinstrument som omfattas av ett ramavtal, ska betaltjänstleverantören inte vara skyldig att lämna eller tillhandahålla sådan information som redan ges till betaltjänstanvändaren enligt ramavtalet med en annan betaltjänstleverantör eller som kommer att ges till denna användare enligt det ramavtalet.

Artikel 37

Allmän förhandsinformation

1. Medlemsstaterna ska kräva att betaltjänstleverantören innan betaltjänstanvändaren är bunden av ett avtal om en enstaka betaltjänst eller ett erbjudande om en sådan tjänst, på ett lättåtkomligt sätt ger betaltjänstanvändaren tillgång till den information och de villkor som närmare anges i artikel 38. Betaltjänstleverantören ska på betaltjänstanvändarens begäran tillhandahålla informationen och villkoren på papper eller något annat varaktigt medium. Informationen och villkoren ska vara lättfattliga och uttryckas klart och lättbegripligt på ett språk som är officiellt språk i den medlemsstat där betaltjänsten erbjuds, eller på något annat språk som parterna kommit överens om.
2. Om avtalet om enstaka betaltjänst har ingåtts på betaltjänstanvändarens begäran med hjälp av en teknik för distanskommunikation som inte gör det möjligt för betaltjänstleverantören att uppfylla villkoren i punkt 1, ska denne uppfylla sina skyldigheter enligt den punkten omedelbart efter det att betalningstransaktionen har genomförts.
3. Skyldigheterna enligt punkt 1 i denna artikel får även fullgöras genom tillhandahållande av en kopia av utkastet till avtalet om enstaka betaltjänst eller utkastet till betalningsordern med information och villkor som närmare anges i artikel 38.

Artikel 38

Information och villkor

1. Medlemsstaterna ska se till att följande information och villkor lämnas till eller görs tillgängliga för betaltjänstanvändaren:
 - (a) En specifikation av den information eller unika identifikationskod som betaltjänstanvändaren måste ange för att en betalningsorder ska initieras eller genomföras korrekt.
 - (b) Hur lång tid det maximalt tar att genomföra den betaltjänst som ska tillhandahållas.
 - (c) Alla avgifter som betaltjänstanvändaren ska betala till betaltjänstleverantören och, i tillämpliga fall, en specificering av alla avgiftsbeloppen.
 - (d) I tillämpliga fall den faktiska växelkurs eller referensväxelkurs som ska gälla för betalningstransaktionen.
2. När det gäller betalningsinitieringstjänster ska medlemsstaterna se till att tredjepartsbetaltjänstleverantören lämnar information till betalaren om den erbjudna tjänsten samt kontaktuppgifter avseende tredjepartsbetaltjänstleverantören.
3. I tillämpliga fall ska betaltjänstanvändaren lätt kunna få tillgång till all annan relevant information och de villkor som närmare anges i artikel 42.

Artikel 39

Information till betalaren och betalningsmottagaren vid betalningsinitieringstjänst

När en tredjepartsbetaltjänstleverantör initierar en betalningsorder på betalarens begäran ska den till betalaren och i förekommande fall betalningsmottagaren omedelbart efter initieringen tillhandahålla eller göra tillgängliga följande uppgifter:

- (a) En bekräftelse av att betalningsordern initierats med betalarens betaltjänstleverantör som förvaltar betalarens konto.

- (b) En uppgift som gör det möjligt för betalaren och betalningsmottagaren att identifiera betalningstransaktionen och betalaren, om så är lämpligt, samt information som överförs tillsammans med betalningstransaktionen.
- (c) Betalningstransaktionens belopp.
- (d) I tillämpliga fall betalningstransaktionens alla avgiftsbelopp och, i tillämpliga fall, en specificering av beloppen.

Artikel 40

Information till betalarens betaltjänstleverantör som förvaltar betalkontot vid en betalningsinitieringstjänst

När en betalningsorder initieras av en tredjepartsbetaltjänstleverantörs eget system ska denne vid bedrägeri eller tvist uppge transaktionerna och auktoriseringsinformationen till betalaren och kontoförvaltande betaltjänstleverantören.

Artikel 41

Information till betalaren efter mottagande av betalningsordern

Omedelbart efter det att betalningsordern tagits emot ska betalarens betaltjänstleverantör på samma sätt som anges i artikel 37.1 lämna eller göra tillgängliga för betalaren samtliga följande uppgifter:

- (a) En uppgift som gör det möjligt för betalaren att identifiera betalningstransaktionen samt, i tillämpliga fall, uppgifter som avser betalningsmottagaren.
- (b) Betalningstransaktionens belopp i den valuta som används i betalningsordern.
- (c) Betalningstransaktionens eventuella avgifter som betalaren ska betala och, i tillämpliga fall, en specificering av dessa avgiftsbelopp.
- (d) I tillämpliga fall den växelkurs som betalarens betaltjänstleverantör använde vid betalningstransaktionen eller också en hänvisning till denna, om den är en annan än den kurs som lämnas i enlighet med artikel 38.1 d, samt betalningstransaktionens belopp efter denna valutakonvertering.
- (e) Den dag då betalningsordern togs emot.

Artikel 42

Information till betalningsmottagaren efter genomförande

Omedelbart efter det att betalningstransaktionen genomförts ska betalningsmottagarens betaltjänstleverantör på samma sätt som anges i artikel 37.1 lämna eller göra tillgänglig för betalningsmottagaren samtliga följande uppgifter:

- (a) En uppgift som gör det möjligt för betalningsmottagaren att identifiera betalningstransaktionen samt, i tillämpliga fall, betalaren och den information som överförs tillsammans med betalningstransaktionen.
- (b) Betalningstransaktionens belopp i den valuta i vilken medlen står till betalningsmottagarens förfogande.
- (c) Betalningstransaktionens eventuella avgifter som betalaren ska betala och, i tillämpliga fall, en specificering av dessa avgiftsbelopp.

- (d) I tillämpliga fall den växelkurs som betalningsmottagarens betaltjänstleverantör använder vid betalningstransaktionen samt betalningstransaktionens belopp före denna valutakonvertering.
- (e) Valuteringsdag för kreditering.

KAPITEL 3

Ramavtal

Artikel 43

Tillämpningsområde

Detta kapitel ska tillämpas på betalningstransaktioner som omfattas av ett ramavtal.

Artikel 44

Allmän förhandsinformation

1. Medlemsstaterna ska kräva att betaltjänstleverantören på papper eller via något annat varaktigt medium lämnar den information och de villkor som närmare anges i artikel 45 till betaltjänstanvändaren, i god tid innan en denne binds av något ramavtal eller erbjudande. Informationen och villkoren ska vara enkla att förstå och uttryckas klart och lättbegripligt på ett språk som är officiellt språk i den medlemsstat där betaltjänsten erbjuds, eller på något annat språk som parterna kommit överens om.
2. Om ramavtalet har ingåtts på begäran av betaltjänstanvändaren med hjälp av en teknik för distanskommunikation som inte gör det möjligt för betaltjänstleverantören att uppfylla villkoren i punkt 1, ska betaltjänstleverantören fullgöra sina skyldigheter enligt den punkten omedelbart efter det att ramavtalet har ingåtts.
3. Skyldigheterna enligt punkt 1 får också fullgöras genom tillhandahållande av en kopia av utkastet till ramavtal som innehåller information och villkor enligt artikel 45.

Artikel 45

Information och villkor

Medlemsstaterna ska se till att följande information och villkor lämnas till betaltjänstanvändaren:

1. Om betaltjänstleverantören:
 - (a) Namnet på betaltjänstleverantören, den geografiska adressen till dess huvudkontor och, i tillämpliga fall, till dess ombud eller filial som är etablerad i den medlemsstat där betaltjänsten erbjuds, samt alla andra adresser, inbegripet e-postadress, som är relevanta för kommunikation med betaltjänstleverantören.
 - (b) Uppgifter om relevanta tillsynsmyndigheter och om registret enligt artikel 13 eller annat relevant offentligt register med uppgift om betaltjänstleverantörens auktorisation samt registreringsnummer eller motsvarande uppgift för identifiering i detta register.
2. Om användning av betaltjänsten:
 - (a) En beskrivning av huvuddragen i den betaltjänst som tillhandahålls.
 - (b) En specifikation av den information eller unika identifikationskod som betaltjänstanvändaren måste ange för att en betalningsorder ska initieras eller genomföras korrekt.

- (c) Vilken form och vilket förfarande som används för att godkänna initiering eller genomförande av en betalningstransaktion och för återkallande av detta godkännande i enlighet med artiklarna 57 och 71.
 - (d) En hänvisning till tidpunkten för mottagande av en betalningsorder enligt artikel 69 och den eventuella bryttidpunkt som betaltjänstleverantören fastställt.
 - (e) Hur lång tid det maximalt tar att genomföra de betaltjänster som ska tillhandahållas.
 - (f) Om det finns möjlighet att avtala om utgiftströskel för användningen av betalningsinstrumentet enligt artikel 60.1.
3. Om avgifter, ränta och växelkurser:
- (a) Alla avgifter som betaltjänstanvändaren ska betala till betaltjänstleverantören och, i tillämpliga fall, en specificering av alla avgiftsbeloppen.
 - (b) I tillämpliga fall de räntesatser och växelkurser som ska tillämpas eller, om referensräntesatsen och referensväxelkursen ska användas, metoden för beräkning av den faktiska räntan, samt relevant dag och index eller underlag för att bestämma sådan referensräntesats eller referensväxelkurs.
 - (c) Omedelbar tillämpning, om sådan avtalats, av förändringar av referensräntesatsen eller referensväxelkursen samt informationskrav på förändringarna i enlighet med artikel 47.2.
4. Om kommunikation:
- (a) I tillämpliga fall den kommunikationsteknik som parterna kommit överens om för att överföra information eller underrättelser enligt detta direktiv, inbegripet tekniska krav på betaltjänstanvändarens utrustning och programvara.
 - (b) Hur och hur ofta som information enligt detta direktiv ska lämnas eller göras tillgänglig.
 - (c) Det eller de språk som ramavtalet ska ingås på och på vilket kommunikationen under detta avtalsförhållande ska ske.
 - (d) Betaltjänstanvändarens rätt att erhålla ramavtalets avtalsvillkor samt information och villkor i enlighet med artikel 46.
5. Om skydds- och korrigeringsåtgärder:
- (a) I tillämpliga fall en beskrivning av de åtgärder som betaltjänstanvändaren ska vidta för att skydda ett betalningsinstrument och om hur betaltjänstleverantören ska underrättas i det fall som avses i artikel 61.1 b samt ett säkert förfarande genom vilket kunden underrättas av betaltjänstleverantören i händelse av misstänkt eller faktiskt bedrägeri eller säkerhetshot.
 - (b) Om så avtalats, under vilka omständigheter betaltjänstleverantören förbehåller sig rätten att blockera ett betalningsinstrument enligt artikel 60.
 - (c) Betalarens ansvar enligt artikel 66, inbegripet information om det relevanta beloppet.
 - (d) Hur och inom vilken tidsfrist som betaltjänstanvändaren ska underrätta betaltjänstleverantören om icke auktoriserade eller felaktigt initierade eller genomförda betalningstransaktioner enligt artikel 63 samt betaltjänstleverantörens ansvar för icke auktoriserade betalningstransaktioner enligt artikel 65.

- (e) Betaltjänstleverantörens ansvar för initiering eller genomförande av betalningstransaktioner enligt artikel 80.
 - (f) Villkoren för återbetalning i enlighet med artiklarna 67 och 68.
6. Om ändringar och avslutande av ramavtal:
- (a) Om så avtalats, uppgift om att betaltjänstanvändaren ska anses ha godkänt de ändrade villkoren i enlighet med artikel 47, om denne innan de föreslås träda i kraft inte underrättar betaltjänstleverantören om att vederbörande inte godkänner dem.
 - (b) Avtalets löptid.
 - (c) Betaltjänstanvändarens rätt att avsluta ramavtalet och eventuella avtal som berör denna rätt i enlighet med artikel 47.1 och artikel 48.
7. Om tvistlösning:
- (a) Eventuella avtalsbestämmelser om tillämplig lag för ramavtalet och/eller behöriga domstolar.
 - (b) Förfaranden för klagomål och prövning utanför domstol som betaltjänstanvändaren kan använda enligt artiklarna 88–91.

Artikel 46

Tillgång till information och villkor i ramavtalet

Under avtalsförhållandet ska betaltjänstanvändaren alltid ha rätt att på begäran erhålla ramavtalets avtalsvillkor samt informationen och villkoren enligt artikel 45 på paper eller något annat varaktigt medium.

Artikel 47

Förändringar av villkoren i ramavtalet

1. Minst två månader före den dag som de föreslås börja tillämpas ska betaltjänstleverantören föreslå de eventuella ändringar av ramavtalet liksom av den information och villkoren enligt artikel 45, på samma sätt som anges i artikel 44.1.

I tillämpliga fall ska betaltjänstleverantören i enlighet med artikel 45.6 a i meddela betaltjänstanvändaren att han eller hon ska anses ha godkänt dessa ändringar, om denne innan de föreslås träda i kraft inte underrättar betaltjänstleverantören om att vederbörande inte godkänner dem. Betaltjänstleverantören ska i detta fall ange att betaltjänstanvändaren har rätt att omedelbart och avgiftsfritt avsluta ramavtalet före den dag då ändringarna föreslås bli tillämpliga.
2. Ändringar av räntesatser eller växelkurser får tillämpas omedelbart och utan underrättelse, om denna rättighet har avtalats i ramavtalet och ändringarna grundas på den avtalade referensräntesatsen eller referensväxelkursen enligt artikel 45.3 b och c. Betaltjänstanvändaren ska snarast möjligt informeras om alla ändringar av räntesatsen på samma sätt som anges i artikel 44.1, såvida inte parterna har avtalat om att informationen ska lämnas eller göras tillgänglig med viss regelbundenhet eller på visst sätt. Ändringar av räntesatsen eller växelkursen som är fördelaktigare för betaltjänstanvändarna får dock tillämpas utan underrättelse.

3. Ändringar av den räntesats eller växelkurs som används vid betalningstransaktioner ska genomföras och beräknas med en neutral metod som inte diskriminerar betaltjänstanvändare.

Artikel 48 **Avslutande**

1. Betaltjänstanvändaren får alltid avsluta ramavtalet, såvida inte parterna har avtalat om en uppsägningstid. Uppsägningstiden får inte överstiga en månad.
2. Att avsluta ett ramavtal som ingåtts på bestämd tid av mer än tolv månader eller på obestämd tid ska vara kostnadsfritt för betaltjänstanvändaren efter tolv månader. I alla andra fall ska avgifterna för avslutandet vara rimliga och stå i proportion till kostnaderna.
3. Betaltjänstleverantören får med minst två månaders uppsägningstid på samma sätt som föreskrivs i artikel 44.1 avsluta ett ramavtal som ingåtts på obestämd tid, förutsatt att detta avtalats i ramavtalet.
4. Regelbundet uttagna betaltjänstavgifter ska betaltjänstanvändaren endast betala proportionellt mot tiden fram till det att avtalet avslutas. Om sådana avgifter har betalats i förväg, ska de återbetalas i motsvarande omfattning.
5. Bestämmelserna i denna artikel påverkar inte medlemsstaternas lagar och andra författningar om parternas rätt att förklara att ramavtalet inte är verkställbart eller ogiltigt.
6. Medlemsstaterna får föreskriva om förmånligare bestämmelser för betaltjänstanvändarna.

Artikel 49 **Information innan enskilda betalningstransaktioner genomförs**

Om en enskild betalningstransaktion omfattas av ett ramavtal och initierats av betalaren, ska en betaltjänstleverantör på betalarens begäran lämna explicit information om betalningstransaktionens maximala genomförandetid och de avgifter som betalaren ska betala, samt i tillämpliga fall en specificering av alla avgiftsbeloppen.

Artikel 50 **Information till betalaren om enskilda betalningstransaktioner**

1. Efter det att den enskilda betalningstransaktionens belopp har debiterats betalarens konto, eller om betalaren efter mottagandet av betalningsordern inte använder något betalkonto, ska betalarens betaltjänstleverantör på samma sätt som föreskrivs i artikel 44.1 utan onödigt dröjsmål ge betalaren följande information:
 - (a) En uppgift som gör det möjligt för betalaren att identifiera varje betalningstransaktion samt, om så är lämpligt, information om betalningsmottagaren.
 - (b) Betalningstransaktionens belopp i den valuta i vilken betalarens betalkonto debiteras eller i den valuta som används för betalningsordern.
 - (c) Betalningstransaktionen avgifter, och i tillämpliga fall en specificering av dessa, eller av den ränta som betalaren ska betala.
 - (d) I tillämpliga fall den växelkurs som betalarens betaltjänstleverantör tillämpar vid betalningstransaktionen samt betalningstransaktionens belopp efter denna valutakonvertering.

- (e) Krediteringens valuteringsdag eller den dag då betalningsordern togs emot.
- 2. Ramavtal får innehålla villkoret att informationen enligt punkt 1 regelbundet ska lämnas eller göras tillgänglig minst en gång i månaden och på ett överenskommet sätt så att betalaren kan lagra och återskapa informationen i oförändrad form.
- 3. Medlemsstaterna får emellertid kräva att betaltjänstleverantörerna en gång i månaden avgiftsfritt tillhandahåller denna information på papper.

Artikel 51

Information till betalningsmottagaren om enskilda betalningstransaktioner

- 1. När en enskild betalningstransaktion genomförts, ska betalningsmottagarens betaltjänstleverantör på samma sätt som föreskrivs i artikel 44.1 utan dröjsmål ge betalningsmottagaren följande information:
 - (a) En uppgift som gör det möjligt för betalningsmottagaren att identifiera betalningstransaktionen och betalaren, om så är lämpligt, samt information som överförts tillsammans med betalningstransaktionen.
 - (b) Betalningstransaktionens belopp i den valuta med vilken betalningsmottagarens betalkonto krediteras.
 - (c) Betalningstransaktionens avgifter, och i tillämpliga fall en specificering av dessa, eller av den ränta som ska betalas av betalningsmottagaren.
 - (d) I tillämpliga fall den växelkurs som betalningsmottagarens betaltjänstleverantör använder vid betalningstransaktionen samt betalningstransaktionens belopp före denna valutakonvertering.
 - (e) Krediteringens valuteringsdag.
- 2. Ramavtal får innehålla villkoret att informationen enligt punkt 1 regelbundet ska ges eller göras tillgänglig minst en gång i månaden och på ett överenskommet sätt så att betalningsmottagaren kan lagra och återskapa informationen i oförändrad form.
- 3. Medlemsstaterna får emellertid kräva att betaltjänstleverantörerna en gång i månaden avgiftsfritt tillhandahåller denna information på papper.

KAPITEL 4

Gemensamma bestämmelser

Artikel 52

Valuta och valutakonvertering

- 1. Betalningarna ska göras i den valuta som parterna kommit överens om.
- 2. Om en valutakonverteringstjänst erbjuds före initierandet av betalningstransaktionen och om denna tjänst erbjuds på försäljningsplatsen eller av betalningsmottagaren, ska den part som erbjuder betalaren tjänsten för betalaren uppge alla avgifter samt den växelkurs som ska användas för konvertering av betalningstransaktionen.

Betalaren ska godkänna valutakonverteringstjänsten på denna grundval.

Artikel 53

Information om extra avgifter eller nedsättning

1. Om betalningsmottagaren begär en avgift eller erbjuder en nedsättning vid användning av ett visst betalningsinstrument, ska betalningsmottagaren underrätta betalaren om detta innan betalningstransaktionen initieras.
2. Om en betaltjänstleverantör eller en tredje part begär en avgift vid användning av ett visst betalningsinstrument, ska denne underrätta betaltjänstanvändaren om detta innan betalningstransaktionen initieras.

AVDELNING IV

RÄTTIGHETER OCH SKYLDIGHETER MED AVSEENDE PÅ TILLHANDAHÅLLANDE OCH ANVÄNDNING AV BETALTJÄNSTER

KAPITEL 1

GEMENSAMMA BESTÄMMELSER

Artikel 54

Tillämpningsområde

1. Om betaltjänstanvändaren inte är konsument får betaltjänstanvändaren och betaltjänstleverantören avtala om att artiklarna 55.1, 57.3, 64, 66, 67, 68, 71 och 80 helt eller delvis inte ska tillämpas. Betaltjänstanvändaren och betaltjänstleverantören får även avtala om en annan tidsfrist än enligt artikel 63.
2. Medlemsstaterna får föreskriva att artikel 91 inte ska tillämpas om betaltjänstanvändaren inte är konsument.
3. Medlemsstaterna får föreskriva att bestämmelserna i denna avdelning ska tillämpas på mikroföretag på samma sätt som på konsumenter.
4. Detta direktiv ska inte heller påverka direktiv 2008/48/EG, annan tillämplig unionslagstiftning eller nationell lagstiftning avseende villkoren för beviljande av konsumentkrediter som inte harmoniseras genom detta direktiv i enlighet med unionslagstiftningen.

Artikel 55

Tillämpliga avgifter

1. Betaltjänstleverantören får inte ta ut någon avgift av betaltjänstanvändaren för fullgörandet av sina informationsskyldigheter eller korrigeringsåtgärder och förebyggande åtgärder enligt denna avdelning, såvida inte annat föreskrivs i artiklarna 70.1, 71.5 och 79.2. Betaltjänstanvändaren och betaltjänstleverantören ska komma överens om dessa avgifter, som ska vara rimliga och stå i proportion till betaltjänstleverantörens faktiska kostnader.
2. Om en betalningstransaktion inte medför någon konvertering av valuta, ska medlemsstaterna kräva att betalningsmottagaren betalar de avgifter som dennes betaltjänstleverantör tar ut, och att betalaren betalar de avgifter som dennes betaltjänstleverantör tar ut.
3. Betaltjänstleverantören får inte hindra betalningsmottagaren att av betalaren begära en avgift, erbjuda en nedsättning eller på annat sätt styra betalaren mot användning av ett visst betalningsinstrument. Eventuella avgifter som tillämpas får emellertid inte överskrida betalningsmottagarens kostnader för att använda ett visst betalningsinstrument.
4. Medlemsstaterna ska se till att betalningsmottagaren inte begär avgifter för användning av betalningsinstrument vars förmedlingsavgifter regleras av förordning (EU) nr **XX/XX/XX/** **[OP please insert number of Regulation once adopted]**.

Artikel 56

Undantag för betalningsinstrument för låga belopp och elektroniska pengar

1. I fråga om betalningsinstrument som enligt ramavtalet endast avser individuella betalningstransaktioner på högst 30 euro, eller som antingen har en utgiftströskel på 150 euro eller lagrar medel som aldrig överstiger 150 euro, får betaltjänstleverantörerna avtala med betaltjänstanvändarna att
 - (a) artiklarna 61.1 b, 62.1 c och d samt artikel 66.2 inte är tillämpliga om betalningsinstrumentet inte kan blockeras eller dess vidare användning förhindras,
 - (b) artiklarna 64, 65 och artikel 66.1 och 61.2 inte är tillämpliga om betalningsinstrumentet används anonymt eller betaltjänstleverantören av andra till betalningsinstrumentet knutna skäl inte kan bevisa att en betalningstransaktion var auktoriserad,
 - (c) betaltjänstleverantören genom undantag från artikel 70.1 inte måste underrätta betaltjänstanvändaren att betalningsordern avvisats, om det av sammanhanget klart framgår att den inte har genomförts,
 - (d) betalaren genom undantag från artikel 71 inte får återkalla betalningsordern efter att ha överfört betalningsordern eller gett sitt godkännande att utföra betalningstransaktionen till betalningsmottagaren,
 - (e) andra tider för genomförandet är tillämpliga genom undantag från artiklarna 74 och 75.
2. För nationella betalningstransaktioner får medlemsstaterna eller deras behöriga myndigheter sänka eller fördubbla beloppen enligt punkt 1. Medlemsstaterna får höja dem för förbetalda betalningsinstrument upp till 500 euro.
3. Artiklarna 65 och 66 i detta direktiv ska också tillämpas på elektroniska pengar enligt artikel 2.2 i direktiv 2009/110/EG, om inte betalarens betaltjänstleverantör saknar möjlighet att frysa betalkontot eller blockera betalningsinstrumentet. Medlemsstaterna får begränsa detta undantag till betalkonton eller betalningsinstrument med ett visst värde.

KAPITEL 2

Auktorisation av betalningstransaktioner

Artikel 57

Godkännande och återkallande av godkännande

1. Medlemsstaterna ska sörja för att en betalningstransaktion bara ska betraktas som auktoriserad, om betalaren har godkänt dess genomförande. Betalaren får auktorisera betalningstransaktionen före dess genomförande, eller också efter om betalaren och dennes betaltjänstleverantör har avtalat om detta.
2. Godkännande att genomföra en betalningstransaktion eller en serie betalningstransaktioner ska lämnas i den form som avtalats mellan betalaren och dennes betaltjänstleverantör. Godkännande kan också ges direkt eller indirekt via betalningsmottagaren. Betalaren ska också anses ha godkänt genomförandet av en betalningstransaktion, om denne auktoriserar en tredjepartsbetaltjänstleverantör att initiera en betalningstransaktion med den kontoförvaltande betaltjänstleverantören.

Om ett sådant godkännande saknas ska betalningstransaktionen anses vara icke auktoriserad.

3. Ett godkännande får alltid återkallas av betalaren, men inte efter den tidpunkt då det inte längre är möjligt att återkalla det enligt artikel 71. Godkännande att genomföra en serie betalningstransaktioner får även återkallas, med följden att varje efterföljande betalningstransaktion ska anses vara icke auktoriserad.
4. Godkännandeförfarandet ska avtalas mellan betalaren och den eller de relevanta betaltjänstleverantörerna.

Artikel 58

Tredjepartsbetaltjänstleverantörers tillgång till och användning av betalkontoinformation

1. Medlemsstaterna ska se till att betalaren har rätt att utnyttja en tredjepartsbetaltjänstleverantör för betaltjänster som möjliggör tillgång till betalkonton enligt punkt 7 i bilaga I.
2. Om betalaren har auktoriserat en tredjepartsbetaltjänstleverantör att tillhandahålla betaltjänster enligt punkt 1 ska denne ha följande skyldigheter:
 - (a) Sörja för att betalningstjänstanvändarens personliga säkerhetsanordningar inte är tillgängliga för andra parter.
 - (b) Själva kunna autentisera sig på ett otvetydigt sätt gentemot den eller de betaltjänstleverantörer som förvaltar kontoninnehavarens konto.
 - (c) Inte lagra känsliga betalningsuppgifter eller personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter som tillhör betaltjänstanvändaren.
3. Om den kontoförvaltande betaltjänstleverantören för en betalningsinitieringstjänst har mottagit betalningsordern via en tredjepartsbetaltjänstleverantör, ska denne omedelbart meddela tredjepartsbetaltjänstleverantören om mottagandet av betalningsordern och informera om huruvida det finns tillräckliga kontomedel för den angivna betalningstransaktionen.
4. Kontoförvaltande betaltjänstleverantörer får inte utan objektiva skäl behandla betalningsorder som överförs via en tredjepartsbetaltjänstleverantör på ett skiljaktigt sätt när det gäller val av tidpunkt och prioritering jämfört med betalningsorder som betalaren överför direkt.

Artikel 59

Tillgång till och användning av betalkontoinformation för tredjepartsutgivare av betalningsinstrument

1. Medlemsstaterna ska sörja för att betalaren har rätt att utnyttja en tredjepartsutgivare av betalningsinstrument för att få betalkortstjänster.
2. Om en tredjepartsutgivare av betalningsinstrument har gett betalaren tillgång till ett betalningsinstrument och betalaren har tillåtit denne att kontrollera om det finns tillräckliga medel för en given betalningstransaktion på ett specifikt betalkonto som betalaren har, ska den betaltjänstleverantör som förvaltar det specifika betalkontot lämna sådan information till tredjepartsutgivaren av betalningsinstrumentet omedelbart vid mottagandet av betalarens betalningsorder.
3. Kontoförvaltande betaltjänstleverantörer får inte utan objektiva skäl behandla betalningsorder som överförs via en tredjepartsutgivare av ett betalningsinstrument på ett skiljaktigt sätt när det gäller val av tidpunkt och prioritering jämfört med betalningsorder som betalaren överför direkt och personligen.

Artikel 60

Begränsning av betalningsinstrumentets användning

1. Om ett särskilt betalningsinstrument används för godkännande, får betalaren och dennes betaltjänstleverantör avtala om utgiftströsklar för betalningstransaktioner som genomförs genom det betalningsinstrumentet.
2. Om det överenskommits i ramavtalet får betaltjänstleverantören förbehålla sig rätten att blockera betalningsinstrumentet av objektivet betingade skäl som är relaterade till betalningsinstrumentets säkerhet, misstanke om icke auktoriserad eller bedräglig användning av det eller, vid betalningsinstrument med kreditutrymme, en väsentligt ökad risk för att betalaren eventuellt inte kan fullfölja sitt betalningsansvar.
3. I sådana fall ska betaltjänstleverantören på avtalat sätt informera betalaren om blockering av betalningsinstrumentet och om skälen till denna, om möjligt innan betalningsinstrumentet blockeras och senast direkt efter blockeringen, om inte sådan information hindras av objektivet motiverade säkerhetsskäl eller förbjuds i annan relevant unionslagstiftning eller nationell lagstiftning.
4. Betaltjänstleverantören ska häva blockeringen av betalningsinstrumentet eller ersätta det med ett nytt betalningsinstrument så snart skälen till blockeringen inte längre föreligger.

Artikel 61

Betaltjänstanvändarens skyldigheter med avseende på betalningsinstrument

1. Betaltjänstanvändare som har rätt att använda betalningsinstrumentet ska åläggas följande skyldigheter:
 - (a) Använda betalningsinstrumentet i enlighet med objektiva, icke-diskriminerande och proportionella villkor för utfärdande och användning av betalningsinstrumentet.
 - (b) Utan onödigt dröjsmål underrätta betaltjänstleverantören eller den enhet som denne angett, så snart de har erfärut att betalningsinstrumentet förlorats, stulits, missbrukats eller använts utan auktorisation.
2. Vid tillämpningen av punkt 1 a ska betaltjänstanvändaren, så snart denne mottar ett betalningsinstrument, vidta alla rimliga åtgärder för att skydda dess specifika säkerhetsanordningar. Betaltjänstanvändarens skyldigheter att vara aktsam ska inte hindra användning av betalningsinstrument och betalningstjänster som är tillåtna enligt detta direktiv.

Artikel 62

Betaltjänstleverantörens skyldigheter med avseende på betalningsinstrument

1. Den betaltjänstleverantör som utfärdar ett betalningsinstrument ska ha följande skyldigheter:
 - (a) Förvissa sig om att betalningsinstrumentets specifika säkerhetsanordningar inte är tillgängliga för andra än den betaltjänstanvändare som har rätt att använda det, utan att detta påverkar betaltjänstanvändarens skyldigheter enligt artikel 61.
 - (b) Avstå från att skicka betalningsinstrument som inte beställts utom då ett betalningsinstrument som betaltjänstanvändaren redan har ska ersättas.
 - (c) Se till att betaltjänstanvändare alltid har möjlighet att på lämpligt sätt lämna underrättelser enligt artikel 61 b eller att begära att en blockering hävs enligt artikel 60.4. På begäran ska betaltjänstleverantören göra det möjligt för

betaltjänstanvändaren att under 18 månader efter underrättelsen styrka att denne har lämnat en sådan underrättelse.

- (d) Ge betalaren möjlighet att avgiftsfritt lämna en underrättelse i enlighet med artikel 61.1 b, och i alla händelser endast ta ut avgift för ersättningskostnader som direkt kan hänföras till betalningsinstrumentet.
 - (e) Förhindra varje användning av betalningsinstrumentet så snart den underrättelse som avses i artikel 61.1 b har lämnats.
2. Betaltjänstleverantören ska svara för risken att skicka betalningsinstrumentet till betalaren eller att skicka personliga säkerhetsanordningar som hör till det.

Artikel 63

Meddelande om icke auktoriserade eller felaktigt utförda betalningstransaktioner

1. När betaltjänstanvändaren får kännedom om icke auktoriserade eller felaktigt utförda betalningstransaktioner som ger upphov till en fordran – även sådan som följer av artikel 80 – ska betaltjänstanvändaren bara få rättelse av den kontoförvaltande betaltjänstleverantören om denne underrättar sin betaltjänstleverantör utan onödigt dröjsmål och senast 13 månader efter debiteringsdagen, utom då betaltjänstleverantören varken har lämnat information om betalningstransaktionen eller gjort informationen tillgänglig i enlighet med avdelning III.
2. Om en tredjepartsbetaltjänstleverantör deltar ska betaltjänstanvändaren också få rättelse av den kontoförvaltande betaltjänstleverantören i enlighet med punkt 1 i denna artikel, utan att det påverkar artiklarna 65.2 och 80.1.

Artikel 64

Bevis för autentisering och genomförande av betalningstransaktioner

1. Om en betaltjänstanvändare nekar till att ha auktoriserat en genomförd betalningstransaktion eller hävdar att betalningstransaktionen inte har genomförts på korrekt sätt, ska medlemsstaterna kräva att betaltjänstanvändarens betaltjänstleverantör och i förekommande fall tredjepartsbetaltjänstleverantören om en sådan deltar, ska kunna styrka att betalningstransaktionen har autentiserats, registrerats korrekt, kontoförts och inte påverkats av ett tekniskt fel eller någon annan brist.

Om betalningstransaktionen har initierats genom en tredjepartsbetaltjänstleverantör ska bevisbördan ligga på denne att visa att betalningstransaktionen inte påverkats av ett tekniskt fel eller någon annan brist i samband med den betalningstjänst som den leverantören har ansvar för.

2. Om en betaltjänstanvändare nekar till att ha auktoriserat en genomförd betalningstransaktion ska användningen av ett betalningsinstrument som betaltjänstleverantören registrerat, inklusive tredjepartsbetaltjänstleverantören i förekommande fall, inte nödvändigtvis räcka som bevis för att betalaren auktoriserat betalningstransaktionen eller att denne handlat bedrägligt, eller avsiktligt eller av grov vårdslöshet försummat att uppfylla en eller flera av sina skyldigheter enligt artikel 61.

Artikel 65

Betaltjänstleverantörens ansvar för icke auktoriserade betalningstransaktioner

1. Vid icke auktoriserade betalningstransaktioner ska medlemsstaterna, utan påverkan på tillämpningen av artikel 63, se till att betalarens betaltjänstleverantör omedelbart betalar tillbaka den icke auktoriserade betalningstransaktionens belopp till betalaren och i tillämpliga fall återställer det debiterade betalkontots kontoställning till den som skulle ha förelegat om den icke auktoriserade betalningstransaktionen inte hade ägt rum. Detta ska också säkerställa att valuteringsdagen för krediteringen av betalarens betalkonto inte infaller senare än den dag då beloppet skulle ha debiterats.
2. Om en tredjepartsbetaltjänstleverantör deltar, ska den kontoförvaltande betaltjänstleverantören betala tillbaka den icke auktoriserade betalningstransaktionens belopp och i tillämpliga fall återställa det debiterade betalkontots kontoställning till den som skulle ha förelegat, om den icke auktoriserade betalningstransaktionen inte hade ägt rum. Ekonomisk ersättning från tredjepartsbetaltjänstleverantören till den kontoförvaltande betaltjänstleverantören kan bli tillämplig.
3. Ytterligare ekonomisk ersättning kan fastställas i enlighet med den lagstiftning som är tillämplig på det avtal som ingåtts mellan betalaren och betaltjänstleverantören eller, i tillämpliga fall, det avtal som ingåtts mellan betalaren och tredjepartsbetaltjänstleverantören.

Artikel 66

Betalarens ansvar för icke auktoriserade betalningstransaktioner

1. Genom avvikelse från artikel 65 kan betalaren upp till 50 euro åläggas stå för sådana förluster vid alla icke auktoriserade betalningstransaktioner som är en följd av att ett förlorat eller stulet betalningsinstrument använts eller av att ett betalningsinstrument missbrukats.

Betalaren ska stå för samtliga förluster till följd av icke auktoriserade betalningstransaktioner om denne åsamkat dem genom att ha handlat bedrägligt, eller avsiktligt eller genom grov vårdslöshet har underlåtit att uppfylla en eller flera av sina skyldigheter enligt artikel 61. I sådana fall är maximibelopp enligt punkt 1 inte tillämpligt. För distansbetalningar där betaltjänstleverantören inte kräver sträng kundautentisering ska betalaren endast bära de ekonomiska konsekvenserna om denne har handlat bedrägligt. Om betalningsmottagaren eller betaltjänstleverantören inte godtar sträng kundautentisering ska de återbetala den ekonomiska skada som vållats betalarens betaltjänstleverantör.
2. Efter underrättelse enligt artikel 61.1 b ska betalaren inte bära de ekonomiska konsekvenserna av att ett betalningsinstrument använts som förlorats, stulits eller missbrukats, såvida inte betalaren har handlat bedrägligt. Om betaltjänstleverantören inte erbjuder ett lämpligt sätt att anmäla att ett betalningsinstrument förlorats, stulits eller missbrukats, vilket krävs i artikel 62.1 c, ska betalaren inte bära de ekonomiska konsekvenserna av att det använts, såvida denne inte har handlat bedrägligt.

Artikel 67

Återbetalning av betalningstransaktioner som initierats av eller via en betalningsmottagare

1. Medlemsstaterna ska se till att en betalare har rätt till återbetalning från sin betaltjänstleverantör av en redan genomförd auktoriserad betalningstransaktion, initierad av eller via en betalningsmottagare, om följande villkor är uppfyllda:

- (a) Vid auktorisationstillfället angavs inte betalningstransaktionens exakta belopp i auktorisationen.
- (b) Betalningstransaktionens belopp överstiger det belopp som betalaren rimligen kunde ha förväntat sig med hänsyn till sitt tidigare utgiftsmönster, ramavtalets villkor och relevanta omständigheter.

På betaltjänstleverantörens begäran ska betalaren bära bevisbördan om att dessa villkor är uppfyllda.

Återbetalningen ska motsvara den genomförda betalningstransaktionens oavkortade belopp. Detta innebär också att valuteringsdagen för krediteringen för betalarens betalkonto inte får infalla senare än den dag då beloppet skulle ha debiterats.

För autogireringar har betalaren en ovillkorlig rätt till återbetalning inom tidsfristerna enligt artikel 68, utom när betalningsmottagaren redan har uppfyllt avtalsförpliktelserna och tjänsterna redan har tillhandahållits eller varorna redan har konsumerats av betalaren.

På betaltjänstleverantörens begäran ska betalningsmottagaren bära bevisbördan om villkoren enligt tredje stycket.

- 2. Vid tillämpningen av punkt 1 b första stycket får betalaren dock inte åberopa valutaväxlingskursen som skäl om den referensväxelkurs har tillämpats som avtalats med dennes betaltjänstleverantör i enlighet med artiklarna 38.1 d och 45.3 .
- 3. I ramavtalet mellan betalaren och betaltjänstleverantören får avtalas att betalaren inte har rätt till återbetalning om denne direkt till sin betaltjänstleverantör har givit sitt godkännande att betalningstransaktionen genomförs och, i förekommande fall, att betaltjänstleverantören eller betalningsmottagaren på överenskommet sätt lämnat betalaren information om den framtida betalningstransaktionen eller gjort informationen tillgänglig för denne minst fyra veckor före sista betalningsdagen.

Artikel 68

Begäran om återbetalning för betalningstransaktioner initierade av eller via en betalningsmottagare

- 1. Medlemsstaterna ska se till att betalaren under åtta veckor från den dag då medlen debiterades kan begära att återbetalning sker enligt artikel 67 av en auktoriserad betalningstransaktion initierad av eller via en betalningsmottagare.
- 2. Inom tio bankdagar från mottagandet av begäran om återbetalning ska betaltjänstleverantören antingen återbetala hela betalningstransaktionens belopp eller ange sina skäl till att vägra återbetalning med uppgift om till vilka organ betalaren kan hänskjuta ärendet i enlighet med artiklarna 88–91, om denne inte godtar de angivna skälen.

Betaltjänstleverantörens rätt att enligt första stycket vägra återbetalning ska inte tillämpas i det fall som avses i artikel 67.1 fjärde stycket.

KAPITEL 3

Genomförande av betalningstransaktioner

AVSNITT 1

BETALNINGSORDER OCH BELOPP SOM SKA ÖVERFÖRAS

Artikel 69

Mottagande av betalningsorder

1. Medlemsstaterna ska se till att mottagandetidpunkten är den tidpunkt då betalarens betaltjänstleverantör tar emot den betalningsorder som initierats direkt av betalaren eller av en tredjepartsbetaltjänstleverantör på dennes vägnar eller också indirekt av eller via en betalningsmottagare. Om mottagandetidpunkten inte är en bankdag för betalarens betaltjänstleverantör ska betalningsordern anses ha mottagits under följande bankdag. Betaltjänstleverantören får fastställa en bryttidpunkt nära bankdagens slut efter vilken alla betalningsorder som tas emot ska anses ha mottagits under följande bankdag.
2. Om den betaltjänstanvändare som initierar en betalningsorder och dennes betaltjänstleverantör avtalar om att genomförandet av betalningsordern ska inledas en viss dag, vid slutet av en viss period eller den dag då betalaren har ställt medel till sin betaltjänstleverantörs förfogande, ska mottagandetidpunkten med avseende på artikel 74 anses vara den avtalade dagen. Om den avtalade dagen inte är en bankdag för betalarens betaltjänstleverantör ska betalningsordern anses ha mottagits under följande bankdag.

Artikel 70

Vägran att genomföra betalningsorder

1. Om betaltjänstleverantören vägrar att utföra en betalningsorder, ska vägran och om möjligt skälen till denna samt förfarandet för att korrigera eventuella sakfel som lett till vägran meddelas betaltjänstanvändaren, om inte detta förbjuds enligt annan relevant unionslagstiftning eller nationell lagstiftning.

Betaltjänstleverantören ska lämna underrättelsen eller göra den tillgänglig på avtalat sätt snarast möjligt och under alla förhållanden inom tidsfristerna enligt artikel 74.

Ramavtalet får innehålla villkoret att betaltjänstleverantören får ta ut en avgift för denna underrättelse om vägran är objektivt betingad.
2. Om alla villkor i betalarens ramavtal är uppfyllda, får betalarens betaltjänstleverantör inte vägra att utföra en auktoriserad betalningsorder, oberoende av om betalningsordern initieras av en betalare, en tredjepartsbetaltjänstleverantör på dennes vägnar eller också av eller via en betalningsmottagare, om inte detta förbjuds enligt annan relevant unionslagstiftning eller nationell lagstiftning.
3. Vid tillämpningen av artiklarna 74 och 80 ska en betalningsorder inte anses ha tagits emot, om dess genomförande har nekats.

Artikel 71

Betalningsorderns återkallelighet

1. Medlemsstaterna ska se till att betaltjänstanvändaren inte får återkalla en betalningsorder efter det att den har den mottagits av betalarens betaltjänstleverantör, om inte annat anges i denna artikel.
2. Om betalningstransaktionen initieras av en tredjepartsbetaltjänstleverantör på betalarens vägnar eller genom betalningsmottagaren får betalaren inte återkalla betalningsordern efter att ha gett sitt godkännande till tredjepartsbetaltjänstleverantören att initiera betalningstransaktionen eller överföra betalningsordern eller till betalningsmottagaren ha gett sitt godkännande att betalningstransaktionen verkställs.
3. Vid en autogirering och utan påverkan på återbetalningsrätten, får betalaren emellertid återkalla betalningsordern senast i slutet av den bankdag som föregår den dag som avtalats för debitering av medlen.
4. I det fall som avses i artikel 69.2 får betaltjänstanvändaren återkalla en betalningsorder senast i slutet av den bankdag som föregår den avtalade dagen.
5. Vid utgången av tidsfristerna enligt punkterna 1–4 får betalningsordern återkallas endast om detta har avtalats av betaltjänstanvändaren och dennes betaltjänstleverantörer. I de fall som avses i punkterna 2 och 3 krävs även betalningsmottagarens godkännande. Om så har avtalats i ramavtalet får den berörda betaltjänstleverantören ta ut en avgift för återkallande.

Artikel 72

Överförda belopp och mottagna belopp

1. Medlemsstaterna ska kräva att betalarens betaltjänstleverantör(er), betalningsmottagarens betaltjänstleverantör(er) och betaltjänstleverantörernas eventuella mellanhänder överför betalningstransaktionens hela belopp och avstår från att dra av avgifter från det överförda beloppet.
2. Betalningsmottagaren får dock med sin betaltjänstleverantör avtala om att betaltjänstleverantören får dra av sina egna avgifter från det överförda beloppet innan det krediteras betalningsmottagaren. Hela betalningstransaktionens belopp och avgifterna ska i så fall redovisas separat in den information som lämnas till betalningsmottagaren.
3. Om andra avgifter än dem som avses i punkt 2 dras av från det överförda beloppet, ska betalarens betaltjänstleverantör se till att betalningsmottagaren erhåller hela beloppet med avseende på den betalningstransaktion som betalaren initierat. Om betalningstransaktionen initieras av eller genom betalningsmottagaren, ska betaltjänstleverantören se till att betalningsmottagaren mottar betalningstransaktionens hela belopp.

AVSNITT 2

GENOMFÖRANDETID OCH VALUTERINGS DAG

Artikel 73

Tillämpningsområde

1. Detta avsnitt ska tillämpas på
 - (a) betalningstransaktioner i euro,

- (b) nationella betalningstransaktioner i valutan i den berörda medlemsstaten utanför euroområdet,
 - (c) betalningstransaktioner som innebär endast en valutakonvertering mellan euro och valutan i en medlemsstat utanför euroområdet, förutsatt att den nödvändiga valutakonverteringen utförs i den berörda medlemsstaten utanför euroområdet och i fråga om gränsöverskridande betalningstransaktioner att den gränsöverskridande transaktionen sker i euro.
2. Detta avsnitt ska tillämpas på andra betalningstransaktioner, om inte annat avtalats mellan betaltjänstanvändaren och dennes betaltjänstleverantör, med undantag av artikel 78, som parterna inte disponerar över. När betaltjänstanvändaren och dennes betaltjänstleverantör enas om en längre period än enligt artikel 74, får emellertid en sådan period för betalningstransaktioner inom unionen inte överstiga fyra bankdagar efter mottagandetiden enligt artikel 69.

Artikel 74

Betalningstransaktioner till ett betalkonto

1. Medlemsstaterna ska kräva att betalarens betaltjänstleverantör ser till att betalningstransaktionens belopp, efter mottagandetiden enligt artikel 69, krediteras betalningsmottagarens betaltjänstleverantörs konto senast vid slutet av nästföljande bankdag. Vid betalningstransaktioner som initierats på papper får dock dessa tider förlängas med ytterligare en bankdag.
2. Medlemsstaterna ska kräva att betalningsmottagarens betaltjänstleverantör valuterar och gör tillgänglig betalningstransaktionens belopp på betalningsmottagarens betalkonto efter det att betaltjänstleverantören har mottagit medlen i enlighet med artikel 78.
3. Medlemsstaterna ska kräva att betalningsmottagarens betaltjänstleverantör till betalarens betaltjänstleverantör överför en betalningsorder som initierats av eller via betalningsmottagaren inom de tidsfrister som betalningsmottagaren och dennes betaltjänstleverantör avtalat om, så att för autogiro en avveckling kan ske på den överenskomna förfallodagen.

Artikel 75

Om betalningsmottagaren saknar betalkonto hos betaltjänstleverantören

Om betalningsmottagaren inte har något betalkonto hos betaltjänstleverantören, ska den betaltjänstleverantör som tar emot medlen göra dem tillgängliga för betalningsmottagaren inom den tid som anges i artikel 74.

Artikel 76

Kontantsättningar på ett betalkonto

Om en konsument sätter in kontanter på ett betalkonto hos betaltjänstleverantören i detta betalkontos valuta, ska betaltjänstleverantören sörja för att beloppet görs tillgängligt och valutas omedelbart efter den tidpunkt medlen mottogs. Om betaltjänstanvändaren inte är en konsument, ska beloppet göras tillgängligt och valutas senast den bankdag som följer på dagen för mottagandet av medlen.

Artikel 77

Nationella betalningstransaktioner

För nationella betalningstransaktioner får medlemsstaterna föreskriva kortare maximitider för genomförandet än enligt detta avsnitt.

Artikel 78

Valuteringsdag och tillgängliga medel

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att valuteringsdagen för kreditering av betalningsmottagarens konto senast är den bankdag då betalningstransaktionens belopp krediteras betalningsmottagarens betaltjänstleverantörs konto.

Betalningsmottagarens betaltjänstleverantör ska säkerställa att betalningstransaktionens belopp ställs till betalningsmottagarens förfogande omedelbart efter att beloppet krediteras betalningsmottagarens betaltjänstleverantörs konto, även vid betalningar inom en betaltjänstleverantör.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att valuteringsdagen för debitering av betalarens betalkonto infaller tidigast när betalningstransaktionens belopp debiteras detta betalkonto.

AVSNITT 3

ANSVAR

Artikel 79

Felaktiga unika identifikationskoder

1. Om en betalningsorder genomförs med hjälp av en unik identifikationskod, ska betalningsordern anses ha genomförts korrekt med avseende på den betalningsmottagare som angetts i den unika identifikationskoden.
2. Om den unika identifikationskod som betaltjänstanvändaren lämnat är felaktig, ska betaltjänstleverantören inte hållas ansvarig enligt artikel 80 för att betalningstransaktionen inte genomförts eller för brister vid dess genomförande.
3. Betalarens betaltjänstleverantör ska dock vidta rimliga åtgärder för att återvinna de medel som betalningstransaktionen avsåg.
4. Om så har avtalats i ramavtalet får betaltjänstleverantören av betaltjänstanvändaren ta ut en avgift för återvinningen.
5. Om en betaltjänstanvändare lämnar information utöver den som specificeras i artiklarna 38.1 a eller 45.2 b, ska betaltjänstleverantörens ansvar för betalningstransaktioner genomförandet endast avse den unika identifikationskod som betaltjänstanvändaren har angivit.

Artikel 80

Betalningstransaktioner som inte genomförts eller genomförts bristfälligt eller sent

1. Om betalaren har initierat en betalningsorder, ska betaltjänstleverantören inför denne hållas ansvarig för att betalningstransaktionen genomförs korrekt, utan påverkan på tillämpningen av artiklarna 63, 79.2, 79.3 och 83, såvida denne inte för betalaren och i förekommande fall betalningsmottagarens betaltjänstleverantör kan styrka att betalningsmottagarens betaltjänstleverantör har mottagit betalningstransaktionens belopp i enlighet med artikel 74.1, i

vilket fall det är betalningsmottagarens betaltjänstleverantör som inför denne ska hållas ansvarig för att betalningstransaktionen genomförs korrekt.

Om betalaren har initierat en betalningsorder via en tredjepartsbetaltjänstleverantör, ska denna leverantör inför betalaren ansvara för att betalningstransaktionen genomförs korrekt, utan att detta påverkar tillämpningen av artiklarna 63, 79.2, 79.3 och 83, om denne inte för betalaren och i förekommande fall den kontoförvaltande betaltjänstleverantören, kan styrka att initieringen av betalningen har tagits emot av den kontoförvaltande betaltjänstleverantören i enlighet med artikel 69, i vilket fall den kontoförvaltande betaltjänstleverantören ska vara ansvarig inför betalningsmottagaren för att betalningstransaktionen genomförs korrekt.

Om betalarens betaltjänstleverantör eller en tredjepartsbetaltjänstleverantör är ansvarig enligt det första eller andra stycket, ska den berörda betaltjänstleverantören utan onödigt dröjsmål återbetala den icke genomförda eller bristfälliga betalningstransaktionens belopp till betalaren och i förekommande fall återställa det debiterade betalkontots kontoställning till den som skulle ha förelegat om den bristfälligt genomförda betalningstransaktionen inte hade ägt rum. Krediteringens valuteringsdag för betalarens betalkonto får inte infalla senare än den dag då beloppet skulle ha debiterats.

Om en betalningstransaktion genomförs sent, får betalaren besluta att den dag då beloppet valutas på betalningsmottagarens betalkonto inte får infalla senare än den dag då beloppet skulle ha valuterats vid en korrekt genomförd transaktion.

Om betalningsmottagarens betaltjänstleverantör är ansvarig enligt det första stycket ska denne omedelbart ställa betalningstransaktionens belopp till betalningsmottagarens förfogande och i förekommande fall kreditera betalningsmottagarens betalkonto med motsvarande belopp. Beloppet får inte valutas senare än den dag då beloppet skulle ha valuterats vid en korrekt genomförd transaktion.

Om en betalningstransaktion inte genomförs eller vid bristfälligt genomförande och betalningsordern har initierats av betalaren, ska dennes betaltjänstleverantör oavsett dennes ansvar enligt denna punkt på begäran omedelbart försöka spåra betalningstransaktionen och underrätta betalaren om resultatet. Detta ska vara avgiftsfritt för betalaren.

2. Om en betalningsorder har initierats av eller via betalningsmottagaren, ska dennes betaltjänstleverantör inför denne vara ansvarig för att betalningsordern överförs korrekt till betalarens betaltjänstleverantör i enlighet med artikel 74.3 utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 63, 79.2, 79.3 och 83. Om betalningsmottagarens betaltjänstleverantör är ansvarig enligt detta stycke ska denne omedelbart på nytt överföra den berörda betalningsordern till betalarens betaltjänstleverantör. Om en betalningsorder överförs sent får den dag då beloppet valutas på betalningsmottagarens betalkonto inte infalla senare än den dag då beloppet skulle ha valuterats vid en korrekt genomförd överföring.

Betalningsmottagarens betaltjänstleverantör ska dessutom inför betalningsmottagaren vara ansvarig för hanteringen av betalningstransaktionen i enlighet med sina skyldigheter enligt artikel 78, utan påverkan på tillämpningen av artiklarna 63, 79.2, 79.3 och 83. Om betalningsmottagarens betaltjänstleverantör är ansvarig enligt detta stycke ska denne se till att betalningstransaktionens belopp ställs till betalningsmottagarens förfogande omedelbart efter det att detta belopp krediteras betalningsmottagarens betaltjänstleverantörs konto. Beloppet får inte valutas betalningsmottagarens betalkonto senare än den dag då beloppet skulle ha valuterats vid en korrekt genomförd transaktion.

Om en betalningstransaktion inte genomförs eller genomförs bristfälligt och betalningsmottagarens betaltjänstleverantör inte är ansvarig enligt det första och det andra stycket, ska betalarens betaltjänstleverantör vara ansvarig inför betalaren. Om betalarens betaltjänstleverantör är ansvarig, ska denne på lämpligt sätt och utan onödigt dröjsmål återbetala den icke genomförda eller bristfälliga betalningstransaktionens belopp till betalaren och återställa det debiterade betalkontots kontoställning till den som skulle ha förelegat om den bristfälligt genomförda betalningstransaktionen inte hade ägt rum. Krediteringens valuteringsdag för betalarens betalkonto får inte infalla senare än den dag då beloppet skulle ha debiterats.

Om en betalningstransaktion genomförs sent får betalaren besluta att den dag då beloppet valutas på betalningsmottagarens konto inte får infalla senare än den dag då beloppet skulle ha valuterats vid en korrekt genomförd transaktion.

Om en betalningstransaktion inte genomförs eller genomförs bristfälligt och betalningsordern initierats av eller via betalningsmottagaren, ska dennes betaltjänstleverantör oavsett dennes ansvar enligt denna punkt på begäran omedelbart försöka spåra betalningstransaktionen och meddela betalningsmottagaren om resultatet. Detta ska vara avgiftsfritt för betalningsmottagaren.

3. Betaltjänstleverantörerna ska dessutom inför sina respektive betaltjänstanvändare stå för eventuella avgifter som de förorsakat och för eventuell ränta som betaltjänstanvändaren ska erlagga till följd av att betalningstransaktionen inte genomförts eller genomförts bristfälligt eller sent.

Artikel 81

Ytterligare ekonomisk ersättning

För det avtal som ingåtts mellan betaltjänstanvändaren och dennes betaltjänstleverantör får all ekonomisk ersättning utöver ersättning enligt detta avsnitt fastställas i enlighet med tillämplig lag.

Artikel 82

Rätt till återkrav

1. Om en betaltjänstleverantörs ansvar enligt artikel 80 kan hänföras till en annan betaltjänstleverantör eller till en mellanhand ska denna betaltjänstleverantör eller mellanhand ersätta den första betaltjänstleverantören för förluster eller betalda belopp enligt artikel 80. Detta ska omfatta ersättning om någon av betaltjänstleverantörerna underlåter att använda sträng kundautentisering.
2. Ytterligare ekonomisk ersättning får fastställas enligt avtal mellan betaltjänstleverantörer och/eller mellanhänder samt lagstiftning som är tillämplig på detta avtal.

Artikel 83

Ansvarsbefrielse

Ansvar enligt kapitlen 2 och 3 ska inte vara tillämpligt i fall av extraordinära eller oförutsägbara omständigheter som den part som åberopar dessa omständigheter inte kan påverka och vars konsekvenser trots alla ansträngningar hade varit omöjliga att avvärja eller då en betaltjänstleverantör är bunden av andra rättsliga krav enligt nationell lagstiftning eller unionslagstiftning.

KAPITEL 4

DATASKYDD

Artikel 84

Dataskydd

Behandling av personuppgifter enligt detta direktiv ska följa direktiv 95/46/EG, de nationella införlivandereglerna för direktiv 95/46/EG och förordning (EG) nr 45/2001.

KAPITEL 5

DRIFTSKRAV, SÄKERHETSKRAV OCH AUTENTISERINGSKRAV

Artikel 85

Säkerhetskrav och anmälan av incidenter

1. Betaltjänstleverantörer ska omfattas av direktiv [NIS Directive] [OP please insert number of Directive once adopted], särskilt kraven på riskhantering och incidentrapportering i artiklarna 14 och 15 i direktivet.
2. Den myndighet som utsetts enligt artikel 6.1 i direktiv [NIS Directive] [OP please insert number of Directive once adopted] ska utan onödigt dröjsmål underrätta den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten samt Europeiska bankmyndigheten om anmälningar av nät- och informationssäkerhetsincidenter som mottagits från betaltjänstleverantörer.
3. Vid mottagande av en anmälan och i förekommande fall ska EBA underrätta de behöriga myndigheterna övriga medlemsstater.
4. Om en säkerhetsincident kan påverka betaltjänstleverantörens betaltjänstanvändares ekonomiska intressen, ska denne förutom bestämmelserna i artikel 14.4 i direktiv [NIS Directive] [OP please insert number of Directive once adopted] utan dröjsmål underrätta sina betaltjänstanvändare om incidenten och informera dem om möjliga begränsningsåtgärder som de kan vidta för att begränsa incidentens negativa effekter.

Artikel 86

Genomförande och rapportering

1. Medlemsstaterna ska se till att betaltjänstleverantörer till den myndighet som utsetts enligt artikel 6.1 i direktiv [NIS Directive] [OP please insert number of Directive once adopted] årligen lämnar uppdaterad information om bedömningen av drifts- och säkerhetsrisker hos de betaltjänster som de tillhandahåller och om lämpligheten av de begränsningsåtgärder och kontrollsystem som tillämpas för att hantera dessa risker. Den myndighet som utsetts i enlighet med artikel 6.1 i direktiv [NIS Directive] [OP please insert number of Directive once adopted] ska utan onödigt dröjsmål översända en kopia av denna information till den behöriga myndigheten i hemmedlemstaten.
2. Utan att det påverkar artiklarna 14 och 15 i direktiv [NIS Directive] [OP please insert number of Directive once adopted] ska Europeiska bankmyndigheten i nära samarbete med ECB utarbeta riktlinjer för inrättande, genomförande och övervakning av säkerhetsåtgärderna, bland annat certifieringsförfaranden om så är relevant. Den ska bland annat beakta de standarder och/eller specifikationer som kommissionen offentliggör i enlighet med artikel 16.2 i direktiv [NIS Directive] [OP please insert number of Directive once adopted].

3. Europeiska bankmyndigheten ska i nära samarbete med ECB regelbundet se över riktlinjerna, dock minst vartannat år.
4. Utan påverkan på artiklarna 14 och 15 i direktiv [NIS Directive] [OP please insert number of Directive once adopted] ska EBA utfärda riktlinjer för att underlätta för betaltjänstleverantörerna att kvalificera allvarligare incidenter och under vilka omständigheter ett betalningsinstitut ska anmäla en säkerhetsincident. Dessa riktlinjer ska utfärdas senast den [insert date - two years of the date of entry into force of this Directive].

Artikel 87 **Autentisering**

1. Medlemsstaterna ska sörja för att betaltjänstleverantörerna tillämpar sträng kundautentisering när betalaren initierar en elektronisk betalningstransaktion, om inte EBA-riktlinjer medger särskilda undantag alltefter risken med den tillhandahållna betalningstjänsten. Detta är också tillämpligt på tredjepartsbetaltjänstleverantörer när de initierar en betalningstransaktion på en betalares vägnar. Den kontoförvaltande betaltjänstleverantören ska tillåta att tredjepartsbetaltjänstleverantören nyttjar dennes autentiseringsmetoder när denne agerar på en betaltjänstanvändares vägnar.
2. När en betaltjänstleverantör tillhandahåller tjänsterna enligt punkt 7 i bilaga I ska den autentisera sig mot den betaltjänstleverantör som förvaltar kontoägarens konto.
3. Till betaltjänstleverantörer enligt artikel 1.1 i detta direktiv ska EBA i nära samarbete med ECB utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 avseende den aktuella tekniska nivån på kundautentisering och eventuellt undantag från stark kundautentisering. Riktlinjerna ska utfärdas senast den [insert date - two years from the date of entry into force of this Directive] och uppdateras regelbundet när så är nödvändigt.

KAPITEL 6

FÖRFARANDEN FÖR KLAGOMÅL OCH TVISTLÖSNING UTANFÖR DOMSTOL

AVSNITT 1 **KLAGOMÅLSFÖRFARANDEN**

Artikel 88 **Klagomål**

1. Medlemsstaterna ska se till att det inrättas förfaranden för att göra det möjligt för betaltjänstanvändare och andra berörda parter, däribland konsumentorganisationer, att till de behöriga myndigheterna anmäla klagomål som rör betaltjänstleverantörers påstådda överträdelser av detta direktiv.
2. I lämpliga fall och utan påverkan på rätten att få saken prövad i domstol i enlighet med nationell processlagstiftning, ska klaganden i svaret från de behöriga myndigheterna informeras om de förfaranden för klagomål och tvistlösning utanför domstol som anges i artikel 91.

Artikel 89

Behöriga myndigheter

1. Medlemsstaterna ska utse behöriga myndigheter för att säkerställa och övervaka att detta direktiv följs effektivt. De behöriga myndigheterna ska vidta alla nödvändiga åtgärder för att se till att så sker. De ska vara oberoende av betaltjänstleverantörerna. De ska vara behöriga myndigheter enligt artikel 4.2 i förordning (EU) nr 1039/2010.
2. De myndigheter som avses i punkt 1 ska ha alla befogenheter som krävs för att fullgöra sina uppdrag. När mer än en behörig myndighet bemyndigas att säkerställa och övervaka att detta direktiv följs effektivt ska medlemsstaterna se till att de myndigheterna har ett nära samarbete, så att de kan fullgöra sina respektive uppdrag effektivt.
3. Vid överträdelse eller misstanke om överträdelse av bestämmelser i nationell lagstiftning som antagits i enlighet med avdelningarna III och IV, ska de behöriga myndigheterna enligt punkt 1 vara de i betaltjänstleverantörens hemmedlemsstat, utom för ombud och filialer vars verksamhet bedrivs enligt etableringsrätten, då de ska vara värdmedlemsstatens behöriga myndigheter.
4. Senast den [... one year after entry into force of this Directive] ska medlemsstaterna meddela kommissionen vilka behöriga myndigheter som har utsetts enligt punkt 1. De ska informera kommissionen om eventuell uppdelning av dessa myndigheters uppdrag. De ska utan dröjsmål underrätta kommissionen om alla eventuella senare förändringar av utsedda myndigheter och av deras befogenheter.

AVSNITT 2

FÖRFARANDEN FÖR TVISTLÖSNING UTANFÖR DOMSTOL OCH PÅFÖLJDER

Artikel 90

Intern tvistlösning

1. Medlemsstaterna ska se till att betaltjänstleverantörer inför lämpliga och effektiva förfaranden för hantering av konsumentklagomål för att reglera betaltjänstanvändares klagomål som gäller de rättigheter och skyldigheter som fastställs i detta direktiv.
2. Medlemsstaterna ska föreskriva att betaltjänstleverantörer gör allt för att skriftligen och på varje punkt besvara betaltjänstanvändares klagomål i rimlig tid och senast inom 15 arbetsdagar. Under särskilda omständigheter som betaltjänstleverantören inte kan påverka och svaret inte kan lämnas inom 15 arbetsdagar, ska denne skicka ett preliminärt svar, med klart angivna skäl till förseningen av svaret på klagomålet och med angivande av när konsumenten ska få det definitiva svaret. Denna tidsfrist får aldrig överskrida 30 arbetsdagar.
3. Betaltjänstleverantören ska informera betaltjänstanvändaren om vilka organ för tvistlösning utanför domstol som är behöriga att behandla tvister som gäller de rättigheter och skyldigheter enligt detta direktiv.
4. Informationen enligt punkt 2 ska vara enkel, direkt, tydlig och alltid tillgänglig på betaltjänstleverantörens webbplats, om sådan finns, i de allmänna villkoren för avtal mellan betaltjänstleverantören och betaltjänstanvändaren samt på fakturor och kvitton avseende dessa avtal. Det ska anges var ytterligare information kan inhämtas om det berörda organet för tvistlösning utanför domstol och villkoren för att anlita ett sådant organ.

Artikel 91

Prövning utanför domstol

1. Medlemsstaterna ska se till att det i enlighet med relevant nationell lagstiftning och unionslagstiftning införs lämpliga och effektiva förfaranden för klagomål och tvistlösning för att avgöra tvister mellan betaltjänstanvändare och deras betaltjänstleverantörer om rättigheter och skyldigheter enligt detta direktiv, varvid befintliga organ ska utnyttjas när så är lämpligt. Medlemsstaterna ska se till att sådana förfaranden är tillämpliga på betaltjänstleverantörer och att de även omfattar utsedda ombuds verksamhet.
2. Medlemsstaterna ska kräva att de organ som avses i punkt 1 samarbetar för att lösa gränsöverskridande tvister om de rättigheter och skyldigheter som gäller detta direktiv.

Artikel 92

Påföljder

1. Medlemsstaterna ska se till att betaltjänstleverantörer och tredjepartsbetaltjänstleverantörer kan hållas ansvariga för överträdelser av de nationella bestämmelser som antagits i enlighet med detta direktiv.
2. Utan påverkan på medlemsstaternas rätt att utdöma straffrättsliga påföljder ska de se till att de behöriga myndigheterna kan vidta lämpliga administrativa åtgärder och fastställa administrativa påföljder när betaltjänstleverantörer och tredjepartsbetaltjänstleverantörer enligt punkt 1 överträder de nationella bestämmelser som antagits i enlighet med detta direktiv, och ska se till att dessa tillämpas. Dessa åtgärder och påföljder ska vara effektiva, proportionella och avskräckande.

AVDELNING V

DELEGERADE AKTER

Artikel 93 *Delegerade akter*

Kommissionen ska ges befogenhet att i enlighet med artikel 94 anta delegerade akter om följande:

- (a) I artikel 4.29 anpassning av hänvisningen till rekommendation 2003/361/EG, om den rekommendationen ändras.
- (b) Ändring av beloppen i artiklarna 27.1 och 66.1 av hänsyn till inflation och viktiga marknadshändelser.

Artikel 94 *Utövande av delegering*

1. Befogenhet att anta delegerade akter ska ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.
2. Den delegering av befogenhet som avses i artikel 93 ska ske på obestämd tid från och med den [insert date - date of entry into force of the legislative act].
3. Den delegering av befogenhet som avses i artikel 93 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet ska få verkan dagen efter det att det offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning* eller vid en senare tidpunkt som anges i beslutet. Beslutet påverkar inte giltigheten för delegerade akter som redan trätt i kraft.
4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt, ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.
5. En delegerad akt som antas enligt artikel 93 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period av två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

AVDELNING VI

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 95

Fullständig harmonisering

1. Utan påverkan på tillämpningen av artiklarna 31.2, 34, 35.2, 48.6, 50.3, 51.3, 54.2, 56.2, 77 och 96 får medlemsstaterna i den mån detta direktiv innehåller harmoniserade bestämmelser inte behålla eller införa andra bestämmelser än de som föreskrivs i direktivet.
2. Om en medlemsstat utnyttjar någon av de möjligheter som avses i punkt 1, ska den informera kommissionen om detta och om alla följande ändringar. Kommissionen ska offentliggöra informationen på en webbplats eller på annat sätt som ger lätt åtkomst.
3. Medlemsstaterna ska se till att betaltjänstleverantörer inte avviker från bestämmelser i nationell lagstiftning som genomför eller motsvarar direktivets bestämmelser till nackdel för betaltjänstanvändarna, om inte detta uttryckligen föreskrivs i direktivet.

Betaltjänstleverantörer får dock besluta att ge betaltjänstanvändare förmånligare villkor.

Artikel 96

Översynsklausul

Senast fem år efter att direktivet har trätt i kraft ska kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén samt Europeiska centralbanken lämna en rapport om dess tillämpning och effekter, särskilt om lämplighet och effekter när det gäller avgiftsreglerna enligt artiklarna 55.3 och 55.4.

Artikel 97

Övergångsbestämmelse

1. Juridiska personer, som har inlett verksamhet som betalningsinstitut före den [OP please insert final transposition date] i enlighet med den nationella lagstiftning som införlivar direktiv 2007/64/EG, ska medlemsstaterna tillåta att till den [OP infoga slutligt datum för införlivande + 6 månader] fortsätta bedriva dessa verksamheter i enlighet med kraven i direktiv 2007/64/EG, utan att behöva ansöka om auktorisation i enlighet med artikel 5 i detta direktiv eller iakttä de andra bestämmelser som fastställs eller anges i avdelning II i direktivet.

Medlemsstaterna ska kräva att juridiska personer enligt första stycket lämnar all relevant information till de behöriga myndigheterna så att dessa senast den [OP infoga slutligt datum för införlivande + 6 månader] kan bedöma om de juridiska personerna uppfyller direktivets krav, och i annat fall vilka åtgärder som krävs för att se till att de uppfylls eller om auktorisationen bör återkallas.

De juridiska personer enligt första stycket som vid de behöriga myndigheternas kontroll uppfyller kraven enligt avdelning II i direktivet ska beviljas auktorisation och tas upp i hemmedlemsstatens och Europeiska bankmyndighetens register enligt artiklarna 13 och 14 i direktivet. Om sådana juridiska personer inte uppfyller kraven enligt avdelning II i direktivet senast den [OP please insert final transposition date], ska de förbjudas att tillhandahålla betalningstjänster i enlighet med artikel 30 i direktivet.

2. Medlemsstaterna får besluta att juridiska personer enligt punkt 1 första stycket automatiskt ska beviljas auktorisation och tas upp i hemmedlemsstatens och Europeiska bankmyndighetens register enligt artiklarna 13 och 14, om de behöriga myndigheterna redan har uppgifter som visar att kraven enligt i artiklarna 5 och 10 är uppfyllda. De behöriga myndigheterna ska informera de berörda enheterna innan de beviljas auktorisation.
3. Fysiska eller juridiska personer, som har inlett verksamhet som betalningsinstitut före den [OP please insert final transposition date] enligt direktivet och som har beviljats undantag enligt artikel 26 i direktiv 2007/64/EG, ska medlemsstaterna EG till den [OP Please insert final transposition date + 12 months] tillåta att fortsätta att bedriva dessa verksamheter inom den berörda medlemsstaten i enlighet med direktiv 2007/64/EG, utan att vara skyldiga att ansöka om auktorisation enligt artikel 5 eller 27 i det här direktivet eller uppfylla de andra bestämmelser som fastställs eller anges i avdelning II i direktivet. Fysiska eller juridiska personer som under denna period inte har auktoriserats eller inte har beviljats undantag enligt direktivet ska förbjudas att tillhandahålla betalningstjänster i enlighet med artikel 30 i direktivet.

Artikel 98

Ändringar av direktiv 2002/65/EG

Artikel 4.5 i direktiv 2002/65/EG ska ersättas med följande:

”5. Om Europaparlamentets och rådets direktiv [OP please insert No of this Directive]* också är tillämpligt, ska emellertid informationskrav enligt artikel 3.1 i det här direktivet, utom leden 2 c–g, 3 a, d och e samt 4 b, ersättas med artiklarna 37, 38, 44 och 45 i det direktivet.”

* Europaparlamentets och rådets direktiv ... [insert full title] (EUT L..).

Artikel 99

Ändring av direktiv 2013/36/EU

Punkt 4 i bilaga I till Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU⁵⁰ ska ersättas med följande:

”(4) Betaltjänster enligt definitionen i artikel 4.3 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/XX/EU* [OP please insert name and number of this Directive once adopted].”

* Europaparlamentets och rådets direktiv ...

Artikel 100

Ändringar av direktiv 2009/110/EG

I artikel 18 i direktiv 2009/110/EG ska följande punkt 4 läggas till:

”4. Institut för elektroniska pengar, som redan före antagandet av Europaparlamentets och rådets direktiv [OP please insert No of this Directive]* har inlett verksamhet i enlighet med detta direktiv och direktiv 2007/64/EG i den medlemsstat där de har sitt säte, ska medlemsstaterna till den [OP please insert final transposition date + 6 months] tillåta att

⁵⁰ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 27.6.2013, s. 338).

fortsätta bedriva verksamhet i den medlemsstaten eller i en annan medlemsstat, utan att behöva ansöka om auktorisation i enlighet med artikel 3 i detta direktiv eller iakttä övriga bestämmelser som fastställs eller anges i avdelning II i detta direktiv.

Medlemsstaterna ska kräva att juridiska personer enligt första stycket lämnar all relevant information till de behöriga myndigheterna så att dessa senast den [OP please insert final transposition date + 6 months] ska kunna bedöma om de juridiska personerna uppfyller direktivets krav, och i annat fall vilka åtgärder som krävs för att se till att de uppfylls eller om auktorisationen bör återkallas.

Juridiska personer enligt första stycket som vid de behöriga myndigheternas kontroll uppfyller kraven enligt avdelning II i detta direktiv ska beviljas auktorisation och tas upp i registret. Om de inte uppfyller kraven enligt avdelning II i detta direktiv senast den [OP please insert final transposition date + 6 months], ska de förbjudas att utfärda elektroniska pengar.”

* Europaparlamentets och rådets direktiv ... [insert full title] (EUT L ...).

**

Artikel 101 **Upphävande**

Direktiv 2007/64/EG ska upphöra att gälla från och med den [OP please insert date – day after the date set out in the first subparagraph of Article 102(2)].

Hänvisningar till det upphävda direktivet ska anses som hänvisningar till detta direktiv och ska läsas i enlighet med jämförelsetabellen i bilaga II.

Artikel 102 **Införlivande**

1. Medlemsstaterna ska senast [two years after adoption] anta och offentliggöra de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska genast överlämna texten till dessa bestämmelser till kommissionen.
2. De ska tillämpa dessa bestämmelser från och med den [...].
När en medlemsstat antar dessa bestämmelser, ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.
3. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 103

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 104

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdad i Bryssel den

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande

På rådets vägnar
Ordförande

BILAGA I
BETALTJÄNSTER (DEFINITION 3 I ARTIKEL 4)

1. Tjänster som möjliggör kontantinsättningar på ett betalkonto samt alla åtgärder som krävs för förvaltningen av ett betalkonto.
2. Tjänster som möjliggör kontantuttag från ett betalkonto samt alla åtgärder som krävs för förvaltningen av ett betalkonto.
3. Genomförande av betalningstransaktioner, däribland överföring av medel på ett betalkonto hos användarens betaltjänstleverantör eller någon annan betaltjänstleverantör:
 - (a) Genomförande av autogireringar, inklusive engångsautogireringar.
 - (b) Genomförande av betalningstransaktioner med betalkort eller liknande.
 - (c) Genomförande av gireringar, inklusive stående betalningsorder.
4. Genomförande av betalningstransaktioner, när medlen täcks av en en betaltjänstanvändares kreditutrymme:
 - (a) Genomförande av autogireringar, inklusive engångsautogireringar.
 - (b) Genomförande av betalningstransaktioner med betalkort eller liknande.
 - (c) Genomförande av gireringar, inklusive stående betalningsorder.
5. Utfärdande av betalningsinstrument och/eller förvärv av betalningstransaktioner.
6. Penningöverföring.
7. Tjänster som baseras på tillgång till betalkonton som en betaltjänstleverantör tillhandahåller som inte är den kontoförvaltande betaltjänstleverantören, och i form av
 - (a) betalningsinitieringstjänster,
 - (b) kontoinformationstjänster.

BILAGA II
JÄMFÖRELSETABELL

Detta direktiv	Direktiv 2007/64/EG	Anmärkningar
Artikel 1.1	Artikel 1.1	
Artikel 1.2	Artikel 1.2	
Artikel 2.1	Artikel 2.1	
Artikel 2.2	Artikel 2.2	
Artikel 2.3	Artikel 2.3	
Artikel 3.1	Artikel 3	k, l och o utgår
Artikel 4	Artikel 4	6 definitioner tillagda
Artikel 5	Artikel 5	5 regler om ansökningar om auktorisation tillagda
Artikel 6	Artikel 6	
Artikel 7.1	Artikel 7.1	
Artikel 7.2	Artikel 7.2	
Artikel 7.3	Artikel 7.3	
Artikel 8.1	Artikel 8.1	
Artikel 8.2	Artikel 8.2	
Artikel 8.3	Artikel 8.3	
Artikel 9.1	Artikel 9.1	
Artikel 9.2	Artikel 9.2	Artikel 9.3 och 4 utgår
Artikel 10.1	Artikel 10.1	
Artikel 10.2	Artikel 10.2	
Artikel 10.3	Artikel 10.3	
Artikel 10.4	Artikel 10.4	
Artikel 10.5	Artikel 10.5	
Artikel 10.6	Artikel 10.6	
Artikel 10.7	Artikel 10.7	
Artikel 10.8	Artikel 10.8	
Artikel 10.9	Artikel 10.9	
Artikel 11	Artikel 11	
Artikel 12.1	Artikel 12.1	
Artikel 12.2	Artikel 12.2	
Artikel 12.3	Artikel 12.3	
Artikel 13	Artikel 13	
Artikel 14.1		
Artikel 14.2		
Artikel 14.3		
Artikel 14.4		
Artikel 15	Artikel 14	
Artikel 16.1	Artikel 15.1	
Artikel 16.2	Artikel 15.2	
Artikel 16.3	Artikel 15.3	
Artikel 16.4	Artikel 15.4	
Artikel 17.1	Artikel 16.1	
Artikel 17.2	Artikel 16.2	
Artikel 17.3		
Artikel 17.4	Artikel 16.3	
Artikel 17.5	Artikel 16.4	
Artikel 17.6	Artikel 16.5	
Artikel 18.1	Artikel 17.1	
Artikel 18.2	Artikel 17.2	
Artikel 18.3	Artikel 17.3	

Artikel 18.4	Artikel 17.4	
Artikel 18.5	Artikel 17.5	
Artikel 18.6	Artikel 17.6	
Artikel 18.7	Artikel 17.7	
Artikel 18.8	Artikel 17.8	
Artikel 18.9		
Artikel 19.1	Artikel 18.1	
Artikel 19.2	Artikel 18.2	
Artikel 20	Artikel 19	
Artikel 21.1	Artikel 20.1	
Artikel 21.2	Artikel 20.2	
Artikel 21.3	Artikel 20.3	
Artikel 21.4	Artikel 20.4	
Artikel 21.5	Artikel 20.5	
Artikel 22.1	Artikel 21.1	
Artikel 22.2	Artikel 21.2	
Artikel 22.3	Artikel 21.3	
Artikel 23.1	Artikel 22.1	
Artikel 23.2	Artikel 22.2	
Artikel 23.3	Artikel 22.3	
Artikel 24.1	Artikel 23.1	
Artikel 24.2	Artikel 23.2	
Artikel 25.1	Artikel 24.1	
Artikel 25.2 d utgår	Artikel 24.2	
Artikel 26.1	Artikel 25.1	
Artikel 26.2	Artikel 25.2	
Artikel 26.3	Artikel 25.3	
Artikel 26.4	Artikel 25.4	
Artikel 26.5	Artikel 25.5	
Artikel 26.6		
Artikel 26.7		
Artikel 26.8		
Artikel 26.9		
Artikel 27.1	Artikel 26.1	
Artikel 27.2	Artikel 26.2	
Artikel 27.3	Artikel 26.3	
Artikel 27.4	Artikel 26.4	
Artikel 27.5	Artikel 26.5	
Artikel 27.6	Artikel 26.6	
Artikel 28	Artikel 27	
Artikel 29.1	Artikel 28.1	
Artikel 29.2 – c) utgår	Artikel 28.2	
Artikel 30.1	Artikel 29	
Artikel 30.2		
Artikel 31.1	Artikel 30.1	
Artikel 31.2	Artikel 30.2	
Artikel 31.3	Artikel 30.3	
Artikel 32	Artikel 31	
Artikel 33.1	Artikel 32.1	
Artikel 33.2	Artikel 32.2	
Artikel 33.3	Artikel 32.3	
Artikel 34	Artikel 33	
Artikel 35.1	Artikel 34.1	
Artikel 35.2	Artikel 34.2	

Artikel 36.1	Artikel 35.1	
Artikel 36.2	Artikel 35.2	
Artikel 37.1	Artikel 36.1	
Artikel 37.2	Artikel 36.2	
Artikel 37.3	Artikel 36.3	
Artikel 38.1	Artikel 37.1	
Artikel 38.2		
Artikel 38.3	Artikel 37.2	
Artikel 39		
Artikel 40		
Artikel 41	Artikel 38	
Artikel 42	Artikel 39	
Artikel 43	Artikel 40	
Artikel 44.1	Artikel 41.1	
Artikel 44.2	Artikel 41.2	
Artikel 44.3	Artikel 41.3	
Artikel 45.1	Artikel 42.1	
Artikel 45.2	Artikel 42.2	
Artikel 45.3	Artikel 42.3	
Artikel 45.4	Artikel 42.4	
Artikel 45.5	Artikel 42.5	
Artikel 45.6	Artikel 42.6	
Artikel 45.7	Artikel 42.7	
Artikel 46	Artikel 43	
Artikel 47.1	Artikel 44.1	
Artikel 47.2	Artikel 44.2	
Artikel 47.3	Artikel 44.3	
Artikel 48.1	Artikel 45.1	
Artikel 48.2	Artikel 45.2	
Artikel 48.3	Artikel 45.3	
Artikel 48.4	Artikel 45.4	
Artikel 48.5	Artikel 45.5	
Artikel 48.6	Artikel 45.6	
Artikel 49	Artikel 46	
Artikel 50.1	Artikel 47.1	
Artikel 50.2	Artikel 47.2	
Artikel 50.3	Artikel 47.3	
Artikel 51.1	Artikel 48.1	
Artikel 51.2	Artikel 48.2	
Artikel 51.3	Artikel 48.3	
Artikel 52.1	Artikel 49.1	
Artikel 52.2	Artikel 49.2	
Artikel 53.1	Artikel 50.1	
Artikel 53.2	Artikel 50.2	
Artikel 54.1	Artikel 51.1	
Artikel 54.2	Artikel 51.2	
Artikel 54.3	Artikel 51.3	
Artikel 54.4	Artikel 51.4	
Artikel 55.1	Artikel 52.1	
Artikel 55.2	Artikel 52.2	
Artikel 55.3	Artikel 52.3	
Artikel 55.4		
Artikel 56.1	Artikel 53.1	
Artikel 56.2	Artikel 53.2	

Artikel 56.3	Artikel 53.3	
Artikel 57.1	Artikel 54.1	
Artikel 57.2	Artikel 54.2	
Artikel 57.3	Artikel 54.3	
Artikel 57.4	Artikel 54.4	
Artikel 58.1		
Artikel 58.2		
Artikel 58.3		
Artikel 58.4		
Artikel 59.1		
Artikel 59.2		
Artikel 59.3		
Artikel 60.1	Artikel 55.1	
Artikel 60.2	Artikel 55.2	
Artikel 60.3	Artikel 55.3	
Artikel 60.4	Artikel 55.4	
Artikel 61.1	Artikel 56.1	
Artikel 61.2	Artikel 56.2	
Artikel 62.1	Artikel 57.1	
Artikel 62.2	Artikel 57.2	
Artikel 63.1	Artikel 58	
Artikel 63.2		
Artikel 64.1	Artikel 59.1	
Artikel 64.2	Artikel 59.2	
Artikel 65.1	Artikel 60.1	
Artikel 65.2		
Artikel 65.3	Artikel 60.2	
Artikel 66.1	Artikel 61.1 och 2	
Artikel 66.2	Artikel 61.4 och 5	
Artikel 67.1	Artikel 62.1	
Artikel 67.2	Artikel 62.2	
Artikel 67.3	Artikel 62.3	
Artikel 68.1	Artikel 63.1	
Artikel 68.2	Artikel 63.2	
Artikel 69.1	Artikel 64.1	
Artikel 69.2	Artikel 64.2	
Artikel 70.1	Artikel 65.1	
Artikel 70.2	Artikel 65.2	
Artikel 70.3	Artikel 65.3	
Artikel 71.1	Artikel 66.1	
Artikel 71.2	Artikel 66.2	
Artikel 71.3	Artikel 66.3	
Artikel 71.4	Artikel 66.4	
Artikel 71.5	Artikel 66.5	
Artikel 72.1	Artikel 67.1	
Artikel 72.2	Artikel 67.2	
Artikel 72.3	Artikel 67.3	
Artikel 73.1	Artikel 68.1	
Artikel 73.2	Artikel 68.2	
Artikel 74.1	Artikel 69.1	
Artikel 74.2	Artikel 69.2	
Artikel 74.3	Artikel 69.3	
Artikel 75	Artikel 70	
Artikel 76	Artikel 71	

Artikel 77	Artikel 72	
Artikel 78.1	Artikel 73.1	
Artikel 78.2	Artikel 73.2	
Artikel 79.1	Artikel 74.1	
Artikel 79.2	Artikel 74.2	
Artikel 79.3	Artikel 74.2	
Artikel 79.4	Artikel 74.2	
Artikel 79.5	Artikel 74.3	
Artikel 80.1	Artikel 75.1	
Artikel 80.2	Artikel 75.2	
Artikel 80.3	Artikel 75.3	
Artikel 81	Artikel 76	
Artikel 82.1	Artikel 77.1	
Artikel 82.2	Artikel 77.2	
Artikel 83	Artikel 78	
Artikel 84	Artikel 79	
Artikel 85.1		
Artikel 85.2		
Artikel 85.3		
Artikel 85.4		
Artikel 86.1		
Artikel 86.2		
Artikel 86.3		
Artikel 86.4		
Artikel 87.1		
Artikel 87.2		
Artikel 87.3		
Artikel 88.1	Artikel 80.1	
Artikel 88.2	Artikel 80.2	
Artikel 89.1		
Artikel 89.2		
Artikel 89.3	Artikel 82.2	
Artikel 89.4		
Artikel 90.1		
Artikel 90.2		
Artikel 90.3		
Artikel 91.1	Artikel 83.1	
Artikel 91.2	Artikel 83.2	
Artikel 92.1		
Artikel 92.2		
Artikel 93	Artikel 84	
Artikel 94.1		
Artikel 94.2		
Artikel 94.3		
Artikel 94.4		
Artikel 94.5		
Artikel 95.1	Artikel 86.1	
Artikel 95.2	Artikel 86.2	
Artikel 95.3	Artikel 86.3	
Artikel 96	Artikel 87	
Artikel 97	Artikel 88	
Artikel 98.1		
Artikel 98.2		
Artikel 99.1		

Artikel 99.2		
Artikel 101		
Artikel 102.1	Artikel 94.1	
Artikel 102.2	Artikel 94.1	
Artikel 102.3	Artikel 94.2	
Artikel 103	Artikel 95	
Artikel 104	Artikel 96	
Bilaga	Bilaga	

BILAGA III
Finansieringsöversikt "organ"

- 1. GRUNDLÄGGANDE UPPGIFTER OM FÖRSLAGET ELLER INITIATIVET**
 - 1.1. Förslagets eller initiativets beteckning**
 - 1.2. Berörda politikområden i den verksamhetsbaserade förvaltningen och budgeteringen**
 - 1.3. Typ av förslag eller alternativ**
 - 1.4. Mål**
 - 1.5. Motivering till förslaget eller initiativet**
 - 1.6. Tid under vilken åtgärden kommer att pågå respektive påverka resursanvändningen**
 - 1.7. Planerad metod för genomförandet**
- 2. FÖRVALTNING**
 - 2.1. Bestämmelser om uppföljning och rapportering**
 - 2.2. Administrations- och kontrollsystem**
 - 2.3. Åtgärder för att förebygga bedrägeri och oegentligheter/oriktigheter**
- 3. BERÄKNADE BUDGETKONSEKVENSER AV FÖRSLAGET ELLER INITIATIVET**
 - 3.1. Berörda rubriker i den fleråriga budgetramen och budgetrubriker i den årliga budgetens utgiftsdel**
 - 3.2. Beräknad inverkan på utgifterna**
 - 3.2.1. Sammanfattning av den beräknade inverkan på utgifterna*
Beräknad inverkan på byråns anslag
 - 3.2.2. Beräknad inverkan på byråns personalresurser*
Förenlighet med den gällande fleråriga budgetramen
 - 3.2.3. Bidrag från tredje part*
 - 3.3. Beräknad inverkan på inkomsterna**

FINANSIERINGSÖVERSIKT FÖR RÄTTSAKT

1. GRUNDLÄGGANDE UPPGIFTER OM FÖRSLAGET ELLER INITIATIVET

1.1. Förslagets eller initiativets beteckning

Europaparlamentets och rådets direktiv om betaltjänster på den inre marknaden och om ändring av direktiven 2002/65/EG och 2013/36/EU samt upphävande av direktiv 2007/64/EG.

1.2. Berörda politikområden i den verksamhetsbaserade förvaltningen och budgeteringen⁵¹

Inre marknaden– finansiella tjänster till privatpersoner

Konsumentskydd – finansiella tjänster

1.3. Typ av förslag eller alternativ

☐ Ny åtgärd

1.4. Mål

1.4.1. Fleråriga strategiska mål för kommissionen som förslaget eller initiativet är avsett att bidra till

Främja en smart tillväxt för alla.

Främja ekonomisk, social och territoriell sammanhållning.

1.4.2. Specifika mål eller verksamheter inom den verksamhetsbaserade förvaltningen och budgeteringen som berörs

Utveckla en EU-omfattande marknad för elektroniska betalningar för att konsumenter, näringsidkare och andra marknadsaktörer ska kunna dra full nytta av fördelarna med EU:s inre marknad.

Åtgärda luckor i standardiseringen av och kompatibiliteten mellan kort-, internet- och mobilbetalningar.

Undanröja hinder för konkurrensen, särskilt för kort- och internetbetalningar.

Anpassa metoderna för avgiftsuttag och styrning av betaltjänster inom EU.

Se till att nya typer av betaltjänster och instrument omfattas av regelverket för massbetalningar i EU.

Garanterar en enhetlig tillämpning av den rättsliga ramen (direktivet om betaltjänster) och anpassa det praktiska genomförandet av auktorisations- och tillsynskraven för betaltjänster i medlemsstaterna.

Se till att konsumenternas intressen skyddas på ett adekvat och enhetligt sätt när det gäller betalningstransaktioner, bland annat genom att utvidga det rättsliga skyddet till att omfatta nya kanaler och innovativa betaltjänster.

1.4.3. Verkan eller resultat som förväntas

Beskriv den verkan som förslaget eller initiativet förväntas få på de mottagare eller den del av befolkningen som berörs.

De föreslagna ändringarna bidrar till att skapa ökad rättslig klarhet och lika villkor, som leder till sänkta kostnader och priser för betaltjänstanvändare och ökad valfrihet och insyn i betaltjänster, samtidigt som det blir lättare att tillhandahålla innovativa betaltjänster och säkra och transparenta betaltjänster garanteras. De föreslagna åtgärderna syftar till att åstadkomma detta på ett teknikneutralt sätt, som fortsätter att vara relevant allteftersom betaltjänsterna fortsätter att utvecklas. Dessa syften ska uppnås genom att den nuvarande rättsliga ramen för betaltjänster uppdateras och kompletteras med

⁵¹ Verksamhetsbaserad förvaltning och verksamhetsbaserad budgetering benämns ibland med de interna förkortningarna ABM respektive ABB.

regler för ökad insyn, innovation och säkerhet inom massbetalningar och genom att de nationella reglerna görs mer enhetliga, med tonvikt på konsumenternas berättigade behov.

1.4.4. *Indikatorer för bedömning av resultat eller verkan*

Ange vilka indikatorer som ska användas för att följa upp hur förslaget eller initiativet genomförs.

När minst en övervägande majoritet av medlemsstaterna har genomfört direktivet, ska kommissionen göra en bedömning av dess genomförande och effekter, baserat på en överensstämmelsebedömning av de nationella genomförandeåtgärderna och en studie av dess påverkan på marknaden. Den ska rapportera resultat och förslag om uppföljning till Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén samt Europeiska centralbanken.

1.5. **Motivering till förslaget eller initiativet:**

1.5.1. *Behov som ska tillgodoses på kort eller lång sikt*

Direktivet kommer att bidra till att förbättra den inre marknaden för betaltjänster, och mer generellt för alla varor och tjänster med tanke på behovet av innovativa, effektiva och säkra betalningsmedel. Direktivet har följande särskilda syften:

- ☐ Garantera konkurrens och lika villkor mellan alla kategorier av betaltjänstleverantörer, även nya leverantörer, vilket i sin tur bidrar till att öka valfriheten, effektiviteten, insynen och säkerheten på området massbetalningar.
- ☐ Underlätta tillhandahållandet av innovativa kort-, internet- och mobilbetaltjänster över gränserna genom en inre marknad för alla massbetalningar.

Syftet är dessutom att skapa rätt avvägning mellan ett starkt konsumentskydd och konkurrenskraftiga företag, och därigenom minska handlarnas möjligheter att efter eget gottfinnande ta ut egna avgifter för användningen av betalningsinstrument.

Genom att underlätta ekonomiska transaktioner inom unionen kommer detta även att bidra till att de bredare målen i EU 2020-strategin kan uppnås och ny tillväxt främjas.

1.5.2. *Mervärdet av en åtgärd på unionsnivå*

I enlighet med subsidiaritets- och proportionalitetsprinciperna, som fastställs i artikel 5 i EU-fördraget, kan målen för förslaget inte i tillräckligt hög grad uppnås av medlemsstaterna, och kan därför bättre uppnås på unionsnivå. En integrerad EU-marknad för elektroniska betalningar från privatpersoner bidrar till att uppnå målet för artikel 3 om den inre marknaden i fördraget om Europeiska unionen. Fördelarna är bland annat ökad konkurrens mellan betaltjänstleverantörerna och ökad valfrihet, innovation och säkerhet för användarna av betaltjänster, särskilt konsumenter. En integrerad betalningsmarknad som baseras på nätverk som går utöver de nationella gränserna kräver till sin karaktär ett unionsomfattande synsätt eftersom de tillämpliga principerna, reglerna, processerna och standarderna måste vara enhetliga i alla medlemsstater för att skapa rättslig klarhet och lika villkor för alla marknadsdeltagare. Alternativet till en unionsomfattande strategi vore ett system med multilaterala eller bilaterala avtal vars komplexitet och kostnader inte skulle vara ekonomiskt försvarbara jämfört med lagstiftning på EU-nivå. Åtgärder på EU-nivå är därför förenliga med subsidiaritetsprincipen.

1.5.3. *Huvudsakliga erfarenheter från liknande försök eller åtgärder*

Vid analysen av det nuvarande regelverket och i synnerhet direktivet om betaltjänster framkom följande problem:

- Inkonsekvent tillämpning av de befintliga reglerna i medlemsstaterna, vilket beror på att det finns många olika alternativ och ofta mycket allmänna tillämpningskriterier. Vissa undantag i direktivet om betaltjänster förefaller vara alltför allmänna eller omoderna med tanke på marknadsutvecklingen, och tolkas dessutom på mycket skilda sätt. Luckor i tillämpningsområdet ger också upphov till betalningar där en del av transaktionen finns utanför EES samt betalningar i valutor utanför EU, vilket leder till fortsatt marknadssplittring, regelarbitrage och snedvridning av konkurrensen.
 - Det finns ett rättsligt tomrum för vissa nya internetjänstleverantörer, exempelvis tredjepartstjänstleverantörer som erbjuder internetbankbaserad betalningsinitiering. Dessa tjänster är ett praktiskt och ofta billigare betalningsalternativ till kortbetalningar, som även är attraktivt för konsumenter som inte har kort. De befintliga affärsmodellerna ger dock upphov till oro bland banker och vissa medlemsstater, eftersom de berörda leverantörerna för närvarande inte omfattas av den gällande rättsliga ramen. Detta rättsliga tomrum kan hindra innovation och lämpliga villkor för marknadstillträde.
 - Den bristande standardiseringen och kompatibiliteten mellan olika betalningslösningar (kort samt internet- och mobilbetalningar) i olika aspekter och i olika grad, särskilt på gränsöverskridande nivå, förvärras av svaga styrningssystem för EU:s marknad för massbetalningar.
 - Skilda och inkonsekventa metoder för avgiftsuttag (de utgifter som handlarna tar ut för användning av ett visst betalningsinstrument) mellan medlemsstaterna (ungefär hälften av medlemsstaterna tillåter tilläggsavgifter medan det är halvförbjudet i den andra hälften) skapar förvirring för konsumenterna när de handlar utomlands eller på nätet och skapar dessutom olika villkor.
 - När det gäller betalkort leder ett antal restriktiva affärsregler och affärsmetoder till att konkurrensen snedvrids (multilaterala förmedlingsavgifter, regler för val av betalningssätt och handlarnas flexibilitet när det gäller att godta kortbetalningar).
- Översynen av unionens regelverk på detta område, särskilt direktivet om betaltjänster och samrådet om kommissionens grönbok Mot en integrerad europeisk marknad för kort-, internet och mobilbetalningar från 2012, har lett till slutsatsen att ytterligare åtgärder och uppdateringar av lagstiftningen, bland annat justeringar av direktivet om betaltjänster, krävs så att den rättsliga ramen för betalningar bättre kan tillgodose behoven hos en effektiv unionsbetalningsmarknad, som bidrar till ett betalningsklimat som främjar konkurrens, innovation och säkerhet.

1.5.4. Förenlighet med andra finansieringsformer och eventuella synergieffekter

Den rättsliga ram som inrättas i och med direktivet om betaltjänster på den inre marknaden, förordning (EG) nr 924/2009 om gränsöverskridande betalningar och det andra direktivet om elektroniska pengar (2009/110/EG) har redan lett till betydande framsteg med integrationen av den europeiska marknaden för massbetalningar. Genom förordning (EU) nr 260/2012 om övergången till Sepa och slutdatum fastställs tidsfrister för övergången för unionsomfattande betalningar och gireringar, vilket innebär att de nationella systemen för nationella och gränsöverskridande eurobetalningar inom EU ersätts från och med 2014. Den rättsliga ramen kompletteras dessutom av EU-domstolens rättspraxis och beslut som fattats av kommissionen på grundval av konkurrenslagstiftningen på området massbetalningar.

Marknaden för massbetalningar är mycket dynamisk och innovationstakten har varit snabb de senaste åren. Samtidigt är viktiga delar av marknaden, särskilt kortbetalningar och nya betalningsmedel, exempelvis internet- och mobilbetalningar, fortfarande ofta uppsplittrade längs gränserna. Det gör att det är svårt att utveckla innovativa och lättanvända digitala betaltjänster på ett effektivt sätt och erbjuda konsumenter och näringsidkare bekväma och säkra betalningsmetoder (eventuellt med undantag för kreditkort) på unionsnivå så att de kan köpa fler olika typer av varor och tjänster. Den senaste marknadsutvecklingen har också avslöjat vissa luckor i det nuvarande regelverket för betalningar och

marknadsmisslyckanden på marknaden för kort-, internet- och mobilbetalningar, vilka behandlas i detta initiativ.

1.6. Tid under vilken åtgärden kommer att pågå respektive påverka resursanvändningen

☐ Förslag eller initiativ som pågår **under begränsad tid**

☐ Förslaget eller initiativet ska gälla från [den DD/MM]ÅÅÅÅ till [den DD/MM]ÅÅÅÅ.

☐ Det påverkar resursanvändningen från ÅÅÅÅ till ÅÅÅÅ.

☐ Förslag eller initiativ som pågår under **en obegränsad tid**

1.7. Planerad metod för genomförandet⁵²

2015 års budget

☐ **Indirekt centraliserad förvaltning** genom delegering till

☐ genomförandeorgan

☐ Delad förvaltning med medlemsstaterna

☐ **Indirekt förvaltning** genom delegering till

☐ internationella organisationer och organ kopplade till dem (ange vilka)

☐ EIB och Europeiska investeringsfonden

☐ organ som avses i artiklarna 208 och 209,

☐ offentligrättsliga organ

☐ privaträttsliga organ som anförtrots uppgifter som faller inom offentlig förvaltning och som lämnat tillräckliga ekonomiska garantier

☐ organ som omfattas av privaträtten i en medlemsstat, som anförtrots genomförandet av ett offentlig-privat partnerskap och som lämnat tillräckliga ekonomiska garantier

☐ personer som anförtrots ansvaret för genomförandet av särskilda åtgärder inom Gusp som följer av avdelning V i fördraget om Europeiska unionen och som anges i den grundläggande rättsakten

2. FÖRVALTNING

2.1. Bestämmelser om uppföljning och rapportering

Ange intervall och andra villkor för sådana åtgärder

Enligt artikel 81 i förordningen om inrättandet av Europeiska bankmyndigheten (EBA) ska kommissionen senast den 2 januari 2014, och vart tredje år därefter, publicera en allmän rapport om den erfarenhet som vunnits som ett resultat av EBA:s arbete. I detta syfte kommer kommissionen att offentliggöra en allmän rapport som överlämnas till Europaparlamentet och rådet.

2.1.1. Risker som identifierats

För den rättsliga, ekonomiska, effektiva och ändamålsenliga användningen av anslag som uppkommer ur förslaget är förväntningarna att förslaget inte kommer att skapa nya risker som för närvarande inte skulle täckas av EBA:s befintliga interna kontrollramverk.

⁵²

Närmare förklaringar av de olika metoderna för genomförande med hänvisningar till respektive bestämmelser i budgetförordningen återfinns på BudgWeb: http://www.cc.cec/budg/man/budgmanag/budgmanag_en.html

2.1.2. Planerade kontrollmetoder

De förvaltnings- och kontrollsystem som anges i förordningen om inrättandet av Europeiska bankmyndigheten (förordning (EU) 1093/2010) kommer att gälla.

2.2. Åtgärder för att förebygga bedrägeri och oegentligheter/oriktigheter

Beskriv förebyggande åtgärder (befintliga eller planerade)

För att bekämpa bedrägeri, korruption och alla andra olagliga verksamheter ska bestämmelserna i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1073/1999 av den 25 maj 1999 om utredningar som utförs av Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (OLAF) gälla för EBA utan begränsningar. EBA ska ansluta sig till det interinstitutionella avtalet av den 25 maj 1999 mellan Europaparlamentet, Europeiska unionens råd och Europeiska gemenskapernas kommission om interna utredningar som utförs av Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) och ska omedelbart anta lämpliga bestämmelser för all personal vid EBA.

Finansieringsbeslut samt de avtal och genomförandeinstrument som blir en följd av dessa beslut ska innehålla en uttrycklig bestämmelse om att revisionsrätten och Olaf vid behov får genomföra kontroller på plats hos mottagare av utbetalningar från EBA, samt hos de anställda som ansvarar för att fördela dessa utbetalningar.

I artiklarna 64 och 65 i förordningen om inrättandet av EBA anges bestämmelserna om genomförande och kontroll av EBA:s budget samt tillämpliga finansiella bestämmelser.

3. BERÄKNADE BUDGETKONSEKVENSER AV FÖRSLAGET ELLER INITIATIVET

3.1. Berörda rubriker i den fleråriga budgetramen och budgetrubriker i den årliga budgetens utgiftsdel

Befintliga budgetrubriker (även kallade ”budgetposter”)

Redovisa enligt de berörda rubrikerna i budgetramen i nummerföljd och – inom varje sådan rubrik – de berörda budgetrubrikerna i den årliga budgeten i nummerföljd

Rubrik i den fleråriga budgetramen	Budgetrubrik	Typ av utgifter	Bidrag			
	Nummer [Rubrik.....]	Diff./Icke-diff. (53)	från Efta-länder ⁵⁴	från kandidatländer ⁵⁵	från tredjeländer	enligt artikel 21.2 b i budgetförordningen
1.a	12.03.02 Europeiska bankmyndigheten	Diff.	JA	JA	NEJ	NEJ

3.2. Beräknad inverkan på utgifterna

De nya uppgifterna kommer att utföras med de personalresurser som finns tillgängliga inom det årliga budgetförfarandet, med beaktande av de begränsningar i fråga om budgetmedel som gäller för alla EU:s organ samt i linje med budgetplaneringen för organen.

3.2.1. Sammanfattning av den beräknade inverkan på utgifterna

Miljoner euro (avrundat till tre decimaler)

Rubrik i den fleråriga budgetramen		1.a	Konkurrenskraft för tillväxt och sysselsättning						
GD MARKT			2015	2016	2017	2018	2019	2020	TOTALT
12.03.02	Åtaganden	(1)	0,160	0,150	0,075	0,075	0,075	0,075	0,609

⁵³ Differentierade respektive icke-differentierade anslag.

⁵⁴ Efta: Europeiska frihandelssammanslutningen.

⁵⁵ Kandidatländer och i förekommande fall potentiella kandidatländer i västra Balkan.

	Betalningar	(2)	0,160	0,150	0,075	0,075	0,075	0,075	0,609
TOTALA anslag för GD MARKT	Åtaganden	=1+1a +3a	0,160	0,150	0,075	0,075	0,075	0,075	0,609
	Betalningar	=2+2a +3b	0,160	0,150	0,075	0,075	0,075	0,075	0,609

Miljoner euro (avrundat till tre decimaler)

		2015 ⁵⁶	2016	2017	2018	2019	2020	TOTALT
TOTALA anslag under RUBRIKERNÄ 1–5 i den fleråriga budgetramen	Åtaganden	0,160	0,150	0,075	0,075	0,075	0,075	0,609
	Betalningar	0,160	0,150	0,075	0,075	0,075	0,075	0,609

⁵⁶ Med år N avses det år då förslaget eller initiativet ska börja genomföras.

3.2.2. *Beräknad inverkan på [organets] driftsanslag*

☐ Förslaget/initiativet kräver inte att driftsanslag tas i anspråk

3.2.3. *Beräknad inverkan på [organets] personalresurser*

3.2.3.1. Sammanfattning

☐ Förslaget/initiativet kräver inte att anslag av administrativ natur tas i anspråk

3.2.3.2. Beräknat personalbehov för det ansvariga generaldirektoratet

☐ Förslaget/initiativet kräver inte att personalresurser tas i anspråk

3.2.4. *Förenlighet med den gällande fleråriga budgetramen*

☐ Förslaget/initiativet är förenligt med den gällande fleråriga budgetramen

3.2.5. *Bidrag från tredje part*

Förslaget eller initiativet kommer att medfinansieras enligt följande:

	2015	2016	2017	2018	2019	2020	Totalt
Medlemsstaterna	0,240	0,225	0,112	0,112	0,112	0,112	0,913
TOTALA anslag som tillförs genom medfinansiering	0,240	0,225	0,112	0,112	0,112	0,112	0,913

Anslag i miljoner euro (avrundat till tre decimaler)

3.3. Beräknad inverkan på inkomsterna

☐ Förslaget/initiativet påverkar inte budgetens inkomstsida.

Bilaga 1

Under översynen av direktivet om betaltjänster har följande specifika ansvarsområden och uppgifter fastställts för Europeiska bankmyndigheten, inrättad i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010:

Artikel 14 – utveckla och driva en webbportal:

Utveckla och driva en webbportal som fungerar som EU:s gemensamma elektroniska ingång till de nationella offentliga registren enligt artikel 13 samt utforma tekniska tillsynsstandarder för tillgången till dessa registers uppgifter.

Artikel 26 – Europeiska bankmyndighetens skyldigheter inom ramen för ”passförfarandet”:

- Utarbeta riktlinjer om huruvida bedrivande av verksamhet i en annan medlemsstat enligt ”passförfarandet” omfattas av etableringsrätten eller friheten att tillhandahålla tjänster. Dessa riktlinjer ska utfärdas inom två år efter det att detta direktiv trätt i kraft.
- Utarbeta förslag till tekniska tillsynsstandarder om samarbetet och informationsutbytet mellan de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten enligt artikel 26.1 och värdmedlemsstaten enligt artikel 26, med specificering av samarbetets metoder, sätt och detaljer vid gränsöverskridande betalningsinstituts underrättelser och särskilt av den utbytta informationens omfattning och behandling, inklusive en gemensam terminologi samt standardiserade underrättelsemallar för att säkerställa ett konsekvent och effektivt underrättelseförfarande. EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska tillsynsstandarder till kommissionen senast två år efter att detta direktiv har trätt i kraft.
- Utarbeta förslag till tekniska tillsynsstandarder om samarbetet och informationsutbytet mellan de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten och värdmedlemsstaten enligt artiklarna 26.2–4 och 22, med specificering av samarbetets metoder, sätt och detaljer vid tillsynen över gränsöverskridande betalningsinstitut och särskilt den utbytta informationens omfattning och behandling, för att säkerställa en konsekvent och effektiv tillsyn över betalningsinstitut som tillhandahåller betaltjänster över gränserna. EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska tillsynsstandarder till kommissionen senast två år efter att detta direktiv har trätt i kraft.

Artiklarna 86 och 87 – utarbetande av riktlinjer för säkerhet och utfärdande av riktlinjer för allvarliga säkerhetsincidenter ska hanteras av betaltjänstleverantörerna:

- Utarbeta riktlinjer för säkerhetsåtgärdernas införande, genomförande och övervakning enligt artikel 85, inklusive auktorisationsförfaranden, vid behov i linje med principerna i artikel 85.3. Bland annat ska de standarder och/eller specificeringar beaktas som kommissionen offentliggjort i enlighet med artikel 16.2 i direktivet om nät- och informationssäkerhet. EBA ska i nära samarbete med ECB se över dessa riktlinjer regelbundet, men minst vartannat år.

- Utfärda riktlinjer som underlättar för betaltjänstleverantörerna att beteckna allvarigare incidenter och under vilka omständigheter ett betalningsinstitut är skyldigt att anmäla en säkerhetsincident. Dessa riktlinjer ska utfärdas inom två år efter att detta direktiv trätt i kraft.
- I enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 och i nära samarbete med ECB utfärda riktlinjer om den aktuella tekniska nivån för kundautentisering samt om undantag för sträng kundautentisering när det gäller betaltjänstleverantörer enligt artikel 1.1 i det här direktivet. Dessa riktlinjer ska utfärdas senast två år efter att detta direktiv har trätt i kraft och ses över regelbundet när så är nödvändigt.